

AMAI

NHÀ ĐÀO TRÍ

Hành trình của
FELINA
3

JOUGI SHIRAISHI
Minh họa: AZURE

Người dịch: Wata

Hành trình của Elaina Tập 03

Tác giả: Jougi Shiraishi

Người dịch: Wata

Phát hành: AMAK

Xuất bản: NXB Dân Trí

ebook©hotaru-team

Chương 1

Nỗi phiền muộn của cô gái qua đường

Trong một góc khuất của phố đêm, có một phù thủy đang mở tiệm bói toán của mình. Trái tim furoshiki lên nền đất trống rỗng lạnh lẽo đó là một nữ phù thủy trông rất đặc biệt với mái tóc màu tro và cặp mắt xanh biếc.

Cô bé mặc áo choàng đen, đội một chiếc mũ đen chớp nhọn và cài một huy hiệu hình ngôi sao chứng nhận cho thân phận “nữ phù thủy” trên ngực áo. Trong quả cầu thủy tinh được đặt trước mặt cô, những vì sao lấp lánh trên trời cao chiếu rọi nguồn ánh sáng rực rỡ, trải dài khắp những con phố nhỏ. Cô bé ấy là lũ khách, và cũng là một phù thủy.

“Thầy bói! Tôi, không thể được sao?”

“Hả?” Nữ phù thủy mặt nhăn mày nhíu nhìn lên cô gái đang say bí tỉ trước mặt.

Vì một vài nguyên nhân nên hiện giờ cô mới mở quầy bói toán này. Thành thật mà nói, chỉ là cô đang thiếu tiền nên mới phải giả làm thầy bói kiếm chút định thôi đấy.

“Cô nghe chuyện của tôi được chứ?”

“Chỉ riêng phí phục vụ là một đồng tiền vàng, quý khách có đồng ý không ạ?”

Cái người đang thấy phiền phức, vì muốn đuổi khách đi mà hết cái giá trên trời đó là ai vậy nhỉ? Các bạn không nhầm đâu, là tôi đó. Đáng tiếc là có vẻ cô gái trước mặt tôi lúc này lại là người rất có tiền.

Rõ ràng là một thầy bói, sao lại phải đi nghe người khác than thân trách phận thế này chứ? Dù tôi rất muốn ý kiến, nhưng vì đã lỡ nhận tiền

của người ta rồi nên đành ngoan ngoãn nghe thôi.

Cô ấy có vẻ như không hiểu rõ lắm bản thân đang làm gì nữa, nhưng một khi đã nhận tiền của khách hàng thì dù có phiền phức thế nào tôi cũng phải nghe hết câu chuyện đã.

“Tôi... đang làm phục vụ ở một nhà hàng ngay gần đây...”

“Vâng.”

“Tôi không chịu nổi nữa, tôi muốn nghỉ việc.”

“Vậy thì cô cứ nghỉ thôi.”

“Các khách hàng gần đây quá đáng lắm, cô biết không? Chỉ lỡ dính ít sốt lên là họ phàn nàn ngay, chỉ cần có một lỗi nhỏ là họ gào lên trách mắng như muốn giết người tới nơi rồi, suốt ngày chỉ biết phàn nàn rồi lại chê bai này nọ.”

“Họ không nói gì ngoài phàn nàn, chê bai người khác hả?”

“Đúng đó! — Hơn thế nữa, khi đã bắt đầu say rồi nói nhảm thì những lời mà bình thường họ giấu nhem trong lòng đều tuôn ra hết. Kết cuộc thì lại nhại giọng nói cái gì mà ‘Khách hàng là thượng đế’ giống cái câu ở nước láng giềng nữa.”

“Hm... hm...”

“Cô bảo tôi phải làm thế nào hả?”

“Hay cô thử cầu nguyện, có lẽ họ sẽ im lặng thì sao?”

“Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô đó? Hức...”

“Nếu cô đã nói vậy thì...”

“Vốn dĩ nha. Tôi là một nhân viên của nhà hàng, mà khách hàng thì đứng trên cương vị người trả tiền cho chúng tôi. Nhưng vậy thì sao chứ? Quả thật chúng tôi là những người nhận được tiền, nhưng với số tiền nhận được đó, chúng tôi mang tới cho khách hàng những món họ yêu cầu cơ mà.”

“Đúng ha.”

“Thế nên, địa vị của hai bên chính là ngang hàng! Nếu họ đã thích mắng mỏ như vậy thì chúng tôi cũng đâu cần phải làm điều gì cho họ nữa!”

“Không, cái đó không gọi là ngang hàng đâu.”

“Nói gì thế? Thầy bói, tôi đã trả cho cô những một đồng tiền vàng, thế nên hãy nghiêm túc tiếp chuyện tôi đi. Tôi là khách hàng cơ mà?”

“Tôi nghĩ cô nên rút lại những lời mình đã nói ban nãy thì hơn.”

“Ừ... Không chịu nổi nữa. Tôi muốn nghỉ việc.”

“Vậy cô hãy xin nghỉ đi.”

“Nhưng như vậy thì tôi sẽ không có tiền.”

“Vừa nãy chẳng phải cô trả cho tôi tận một đồng tiền vàng sao?”

“Đó là tất cả tài sản của tôi.”

“Vậy tôi trả lại cho cô đó.”

“Thầy bói, cô thật tốt bụng... Ức... Hóa ra trên đời này vẫn còn những người tốt bụng như cô... Hóa ra thế giới này vẫn chưa đến nỗi vứt đi lắm ha... Hức hức.”

“...”

“Nè, thầy bói. Giờ tôi phải làm gì mới được?”

“Đề xem... Vậy tôi sẽ cho cô một lời khuyên.”

“...? Là gì?”

“Hãy thành thật với chính bản thân mình hơn một chút.”

“Là sao?”

“Nếu như cô bị trách mắng, vậy hãy đáp lại họ. Hãy nói ra cảm nhận của chính bản thân, vậy là được rồi.”

“Làm được như vậy thì tôi đã không mệt mỏi thế này.”

“Nếu vậy thì cô hãy dùng cái này.”

“Cái gì vậy? Trong bình này là?”

“Đây là nước phép. Nó sẽ giúp cô sống thật với con người mình.”

“Tuyệt quá! Có loại nước như vậy nữa sao?”

“Vâng. Xin mời. Đây là quà tặng kèm. Hãy uống nó và ngày mai tiếp tục cố gắng trong công việc nhé.”

“... Không. Không muốn. Tôi không muốn làm việc nữa.”

“Được rồi, được rồi. Tôi không nói nữa.”

Sau đó, cô ấy cứ tiếp tục gật gù trước quầy hàng của tôi mà lảm nhảm than phiền, rồi đột nhiên la lên “A, tôi cần đi vệ sinh” và chạy đi đâu mất, rồi lại quay trở lại.

Tu ừng ực một hơi hết bình nước tôi đưa cho, cô ấy kêu lên, “Tuyệt vời! Tôi có cảm giác con người thật của bản thân trở lại rồi!”

“...”

Thật ra, trong bình đó chỉ là nước bình thường thôi. Nếu có thể giải rượu bớt thì đúng là con người thật của cô ấy đã trở lại rồi, đúng không?

Vài ngày sau, ở đất nước đó truyền đi câu chuyện về phục vụ ở một nhà hàng, một nhân viên nữ khá tệ, dám mắng té tát, còn đuổi khách hàng đi. Cô ta khi nghe khách gọi đặt món thì tặc lưỡi đi tới chỗ khách, khi mang đồ ăn lên lại “tặng” cho khách ánh nhìn đầy khinh bỉ. Lúc thanh toán cũng không hề thiếu bonus thêm câu “Ồ? Chắc mấy vị không tới lần nữa đâu nhỉ.”

Không hiểu vì sao, mà thái độ kỳ quái như thế của cô lại được khách hàng (chủ yếu là phái nam) đánh giá cao, kiểu như “Tôi muốn bị đuổi” gì đó, khiến cho nhà hàng thoáng chốc trở nên đông nghìn nghịt. Đất nước này toàn người khó hiểu. Họ khó khăn với người phục vụ, soi mói những cô gái giỏi giang, tháo vát và lại chỉ nhớ không quên những khoái cảm kỳ lạ. Một đất nước toàn những kẻ quái dị.

Hiện giờ, chân dung của cô ấy đã được in trên biển tên nhà hàng. Nhà hàng cũng liên tục ngày qua ngày có những hàng dài khách xếp hàng bên ngoài. “Cơ duyên nào đã khiến cô trở lại với chính bản ngã của mình như vậy?”, trong bài trả lời phỏng vấn trên một tờ báo, cô gái được hỏi câu này và đáp lại như sau, “Bởi tôi nghĩ rằng, quả thật việc bộc lộ con người thật của mình là vô cùng quan trọng.”

...

Ý của tôi vốn không phải như vậy...

Chương 2

Giấc ngủ bình yên

Đó là khi tiết trời còn đan xen giữa khí lạnh và hơi ấm. Trong những cơn gió tràn ngập bình nguyên, đâu đó vẫn còn sót lại chút hơi thở của mùa đông. Cái ấm áp đánh dấu ngày đầu xuân càng làm cho người ta cảm nhận rõ sự mát lạnh của từng cơn gió, khiến cho cô gái đang ng ồi trên cán chổi lướt trên cánh đồng đầy hoa cỏ kia thỉnh thoảng lại xoa xoa hai cánh tay, mắt nhìn chăm chăm phía trước. Cô ấy là một phù thủy, và cũng là lữ khách. Cô khoác lên mình tấm áo choàng đen cùng một chiếc mũ chóp nhọn màu đen, huy hiệu chứng minh cho thân phận nữ phù thủy lấp lánh trên ngực áo.

Mái tóc lộ ra dưới vành nón là màu xám tro tung bay đón lấy những cơn gió lạnh. Đôi mắt màu xanh biếc đang chăm chú nhìn vào một quốc gia nho nhỏ nằm yên tĩnh nơi tiếp giáp giữa bầu trời xanh và bình nguyên.

“Tiếp theo là đất nước đó đi.”

Một nơi lạ lùng.

Vẫn như mọi khi tiếp tục cuộc hành trình, đặt mình trong những cảnh sắc không hề thay đổi đó, cô ấy rốt cuộc là ai? Các bạn không nhầm đâu, là tôi đó. Vẫn như mọi khi.

“Có ai ở đây không?”

Hạ chổi đáp xuống trước cổng, tôi cất tiếng gọi nhưng không có ai trả lời. Vốn tưởng rằng sẽ được thấy bầu không khí chào đón du khách đầy tiếng hoan nghênh nhiệt liệt, nên mới tới đây xem thử, nhưng nghênh đón tôi lại là một khung cảnh tĩnh mịch, tôi có chút bối rối.

Chuyện gì đây? Tự tiện vào có được không nhỉ? Cứ nghĩ thế nào cũng phải có người gác cổng hay ai đó đại loại như vậy ở đây chứ.

Thôi vậy, không có ai ở đây đồng nghĩa với việc cứ thế vào cũng không sao. Thế nên, tôi cứ tự động mà tiến vào đất nước này như thế.

“Waaa...”

Những ngôi nhà cổ kính với mái ngói tiếp liền nhau. Những bức tường gạch đã bạc màu theo năm tháng, những mái hiên chênh ra ngoài đường cái. Những vết nứt, vết bẩn mà người ta có thể nhận thấy ngay khi mới lướt qua lại tạo nên cảm giác hài hòa, thống nhất với những con phố nơi đây, tưởng như chúng chính là một phần của khung cảnh. Đường như để làm tăng thêm bầu không khí vốn đã im lặng tại đây, khắp con phố đều bao trùm trong tĩnh mịch. Lẽ nào không còn ai sống ở đất nước này? Đi qua gần hết nơi đây, tôi bắt gặp một quảng trường lớn, nơi khiến tôi phải dừng chân. Tại quảng trường có một cái hố rất rộng, đất cát đào lên từ cái hố đó chất đầy thành một ngọn núi. Và ngược lại với những con phố tôi đã đi qua và tuyệt không một chút hơi thở con người, thì đây là nơi duy nhất có dấu hiệu về sự tồn tại của một ai đó.

“...”

Và khi nhìn xuống cái hố, tôi đã hiểu vì sao mà mình không thấy bóng người nào tại đất nước này. Trong cái hố lớn đó là rất nhiều người được bao bọc lại bằng vải sạch. Nhiều vô cùng. Lí do đất nước này không thấy một bóng người là vì họ đều tập trung ở đây.

“Hử... Ai ở đó vậy?”

Khi mà tôi còn đang ngây người nhìn vào trong cái hố thì một giọng nói vang lên. Giọng của một cô gái. Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp một cô gái đang cưỡi chổi bay, trong tay cầm theo chiếc đĩa phép đang nhìn xuống chỗ tôi. Cô gái đó có mái tóc vàng được tết lại phía sau, nhưng trên người lại không mặc áo choàng, cũng không hề đội nón phù thủy. Thế nhưng, dấu hiệu của phép thuật lại rất rõ ràng, bởi phía sau cây chổi là rất nhiều người được bọc lại bằng những mảnh vải đang bay lơ lửng. Và lơ lửng được như vậy hẳn là nhờ có phép thuật. Cô gái vừa từ từ hạ “họ” xuống hố, vừa nói, “Cô không phải người ở đất nước này đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Tôi là một lữ khách. Tôi cưỡi chổi bay không mục đích và tình cờ đi ngang qua nơi này.”

“Ra vậy... Có phải cô định kiếm chỗ trọ ở đây không?”

“Tôi đã định như vậy.” Ít nhất là đã từng, trước khi tôi nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc này.

“Tôi nghĩ cô nên bỏ ý định đó đi thì hơn.”

“Có lẽ thế thật.”

Cô ấy khẽ gật đầu và hạ chỗi xuống trước mặt tôi. Cô gái cao hơn tôi gần một cái đầu, khiến tôi phải ngước lên nhìn, còn cô ấy thì phải cúi xuống.

“Nơi đây đã trở nên như vậy, mà đến ngày mai thì đất nước này cũng sẽ hoàn toàn đóng cửa.”

“... Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tất cả những người nơi đây đều như đang chết dần.

Dường như nhìn thấu tôi đang nghĩ gì khi thấy tôi cứ dán mắt vào cái hố kia, cô gái nhìn xuống cái hố mới vừa nãy mình còn chắt người vào và nói, “Những người này, họ đang ngủ”. Cô nhắm mắt lại và tiếp, “Ngủ say giống như đã chết vậy.”

Ở đất nước này từng có một nhà tiên tri rất nổi tiếng. Người ấy từ khi còn trẻ đã đưa ra rất nhiều lời tiên tri phục vụ cho đất nước, từ tiên tri về thời tiết khí hậu, hoa màu được mùa hay mất mùa, thú nuôi của một gia đình nào đó đã chạy đi đâu, vận số ngày hôm nay, cả tuổi thọ của con người, vận mệnh của bạn đời, tất cả mọi việc từ thời điểm tiên tri cho tới tương lai sau này. Cô ấy nói, tuy không phải tất cả đều chính xác trăm phần trăm, nhưng dường như trong những lời tiên tri đó đều hàm chứa phép thuật, khiến cho rất ít trong số chúng trật đích, còn lại thì hầu như đúng hết. Và cho dù lời tiên tri sai, thì sẽ được đáp lại bằng lời giải thích vô thưởng vô phạt “Bởi vì anh đã nghe lời tiên tri nên vận mệnh đã thay đổi.” Những người ở quốc gia này lại có khuynh hướng mê tín quá sâu. Người dân nơi đây cuồn cuộn sức mạnh của nhà tiên tri, ai cũng sẽ tới cầu cạnh nhà tiên tri giúp đỡ, khi có bất kì việc gì xảy ra, họ đều sẽ ngay lập tức chạy tới nhà của tiên tri. Cô gái lại tiếp, khi nhà tiên tri ngày càng già đi, những nếp nhăn lấp đầy trên khuôn mặt ông, cũng chính là lúc ông được người dân tôn kính, thờ phụng tựa như người quan trọng nhất của đất nước.

Cô gái mà tôi gặp ban nãy tên là Charlotte, một trong những người từng rất tín ngưỡng nhà tiên tri.

Dù được gọi là nhà tiên tri, dù có được năng lực nhìn thấy trước tương lai, thì ông cũng không thể chiến thắng được, không thể vượt qua được thời điểm cái chết đến với mình.

Nửa năm trước, nhà tiên tri đã trút hơi thở cuối cùng trong sự bao bọc của tất cả người dân đất nước, yên bình như ông chỉ đang say ngủ một giấc dài. Nhưng cũng chính từ cái chết của ông, người dân cả đất nước đều lo sợ không yên. Không phải bởi vì cái chết của nhà tiên tri. Mà bởi lời tiên tri đáng sợ được thốt lên ngay trước khi ông mất.

“Đất nước này, nửa năm sau sẽ diệt vong.”

Chỉ là, chính xác thì nửa năm sau là vào lúc nào, không một ai biết. Và vì nguyên nhân gì một đất nước sẽ đi đến diệt vong, cũng chẳng ai hay. Nhưng sự thật rằng sự chính xác của những lời tiên tri từ trước tới nay cùng sự mơ hồ của những lời này đã gieo rắc trong lòng mỗi người dân nỗi lo sợ không thể nào chịu đựng. Kể từ đó, chẳng mấy chốc thời gian nửa năm đã qua đi, hầu hết người dân đều quyết định vứt bỏ đất nước của mình. Có lẽ việc bị buộc phải biến mất cùng đất nước đáng sợ hơn bất cứ điều gì. Và đến cuối cùng, chỉ còn lại chưa tới một trăm người dân còn bám trụ lại. Đó là những người yêu đất nước mình hơn bất cứ gì khác. Bọn họ, từng ngày, lặng lẽ sống chung với nỗi sợ hãi về một cái chết sẽ đến viếng thăm lúc nào không hay.

Và rồi, một chuyện đã xảy ra vào bốn ngày trước.

Charlotte vẫn như mọi ngày leo lên giường và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cô mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

“Xin chào, cô là Charlotte đúng không?”

Trong giấc mơ xuất hiện một ác quỷ với vẻ ngoài giống hệt Charlotte, trên đầu mọc đôi sừng cong cong và trên lưng là đôi cánh dơi, một ác ma kỳ lạ.

“Cô là ai?”

“Ta là người có thể biến ước mơ của cô thành sự thật. Chẳng phải là cô đang sống để chờ đợi cái chết sao? Thật là đáng thương. Vì vậy, bất kể việc gì, hãy nói cho ta mong muốn của cô, ta sẽ cho cô thấy một thế giới lý tưởng mình hằng mong muốn.”

“Thật à? Sao nghe đáng nghi vậy?”

“Thật, vì ta là ác ma.”

Lúc đó, không biết vì lí do gì, nhưng vì còn đang mơ và những đi đầu đó nghe cũng thật ngớ ngẩn, cô đã không tìm hiểu sâu thêm nữa.

“Nào, cô muốn ước đi đầu gì? Ta sẽ cho cô ba ngày như mong ước.”

“...”

Xét cho cùng, vì là trong mơ, cô đã không suy nghĩ gì nhiều. Thế nên cô đã ước.

“Vậy, tôi muốn trở thành một phù thủy.”

Cô ấy kể rằng, ba ngày trong mơ đó quả thật rất tuyệt vời. Cô có thể cưỡi lên chổi, bay giữa trời xanh, có thể dùng phép thuật khiến mọi thứ bay lơ lửng, có thể tùy ý sử dụng phép thuật để làm những gì cô muốn. Khoảng thời gian trong giấc mơ trôi qua nhanh chóng tựa như một cái chớp mắt, hết như một giấc chiêm bao, và đến giữa trưa ngày thứ ba, ác ma lại lần nữa xuất hiện trước mặt cô.

“Thế nào? Vui chứ? Nếu cô muốn, thì hãy cứ ở mãi trong mơ đi? Dù sao, hiện giờ có quay về hiện thực thì cô cũng chẳng thể làm gì khác ngoài chờ đợi cái chết không phải sao? Nếu vậy thì hãy cứ vui vẻ mà sống trong mơ chẳng phải sẽ hạnh phúc hơn sao?”

Quả đúng như vậy. Dù có tỉnh dậy thì đi đầu chờ đợi cô cũng chỉ là quãng thời gian đau khổ đợi chờ cái chết đang tới mà thôi.

Nhưng cô đã không đồng ý.

“Tại sao?” Nghe đến đó, tôi không nhịn được nghiêng đầu khó hiểu.

Charlotte nói, “Hãy nghĩ mà xem. Quả thực sống trong mơ rất hạnh phúc, và cũng không cần phải đợi chờ cái chết nữa, nhưng vậy đâu có gọi là đang sống? Cho dù có hạnh phúc như thế nào đi chăng nữa, một lúc nào đó chúng ta vẫn sẽ tỉnh dậy khỏi giấc mơ đúng không? Một lúc nào đó chúng ta sẽ phải trở về hiện thực. Và giả như, cái chết đang đến ngay gần rồi, vậy mà chúng ta cứ mắc kẹt mãi trong giấc mơ hảo huyền của mình thì cũng đâu thể nào sống tiếp.”

“... Có lẽ như vậy thật.”

“Thế nên, tôi đã từ chối đề nghị của ác ma.”

Và như đã biết trước rằng cô gái sẽ lắc đầu từ chối, ác ma chỉ đơn giản đáp lại, “Ồ, vậy sao.” Thật là một phản ứng có chút thờ ơ.

Và sau đó,

“Nếu cô đã muốn trở lại hiện thực, vậy ta sẽ tặng cô một món quà. Để làm kỷ niệm.”

“... Hả?”

Nhưng, cô cũng chỉ nghĩ đây là một giấc mơ kỳ lạ nên Charlotte đã gật đầu.

“Cô đã trở thành một phù thủy trong mơ đúng không? Vậy thì, ta sẽ khiến cô cũng sử dụng được phép thuật ngay cả trong thế giới thực. Khi cô mở mắt ra, cô sẽ có thể sử dụng phép thuật như khi đã dùng trong mơ.”

“... Hả?”

Tuy nghĩ chuyện này thật ngu ngốc nhưng Charlotte vẫn đáp lại, “Cảm ơn”. Cô cố giữ vẻ lạnh lùng vừa đủ. Cho dù thế nào đây cũng chỉ là một giấc mơ, chắc chắn khi quay lại hiện thực, cô chỉ có thể tiếp tục những tháng ngày đợi chờ cái chết, và sẽ chẳng còn suy nghĩ muốn làm bất cứ việc gì nữa.

“Khi ta biến cô thành phù thủy thì đã lấy lãi là sinh mệnh của con người rồi. Vậy nên cứ coi đây là ưu đãi thêm. Đừng suy nghĩ nhiều, cứ thoải mái mà dùng nó trong thế giới thực đi.”

Nói xong, ác ma bỗng nở nụ cười. Một nụ cười mà Charlotte nói rằng, hoàn toàn giả tạo. Sau đó, cô được giải phóng khỏi thế giới giấc mơ.

“Nghe thật là ngớ ngẩn, nhưng quả thật tôi có thể cười lên chối và bay lên trời, dùng phép thuật làm đồ vật lơ lửng, sử dụng phép thuật như tôi đã từng dùng trong mơ, giống y những gì mà ác ma đó nói.”

Charlotte không mấy để tâm kể lại.

“Tôi cứ nghĩ rằng những người khác chắc hẳn đều đã tỉnh lại từ giấc mơ và nhận được một món quà tuyệt vời nào đó, thế nên tôi đã bay vòng quanh đất nước để nhìn xem.”

“...”

“Và kết quả là đây.”

“... Không còn một ai khác thức dậy nữa sao?”

Cô chần chừ lắc đầu.

“Tất cả đều trút hơi thở cuối cùng trong giấc mơ hạnh phúc của mình.”

Khi cô ấy tỉnh dậy thì dường như tất cả những người dân khác đã yên lặng chết đi, an tường như đang ngủ. Cô cũng không nghĩ quá nhiều rằng vì sao lại như vậy. Cô vì người dân đã mất đi ánh sáng sinh mệnh trong đất nước mà đào một cái hố, bọc lại những thân thể đã mất đi linh hồn bằng vải sạch và đặt vào trong đó.

“Nói tới, ban này là những người cuối cùng rồi. Ở đây đã không còn ai ngoài tôi cả.”

“Cô định làm bây giờ?”

“Làm gì à? Bây giờ tôi sẽ lấp cái hố lại và sau đó rời khỏi đất nước này”, cô nói. “Thật ra tôi đã dự định sẽ cùng sinh cùng diệt với nơi này. Dự định rằng sẽ tiếp nhận sự diệt vong mà tôi vẫn chờ đợi bao lâu nay. Nhưng, vì tôi được trao cho phép thuật, nếu cứ chỉ chờ đợi cái chết đến không phải là quá lãng phí hay sao?”

“Thế nên?”

“Tôi sẽ rời khỏi đây.”

Cô nói rồi vung đũa phép lên.

Đất cát nhanh chóng lấp lên các thi thể, và chẳng mấy chốc cái hố lớn đó đã biến mất.

Tôi cũng rời khỏi đất nước ấy ngay ngày hôm đó. Không phải bởi vì nơi ấy đã không còn ai, mà bởi không có một ai sẽ muốn ở lại lâu tại một đất nước bị bao bọc bởi bầu không khí rùng rợn như vậy.

Thế nên, sau khi đơn giản tạm biệt Charlotte, tôi bước ra khỏi cổng của quốc gia nọ và tiếp tục hành trình dọc theo bình nguyên.

“...”

Xét cho cùng, ngày mai đất nước đó sẽ chính thức bị diệt vong. Hết như lời tiên đoán của nhà tiên tri, nửa năm sau cái chết của ông, đất nước sẽ không còn lại bất kỳ một người dân nào của nó nữa. Nếu như nhà tiên tri không nói gì, thì chắc chắn đất nước này sẽ không biến mất, nó sẽ vẫn tiếp tục tồn tại. Vậy mà...

Không lẽ nơi đây thật sự đáng bị diệt vong nên mới bị như vậy sao?

Hay bởi vì lòng tin mù quáng của mọi người nơi đây đã để mặc cho những ác ma bám riết lấy họ, dẫn đến kết cục này?

Với bất cứ việc gì, nếu cứ nhìn nhận nó theo chiều hướng tiêu cực, u ám thì chúng ta sẽ chỉ luôn thấy bị quan. Thế nhưng, nếu cứ tiếp tục huyền hoặc chính mình rằng mọi chuyện đều sẽ ổn, cứ đi theo đi đâu mình đang thấy tốt đẹp, thì cũng không thể giải quyết được gì, chúng ta sẽ không nhìn thấy những gì đang diễn ra xung quanh nữa, và một lúc nào đó, chỉ vì bản thân không thể nhận ra, chúng ta đã đánh mất sinh mệnh của mình. Tựa như những người dân đã mất, mãi mãi bị giam lại trong giấc mơ của chính mình.

“...”

Xét cho cùng, cho dù là chuyện gì, cứ vừa vừa phải phải thôi vẫn là tốt nhất, bởi nếu để cảm xúc lấn át đến cực độ thì con người ta cũng sẽ tan vỡ.

Thế nên.

Chuyện tốt hay không tốt, hãy cứ để nó tới một cách tự nhiên đi.

Và chuyển hành trình của tôi lại tiếp tục.

Không hề thay đổi.

Chương 3

Bài báo nợ

Xin chào các bạn! Tôi là Elaina, Phù thủy Tro Tàn!

Tôi liên tục thực hiện những chuyến du hành bắt đầu từ vài năm trở lại đây, và từ nhiều ngày trước, tôi đã dừng chân tại đất nước này. Tôi, một nữ phù thủy cực xinh đẹp với màu tóc xám tro lồi cuốn cùng đôi mắt xanh biếc, trang phục chỉ toàn một màu đen với mũ chóp nhọn và áo choàng dài. Nếu bạn có bắt gặp tôi trên phố, hãy gọi tôi một tiếng nhé? I hi hi.

Quay trở lại vấn đề chính, nơi đây là một đất nước tuyệt vời!

Đầu tiên phải nói tới là các món ăn đều rất ngon. Phải nói đây là lần đầu tiên tôi gặp một đất nước có đồ ăn ngon tới vậy. Nói đồ ăn nơi đây ngon nhất thế giới cũng không ngoa chút nào! Toàn món tuyệt hảo hết! Món nào cũng đạt chuẩn 3 sao Michelin cả. Từ những đồ ăn trong các nhà hàng, đến cà phê trong tiệm giải khát, thậm chí chỉ là bánh mì của tiệm ven đường thôi, không phải ngẫu nhiên mà người dân nơi đây có thể tự hào rằng tất cả đều là những món ngon nhất thế giới.

Hơn thế nữa, cảnh sắc có thể nhìn thấy ở nơi đây cũng cực đỉnh luôn! Ngẩng đầu lên, bạn có thể thấy bầu trời xanh trong vắt, khi đêm đến chính là một bầu trời tràn ngập ánh sao. Nếu ngắm nhìn núi cao từ trên đài quan sát, bạn có thể thấy những rặng núi trùng điệp khoác trên mình lớp trang điểm xinh đẹp của tuyết trắng tinh, lắng tai nghe, có thể nghe thấy tiếng gió nhẹ nhàng huu huu thổi.

Thật quá tuyệt vời!

Rõ ràng chỉ với những món ăn và cảnh sắc như vậy thì cũng đã quá tuyệt vời rồi, nhưng nơi đây không chỉ có thế thôi đâu.

Khi bạn đi dạo trên phố, bắt gặp những con người đang sống nơi đây, thì bạn sẽ thấy họ tuyệt vời đến mức cảm giác có chút không thật. Họ, những con người đang sống trong những tòa nhà mang đầy dấu ấn của lịch sử nằm san sát bên nhau, bất kì ai cũng chào đón tôi bằng nụ cười. Khi tôi lạc đường, họ ngay lập tức tới hỏi thăm, giúp đỡ, lúc bạn tới bất kì một cửa hàng nào, cũng đều được đối xử giống như một thượng đế. Sau khi dùng bữa, tôi có đưa tiền boa cho nhân viên cửa hàng, nhưng người đó lại nói rằng, “Không cần đâu ạ. Chúng tôi chỉ đang làm những việc nên làm thôi!”. Đây là lần đầu tiên có người trả lại tiền cho tôi như vậy. Thật tuyệt! Không ngờ họ có một tinh thần phục vụ đến thế!

Tôi thật sự yêu thích đến không nói nên lời!

À còn nữa, nam giới ở đây toàn các anh chàng đẹp trai nhé. Bên trái cũng có bên phải cũng có! Tôi thực sự rất khổ sở khi phải chú ý để bản thân không bị quyến rũ trong lúc vô ý! Ư phư phư. Trong có vài ngày ở đây, tôi luôn có cảm giác rất vui vẻ.

Thật sự là một h ối ức đẹp.

Có lẽ sẽ không có một đất nước thứ hai tuyệt vời giống như nơi đây đâu.

“.....”

Tôi đọc lướt qua tất cả những bài báo được xếp ở khu vực quầy cà phê theo thứ tự từ phải sang trái. Nắm bắt được càng nhiều thông tin thì vẫn tốt hơn, hơn nữa, tùy từng tờ báo mà góc nhìn sẽ khác nhau, thậm chí đôi khi giữa các tờ báo đưa ra những ý kiến đối lập, trái chiều nhau, rất thú vị. Dù sao đây cũng là một việc vô cùng thích hợp để giết thời gian cho đến lúc phục vụ mang cà phê tới. Ngoài ra, tùy từng nơi, đôi khi họ cũng sẽ có cả báo của các đất nước xung quanh nữa.

“.....”

Đúng vậy thật, có vẻ đây là tờ báo của một đất nước tôi đã tới, à, đất nước ngay bên cạnh nơi đây thôi, nơi mà nhiều ngày trước tôi đã từng ghé thăm.

Đương nhiên tôi bắt đầu đọc thử.

“... Cái quái gì thế này?”

Và bị kinh ngạc đến không nói nên lời, đồng thời cũng tức giận vô cùng. Phải nói là sự giận dữ như từng cơn, từng cơn sóng cứ nối tiếp nhau

không dứt, cơn thịnh nộ của tôi trào lên cực điểm. Nghĩ tới những gì mình vừa đọc, tay tôi không kiềm được siết chặt tờ báo. Cả khuôn mặt cũng đanh lại, giận dữ khó chịu. Đúng lúc này, nhân viên phục vụ bàn mang cà phê tới, “Đã để quý khách... Ách...ch...a...”, người đó có vẻ bị dọa sợ, hơi nâng giọng kêu lên.

“... A, xin lỗi. Cảm ơn”, tôi trước tiên thả tay đang siết tờ báo ra, hít một hơi thật sâu.

“À, vâng... Tờ báo đó có vấn đề gì sao ạ?”

Nhân viên phục vụ vừa nhìn biểu hiện trên mặt tôi vừa đặt cà phê lên bàn.

“Tôi đã từng tới đất nước này một lần rồi.”

“Ồ, đất nước này sao? Thảo nào, ra là vậy, ra là vậy.” Giống như nghiệm ra điều gì tâm đắc lắm, người đó hai tay ôm chiếc khay vào ngực và gật gù. “Có phải là khi quý khách rời khỏi, cô cũng bị yêu cầu viết bản đánh giá không?”

Ừ hử?

“Cô cũng, là sao?”

Đúng là tôi có nhớ mình đã từng làm một cái đánh giá hay gì đó tương tự. Thật ra thì gần đây rất nhiều nơi đều đưa cảm tưởng của khách du lịch nơi khác lên báo, gần như một kiểu quảng bá đất nước, quảng bá du lịch ấy.

“Tôi trước đây cũng đã từng đi du lịch tới đó... Vài ngày sau trở lại đây, tôi cũng thấy bài báo ghi lại toàn những điều đối trá như thế này.”

“.....”

Ra vậy, ở đất nước đó, những tờ báo thêu dệt toàn những thứ hư cấu kiểu này có vẻ là chuyện như cơm bữa.

Thật không thể tin được. Hoàn toàn không có một tí ti giá trị nào để đọc những bài báo không có sự xác thực này cả. Dùng để ném vào lò sưởi lấy chút hơi ấm còn có ý nghĩa hơn.

“Đất nước đó ấy mà, vẫn luôn bế quan tỏa cảng cho tới mãi gần đây. Rất hiếm khi nó mới mở cửa lại nên tôi mới tính đi thử xem thế nào. Có vẻ như mấy người ở đó rất chú trọng tới đánh giá của người nước ngoài. Rõ ràng là tôi viết trong bản đánh giá rằng ‘Không có gì mới mẻ đáng xem

lắm', nhưng trong bài báo lại bị sửa thành tôi nói với họ 'Nơi đây là một đất nước tuyệt vời'."

"Cái gì?! Gọi món ấy hả?! Ông viết phiếu nợ đi rồi nói! Ông có ý kiến gì sao? Con lợn chết tiệt này..."

Từ phía đằng xa vọng lại tiếng rống giận.

Cô gái phục vụ đang nói chuyện với tôi nhìn lướt qua tình hình phía đó và tiếp, "... Có lẽ, ngay cả có thái độ như vậy thì ở đất nước ấy cũng sẽ bị viết ngược hẳn lại." Cô nhún vai.

"....." Tôi nhìn sắc mặt của nhân viên phục vụ đang tức giận chỗ xa xa đó, kéo mũ sâu xuống và nói, "Nhưng, làm như vậy thì họ được lợi gì chứ?"

"Chuyện đó à? Ai mà biết được."

"À còn nữa, cái này tôi cũng chỉ nghe người khác nói thôi...", nữ nhân viên nói tiếp. "Những người dân nơi đó, dù đất nước đã mở cửa, nhưng lại không có một ai bước chân ra khỏi đất nước hết."

"Hơ, tại sao thế?"

"Có khi họ nghĩ đất nước mình là đất nước ưu tú nhất, tuyệt vời nhất cũng nên?"

"....."

Không muốn bước ra khỏi đất nước. Và cũng không có dũng khí bước ra.

Để tự lừa mình dối người khỏi sự thật ấy, có lẽ, những người dân đó làm giả ra những bài báo như vậy để đánh bóng sự tuyệt vời của đất nước mình cũng nên.

Bởi vì đang sống ở một nơi tuyệt vời đến thế, nên họ không cần phải đi ra nhìn thế giới xung quanh nữa.

"Nói tới, đã từng có ai chuyển tới sống tại đất nước đó chưa?"

Nghe tôi hỏi, nữ phục vụ như không nhận được mà phì cười.

"Không có đâu. Theo những gì tôi biết thì là vậy."

Chương 4

Cô gái làm rượu vang

Lễ ngày mùa được hai ngôi làng cạnh nhau này cùng tổ chức đến nay đã là năm thứ mười. Nghe nói rất lâu trước đây, giữa hai ngôi làng chỉ toàn những thù oán, phiêu hà, những cuộc tranh chấp, cãi vã không có hồi kết, nhưng hiện tại lại hoàn toàn không còn một dấu vết gì nữa. Đối với những đứa trẻ được sinh ra trong mười năm trở lại đây, thì thay vì nói đây là hai ngôi làng kề cạnh nhau, có lẽ chúng cảm thấy rằng nơi đây chỉ là một ngôi làng lớn thì đúng hơn.

“Ông ơi! Làng mình với làng bên kia ấy, tình cảm hai làng tốt thật sao ạ?”

Thế nhưng, cậu bé lại có chút băn khoăn về tình thân thiết gắn bó thực sự của hai ngôi làng, hay là về ngôi làng chung to lớn này.

Bởi vì sự kiện lễ ngày mùa được tổ chức trong hôm nay nhìn thế nào cũng chỉ có thể nghĩ rằng hai làng như đang xé rách tình cảm trước đó vậy.

Ông lão đặt những thùng gỗ chất đầy nho xuống giữa con đường, phải phải tay vào hông quần.

“Cháu thắc mắc vì sao lại tổ chức lễ hội này phải không?”

“Vâng ạ.”

“Hô hô hô... Là để giữ gìn quan hệ giữa hai làng đó.”

“Ồ? Thế nhưng...”

Cậu bé nhòm vào trong những chiếc thùng gỗ. Chúng đựng đầy những trái nho chín vừa hái sáng sớm nay còn đọng nước, bóng bẩy lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trên con đường nhỏ hẹp phân cách hai làng được đặt rất rất nhiều những chiếc thùng như vậy, nhiều tới mức không thể nào đếm xuể. Ngay

đây cũng có, mà đằng xa kia cũng có. Người ta chuẩn bị chúng cho lễ ngày mùa.

Trong ngày lễ, hai làng sẽ dùng nho ném vào nhau, khiến cho đôi bên dính toàn cho trên người mới thôi. Một dịp lễ thật phí phạm nho thu hoạch được.

Mặt ngoài thì người ta nói rằng, thông qua lễ hội họ cầu mong “Mùa màng năm nay cũng sẽ bội thu giống như số nho mà họ được ném vào nhau”, thế nhưng, những người tham gia lễ hội này lại giống y những kẻ đã man ấy.

Ví dụ như trong lễ hội năm ngoái, những chàng trai làng bên kia đã đồ nguyên cả thùng nho lên đầu các cô gái làng bên này để trả thù những yêu cầu hạch sách của các cô, đôi vợ chồng cùng làng thì vừa mắng chửi nhau, gào lên những bất mãn vẫn tích tụ trong cuộc sống hàng ngày và quết đầu nho lên mặt nhau...

Những con người ngày thường sống vô cùng hiên hòa tại sao đến ngày này lại thay đổi đột ngột, cứ tựa như bị ma nhập. Giống như ngày hôm sau những người đó sẽ hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhau luôn vậy.

Thế nhưng thật không ngờ, sau khi lễ hội kết thúc, ngoại trừ con đường bị nhuộm đầy xác nho ra thì tất cả đều trở lại như cũ, cuộc sống thường ngày lại về đúng nhịp sống vốn có. Có lẽ, lễ hội này đóng vai trò như một cái van định kỳ để mọi người xả hết những khúc mắc trong lòng. Thế nên, một lễ hội như vậy mới khiến cho tình cảm giữa hai làng thêm gắn kết.

Đi đâu này thì cậu bé hiểu. Nhưng cũng vì vậy mới càng thắc mắc.

Nếu tình cảm thật sự tốt thì đâu cần phải tổ chức một lễ hội như thế này chứ.

“Cháu nghĩ đúng đó. Làng của chúng ta thật ra không có quan hệ tốt đẹp với làng bên kia đâu. Thường thì họ toàn khiến chúng ta phát cáu lên được, và chúng ta đều nhìn mấy kẻ sống bên đó không khác gì kẻ thù.”

“Nếu đã vậy thì tại sao còn tổ chức lễ hội này ạ?”

“Vì vậy nên mới phải dùng việc ném nho để giải tỏa buồn bực. Xét cho cùng, hai làng đâu có hòa thuận gì với nhau. Chỉ là chúng ta đã tìm thấy một ngày để sống thật với bản thân mà thôi. Vào mười năm trước.”

“Hừm...”

“Phải rồi, ông chưa từng kể cho cháu nghe về chuyện xảy ra mười năm trước đúng không? Giờ cháu có muốn nghe không?”

“Có ạ! Ông kể đi, kể đi!”

Ông lão ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời xa xôi. Vòm trời cao lồng lộng, trong vắt không một cánh chim, vẫn giống như bao ngày khác, kể cả mười năm trước đó cũng không có gì khác biệt.

“Một ngày mười năm về trước, một lữ khách độc hành đã tới làng của chúng ta.”

“Ồ ồ”

A, đây hẳn là một câu chuyện dài, cậu bé đoán.

Nếu vậy thì ít nhất ông hãy chờ về nhà rồi mới kể có tốt hơn không.

“Lữ khách đó là một nữ phù thủy còn rất trẻ với mái tóc màu xám mềm mại, bồng bênh. Ban đầu hết như một thiên sứ, và sau đó cũng tựa một ác ma.”

“Hừm.”

“Một nữ phù thủy kỳ lạ, hiếm hoi trên thế giới đã tới làng của chúng ta. Và ngày đó cũng trở thành ngày không thể nào quên đối với làng ta.”

Ông lão bắt đầu kể.

Chuyện về một ngày của mười năm trước.

Nữ phù thủy tựa như thiên sứ, lại giống một ác ma đó vẫn luôn du hành khắp nơi. Người đó là ai vậy nhỉ? Các bạn không nhầm đâu, chính là tôi đó.

“.....”

Nơi ấy là một vùng nông thôn thanh bình. Bầu trời trong vắt màu xanh nhàn nhạt, không gian rộng mở không một cánh chim bay mang lại một cảm giác thư thái thật tuyệt vời. Một con đường nhỏ cắt ngang màu xanh của bình nguyên xuất hiện với màu nâu của đất, tiếp đó một chút bạn có thể nhìn thấy hai ngôi làng. Tôi cưỡi chổi bay dọc theo con đường ngoằn ngoèo. Những cơn gió không biết tên tự do bay múa xung quanh khiến mỗi khi tôi đẩy nhanh tốc độ đầu cảm thấy thật mát mẻ khi được chúng chạm đến. Cảm giác thật khoan khoái, tôi hít sâu một hơi và nhìn chằm chằm phía trước. Ở đó có hai ngôi làng nằm sát cạnh nhau.

Người bên ngoài gọi chúng là “hai ngôi làng rượu nho”, những ngôi làng bé nhỏ và tuyệt vời.

“Chào mừng quý cô phù thủy! Ngày hôm nay cô tới thăm làng chúng tôi thật đúng lúc! Xin mời vào bên trong, trưởng thôn đang chờ để được đón tiếp cô!”

Tôi ghé vào một trong hai ngôi làng và được đón chào nhiệt liệt. Từ trong các ngôi nhà, dân làng ủa ra, quan sát khuôn mặt tôi rồi đều búng lên nụ cười. Cho đến tận khi được dẫn vào trong làng tới chỗ của trưởng thôn, thì quả thật ở đây tôi được chào đón rất nồng nhiệt, một ông lão nhìn vẫn còn trẻ trung, khỏe khoắn lại gần tôi với nụ cười hài lòng “Hô hô hô...” và hai tay vỗ liên tục.

“Thưa quý cô, cô trông ‘cưng’ quá.”

Đang nói tôi đáng yêu đúng không?

“A, cảm ơn ông. Tôi cũng biết vậy rồi.”

Tôi không rõ vì sao bỗng dưng họ lại khen tôi như vậy, nhưng trước tiên cứ đáp lại với nụ cười gây được thiện cảm cái đã. Đây cũng là thuật đối nhân xử thế thông minh đấy.

Để xem nào, tôi đang định hỏi...

“Làng này nổi tiếng với rượu nho đúng không?”

“Vâng. Rượu nho chính là đặc sản của làng chúng tôi đó... Phải rồi, thưa quý cô, cô tuy còn trẻ nhưng lại thích rượu nho phải không?”

“Ừm.”

Thật ra tôi chưa từng uống rượu nho. Chỉ là nghe người khác nói rượu nho ở đây vô cùng ngon nên mới tới xem sao. Bởi vì là loại rượu uống đầu tiên nên tôi muốn chọn loại nào ngon miệng nhất.

“Rượu nho của làng chúng tôi không thể nghi ngờ chính là món ngon tuyệt đỉnh. Là thứ mà không phải rượu của làng bên kia hay nơi nào khác có thể so sánh được! Thậm chí có thể nói là loại rượu được thần linh tạo ra.”

“Ồ.”

Thật ra thì câu chuyện mà tôi nghe được là “vị rượu nho của hai làng hầu như không khác biệt. Thậm chí có thể nói là giống hệt”, có lẽ có gì đó khác mà chỉ người ở đây mới nhận ra được cũng nên.

“Thế nhưng những người ở làng bên kia lại quá cứng đầu, không hề muốn chịu thua làng chúng tôi, nên gần đây đã làm một chuyện! Một chuyện không thể tha thứ được!”

“Hêêê?”

“Đó chính là làm ra loại rượu nho này.”

Trưởng thôn đập mạnh tay lên một chai rượu vang trên bàn tạo thành tiếng vang lớn.

Đó là một chai rượu có dán nhãn ghi dòng chữ “Rượu ủ năm năm với sản lượng nho đáng tự hào đạt chất lượng cao nhất trong lịch sử”, một nhãn dán khó hiểu khiến người ta không biết được rượu ngon hay như thế nào. Nó có tên là “Rượu của làng bên kia”. Ở mà làng bên kia nghĩa là sao nhỉ?

“À nhân tiện giới thiệu, làng của chúng tôi tên là ‘làng bên này’.”

Là tên của ngôi làng sao, ra vậy.

Nhưng thứ khiến tôi quan tâm hơn mấy cái thông tin tên làng gì đó, chính là phần ở chính giữa nhãn dán kia. Ở đó có in hình khuôn mặt tươi cười của một cô gái tóc vàng với những lọn xoăn nhỏ đang nhẹ nhàng vẫy tay. Cùng với ô thoại đi kèm “Tôi đã dành hết tình cảm để giấm giấm tạo nên rượu nho đó.” Thêm vào nữa là dòng chữ “Nơi sản xuất: Thiếu nữ làm rượu nho của làng bên kia, Rose Mary.”

“...Các vị không thích đi ầu này sao?”

Nghe vậy, trưởng thôn lại động nắm đấm xuống mặt bàn. Đúng là ần chết đi ấy.

“Cái này đây! Chính là khổ nhục kế làng bên kia đưa ra do không thắng nổi chúng tôi! Cô xem! Rose Mary được in trên cái nhãn đó! Làng bên kia lại dám thêu dệt nơi sản xuất thành Rose Mary!”

“Không phải nơi sản xuất đâu, đó là người sản xuất đấy chứ?”

“Thay vì viết là người sản xuất, viết là nơi sản xuất không phải sẽ kích thích nhiều người mua hơn sao?”

“.....” Kích thích là sao?

“Nói cách khác, nhờ vào việc bán những sản phẩm cố tình cài hình ảnh mang tính chất mời gọi mà số rượu làng bên kia bán ra cứ tăng dần dần!”

“Hê???”

Bán được thật hả? Cái này bán chạy ấy hả?

“Thế nên hiện giờ làng chúng tôi đang rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Không, thật ra là chúng tôi đang gặp rắc rối lớn.”

“Thế nhưng cái này, chỉ là thay đổi nhãn thôi phải không? Vị có ngon không?”

“T... Tôi chưa uống bao giờ nên không biết nữa.”

Bị nói trúng tim đen rồi sao? Ông ấy từng uống rồi? Nói lại thì, nếu nhìn kỹ rõ ràng cái chai trông không mà? Họ uống cặn luôn rồi sao?

Để trốn tránh ánh mắt nhìn chăm chăm của tôi, trưởng thôn vội đánh mất đi chỗ khác.

“Quả nhiên rượu nho được một cô gái đáng yêu giấm giấm rất ngon.”

“À đây, giấm giấm là gì vậy?”

“Làng chúng tôi gọi việc những cô gái còn trinh làm rượu bằng cách dùng chân giẫm nát nho là giấm giấm.”

“À”, một từ ngữ thật kỳ lạ, “Vậy sao mọi người không thử để các cô gái đáng yêu giẫm giẫm xem sao?”

Thật ra thì tôi cũng chỉ đại khái, mơ hồ đáp lại thôi. Tôi chỉ muốn nhanh nhanh để mau kết thúc cuộc nói chuyện chẳng hiểu sẽ đi đến đâu này.

Đây chính là một trong những bí quyết để tỏ vẻ thần bí hơn người của tôi đó, bách chiến bách thắng.

Đúng vậy.

“Tuyệt quá, cô ấy nói rồi!” Nhưng.

Trưởng thôn nghe vậy và đập cả hai tay lên bàn, cả người như nhào lên.

“Đúng vậy! Nếu để một cô gái thật ‘cứng’ giẫm giẫm, thì chắc chắn chúng tôi sẽ thắng.”

“Vâng... Vâng...”

“Thế nên thưa quý cô! Xin cô hãy làm cho chúng tôi!”

“... Hử hử?”

“Nếu là cô gái thật ‘cứng’ thì có thể làm được đúng không?”

“...Hử hử hử?”

“Thế nên xin hãy làm giúp đi ạ. Việc này chỉ có quý cô mới thực hiện được thôi.”

“... Hử hử hử hử?”

Ôi trời?

Không lẽ bí quyết luôn bất bại của tôi lại tự tìm tới rắc rối sao?

“Mọi người! Nghe này! Quý cô phù thủy đây sẽ thực hiện vai trò cô gái làm rượu nho cho chúng ta đó!”

Trưởng thôn ngay lập tức bay ra khỏi nhà và hét lên với giọng lớn nhất có thể cho mọi người nghe.

Ngay sau đó.

Dân làng gioi cao hai tay và vui mừng hô vạn tuế ba lần.

“Cái gì cơ!”

“Quả nhiên nếu là nữ phù thủy thì chắc chắn được ha.”

“Trưởng thôn, tôi muốn uống rượu nho do trình nữ giẫm giẫm!”

“Đành phải xin lỗi nhưng chúng ta không cần uống rượu do các bà bà giẫm giẫm nữa rồi!”

“Trưởng thôn! Tôi mua rượu nho mới ra của Rose Mary rồi. Ông có uống không?”

“Quý cô phù thủy đáng yêu này thực sự sẽ giúp chúng ta làm rượu nho sao?”

“Thành công rồi!”

“Quá tuyệt!

.....

Không không không.

“Xin lỗi, nhưng tôi chưa nói là sẽ làm mà.”

“Mọi người! Quý cô phù thủy nói rằng cô ấy đang có động lực tràn đầy!”

Động lực đó lấy đâu ra thế? Làm gì có cái động lực đó chứ?

“Xin lỗi. Tuy chuyện này rất khó nói nhưng...”

“Nào mọi người! Mau mang một cái xô thật lớn cùng nho đến đây! Quý cô đây sẽ giẫm nho cho chúng ta đến hơi thở cuối cùng!”

Ồ, thì ra là thế? Đây mới là mục đích thật sự của mấy người ha?

Thế thì tôi nên trở về thôi.

Vậy nên, tôi quay người đi khỏi đó. Đeo túi lại lên vai và bắt đầu rời đi.

Tuy dân làng đang vô cùng hưng phấn chuẩn bị xô và nho. Tuy trong đầu họ đầy ắp ý nghĩ để cho tôi giẫm nho cho họ...

Nhưng những chuyện đó không liên quan đến tôi. Cứ làm như không thấy là được. May mắn là dân làng đầu đang dồn hết tinh thần vào việc chuẩn bị, nên giờ tôi cứ lảng lạng bỏ đi cũng không sao. Nếu có bị phát hiện thì tôi cũng chỉ việc nhảy lên chổi bay vèo đi là thoát được.

Tôi vừa nghĩ như vậy vừa bước đi.

“Ồ! Không phải là mấy người của làng bên này đã hết thời đó sao? Mấy người đang làm cái gì thế? Hử?”

Tôi hoàn toàn không nghĩ tới hướng mà tôi định đi lại có người xuất hiện cản trở. Một thiếu nữ tóc vàng mà dường như tôi đã nhìn thấy ở đâu đó, kiêu ngạo chống tay vào cằm, và cất lời khinh miệt dân làng.

Cô ta ra khỏi xe và theo sau là rất nhiều chàng trai cao to khỏe mạnh, khiến người ta có cảm giác cô như một bà chủ, hoặc như một nữ vương.

“C, cô... Rose Mary!”

“Ngài vẫn khỏe chứ, trưởng thôn? Ngài đang làm gì vậy?”

“Làm gì cũng không liên quan đến quý cô! Tôi mới phải hỏi quý cô đang làm cái gì ở đây! Đây là địa giới làng bên này!”

Bầu không khí thật gay gắt, nhưng nhìn vào bàn tay đang nắm chặt chai rượu vang có nơi sản xuất là Rose Mary của trưởng thôn kia thì bạn sẽ chỉ thấy được sự tự lừa mình dối người.

Rose Mary hừ mũi, nói, “Tôi chỉ tới đây để bán rượu nho thôi. Mang rất nhiều xe tới. Mà rõ ràng đã bảo là khoảng thời gian này chúng tôi sẽ qua nên hãy dẹp gọn đường cơ mà? Sao lại ầm ĩ thế này?”

“Cái... Đừng có coi tôi là đồng lõa...”

“Ồ? Gì vậy, chai rượu ông đang cầm kia?”

“.....”

Trưởng thôn vội vàng giấu chai rượu đi.

Nếu nhìn kỹ thì trên chai rượu đó còn có chữ ký trực tiếp của Rose Mary nữa. Trưởng thôn là fan của cô ta à?

“Còn, tiểu cô nương lùn tịt này là ai đây? Lại còn giả trang thành nữ phù thủy nữa chứ.”

Thật là bất kính.

“Tôi nhìn thế này nhưng là nữ phù thủy thật sự.”

Rose Mary liếc tôi một cái rồi lại quay sang hướng trường thôn.

“Hê. Ủ hừm.” Nhìn thấy cảnh dân làng đang chuẩn bị cho việc giẫm nho và có vẻ đã đoán được chuyện gì đang diễn ra, trên mặt cô ta liếc xuất hiện biểu cảm đầy khó chịu. “Ra vậy. Vì không thắng được tôi nên mấy người định dùng con nhóc bần hàn này để giẫm giẫm nho sao? Ủ hừ.”

“Bần hàn?”

“Khuôn mặt kỳ quái. Cơ thể lại không khác gì trẻ con.”

“Mặt kỳ quái? Người như trẻ con?”

“Không không, nhóc thực sự là trẻ con. Để một đứa trẻ như thế này đi giẫm nho mà muốn thắng tôi sao?”

“.....”

Tôi tức sôi cả bụng.

Còn gì đáng buồn hơn là bị kẻ mới lần đầu gặp cho mình là một kẻ ngu ngốc chứ?

“Mà thôi, cứ cố gắng thử đi. Giờ tôi còn phải đi giẫm giẫm nho mới đây nên xin phép đi trước. Tránh đường ra nào, nữ phù thủy nghèo kiệt xác.”

“.....”

À à, ra vậy. Bị người ta xem thường tới vậy thì bản thân đâu thể im lặng được nữa.

“Là Elaina. Tên của tôi là Elaina.”

Tôi bước lên một bước, nhìn thẳng vào vẻ mặt đang cười cứng đờ của Rose Mary, “Hân hạnh làm quen.”

“Nhóc không nghe thấy hả? Ta nói bước cho khuất mắt!”

Vẻ mặt cô ta không hề thay đổi, chỉ vậy là đủ hiểu rồi.

Đó là vẻ mặt tự tin giành chiến thắng. Vẻ mặt như đang nói cho dù không đấu cũng biết rõ thắng thua thế nào.

... Đáng ghét.

Phải triệt để đánh bại cô ta mới được.

Tuy ban đầu tôi bị buộc phải lên cùng một thuyền với dân làng nơi đây, nhưng rốt cuộc vì bị chọc giận nên tôi đã hợp tác với họ, trở thành một thiếu nữ chuyên giẫm nho làm rượu vang của làng bên này.

Tuy tôi đã chấp nhận chuyện này nhưng...

“... Tại sao phải thay trang phục?”

Trưởng thôn nói rằng, các thiếu nữ làm rượu vang bắt buộc phải mặc trang phục nhất định. Váy xòe màu vang đỏ cùng áo dài tay cũng màu vang đỏ với cổ tay là viền xếp ly nhún, nhìn thế nào cũng chỉ thấy được đây là bộ trang phục hầu gái với độc một màu đỏ. Việc quái gì mà nhất định phải mặc loại trang phục như thế này chứ?

“Trước hết xin hãy giẫm giẫm cho chúng tôi, thưa quý cô phù thủy.”

“.....”

Trong lúc làm rượu vang thì mái tóc dài sẽ vô cùng vướng víu nên tôi đã cột lại hết phía sau và bước chân trần vào trong xô.

“Ấy nhưng mà tôi nên giẫm thế nào?”

“Quý cô chỉ cần dồn hết tình cảm cho mọi người xung quanh và giẫm giẫm là được ạ.”

“.....” Thế trong trường hợp hoàn toàn không có cái gọi là tình cảm đó thì phải làm thế nào? “Mà thôi, tôi sẽ dồn hết sự chán ghét Rose Mary để giẫm nhé.”

“Không phải giẫm! Là giẫm giẫm ạ.”

Lời nói vô nghĩa, mặc định không nghe.

“... Rồi.”

Và sau đó, hai tay tôi nắm hai bên vạt váy, kéo lên đến khoảng đầu gối và tôi bắt đầu giẫm chân xuống xô. Trong xô là đầy ắp những quả nho màu xanh nhạt, cảm giác lạnh lạnh của những trái nho truyền thẳng qua lòng bàn chân. Dưới trọng lượng của tôi, những trái nho đều không chịu nổi mà vỡ nát, nước quả trong suốt bắt đầu tràn ra. Mùi ngọt sắc nồng lên từ dưới chân, cảm giác dính ướt khiến người ta chỉ muốn tránh đi, nhưng dù cố nhấc chân cao đến mấy thì tôi cũng không có chỗ nào để tránh cả, cuối

cùng chân tôi lại phải hạ xuống, giẫm lên những trái nho mang lại cảm giác khó chịu đó. Càng giẫm, đầu ngón chân tôi càng dính nhiều xác quả hơn. Từng quả nho cứ vỡ nát, tràn nước ra, rồi lại vỡ nát. Từ cảm giác mềm mại tròn tròn dần dần chuyển thành cảm giác kỳ dị, giống như bạn đang đi chân trần trên bãi cát ngập trong làn nước. Tuy có chút khó chịu, nhưng khi đã quen rồi lại cảm thấy thật khác lạ.

Nếu miêu tả một cách ngắn gọn và súc tích thì nó khiến người ta thấy rùng mình.

“Chết đi... Chết đi... Chết đi... Chết đi...”

Vừa nói vừa giẫm nên đôi lúc, tôi có hơi hưng phấn quá mức.

Những dân làng thấy tôi như vậy thì vừa chụp ảnh lia lịa vừa hò reo cổ vũ. Những lời nguyền rủa này đặc biệt cũng dành cho mấy người đang vô cùng tự nhiên mà chụp ảnh tôi đó nhé. Sau một lúc, chân tôi ướt nhẹp toàn là nước nho. Dân làng thì cứ mãi nhộn nhịp, vui vẻ, còn tôi thì xì trét ngày càng tăng. Tất nhiên là tôi lại dấn xả hết chúng vào việc giẫm nho.

“.....”

Mỗi ngày đều bị buộc phải làm công việc như này thì không biết Rose Mary kia đã vất vả đến thế nào? E rằng cô ta phải một mình gánh hết kỳ vọng của cả làng bên kia và mỗi ngày đều phải giẫm nho mệt nhọc mất.

.....

Thế nhưng, mệt nhọc là một chuyện, thái độ của cô ta với tôi lại là một chuyện khác.

“Ôi mệt chết đi được.”

Sau khi đã giẫm hết chỗ nho trong xô thì tôi được nghỉ giải lao một lúc trong nhà trưởng thôn. Theo như trưởng thôn nói thì họ còn muốn tôi giẫm nho thêm lần nữa. Đã mất công làm rồi nên họ muốn sản xuất nhiều rượu một chút.

“Quý cô phù thủy đã vất vả rồi. Xin hãy nhìn đây. Đây chính là chai để đựng rượu nho do cô làm đó ạ.”

Trưởng thôn đặt một cái chai xuống trước mặt tôi. Trên đó dán nhãn với những thông tin như:

“Rượu nho thượng hạng của làng bên này.”

“Rượu được làm nên từ sự căm thù và cău kính của tôi.”

“Nơi sản xuất: Phù thủy tro tàn, cô Elaina.”

Và có in cả bức ảnh tôi đang giẫm nho cùng nụ cười đầy u ám.

“... Cái này sẽ bán được sao?”

Tôi thấy sẽ chẳng có ai mua đâu.

“Chúng tôi dự định để làng bên này thực hiện tấn công thị trường theo hướng hoàn toàn khác làng bên kia. Nếu làng bên kia dùng sự xinh đẹp của Rose Mary làm lợi thế để bán hàng, thì chúng tôi sẽ bỏ qua cách làm đó, lựa chọn cách bán hàng hoàn toàn ngược lại, vậy chẳng phải thiết thực hơn sao?”

“.....”

“Chắc chắn sẽ gây được tiếng vang lớn với các vị khách.”

“Những người mua rượu nho đều có sở thích về giới tính kỳ lạ vậy sao?”

“Vào cái lúc mà rượu nho của Rose Mary bán chạy thì chắc là vậy.”

Mấy người uống rượu do các cô gái trẻ còn trinh làm ra rồi say khướt đó, họ thấy việc đó có gì vui chứ? Thật khó hiểu. Tôi cảm thấy đau đầu quá. Tốt nhất là đừng chủ đề này ở đây thôi.

“Nhân tiện, số nho vừa rồi tôi đã giẫm có thể sản xuất được bao nhiêu rượu nho vậy?”

“Để tôi xem... Với số lượng đó thì có thể làm được khoảng nửa thùng rượu vang.”

“Ế... Ít vậy...”, rõ ràng tôi đã giẫm cật lực thế mà.

“Vậy nên, mong quý cô hãy giẫm tiếp nửa thùng rượu nữa giúp chúng tôi.”

Thành thật mà nói thì chuyện này thật phiền. Thế nhưng, nếu tôi bỏ đi lúc này thì thế nào cũng bị Rose Mary chế nhạo thành con ngốc kiêu như “Quả nhiên, cô ta trốn mất rồi! Tôi đã nói mà, một con nhóc nghiệp dư đột nhiên nhảy ra thì dù có cố gắng cách mấy cũng không thể hoàn thành công việc chẳng mấy ngọt ngào gì của một thiếu nữ làm rượu nho đâu!”

Ừ hừ hừ.

.....

“...Ủ hử?”, đột nhiên tôi chợt nhớ ra, “Này, trưởng thôn, cái chai mà ông đang cần theo rất cần trọng đó rồi cuộc bán chạy đến mức nào vậy?”

Nghe vậy, trưởng thôn xoa nhè nhẹ lên cái chai và nói:

“Bán chạy lắm. Làm ăn phát đạt đến mức gần như tất cả rượu của làng bên đó bán ra đều là rượu của Rose Mary làm ra.”

“Tất cả...sao?”

Nghĩa là từ sáng đến tối đều phải giảm nho hả?

.....

Ô hay.

Cái này sao có thể? Có chút kỳ quái quá rồi.

“.....”

Tôi suy nghĩ một chút và nói lại với trưởng thôn.

“Trưởng thôn, giờ giải lao là đến lúc nào vậy?”

Sau đó, tôi vẫn mặc nguyên trang phục của các cô gái làm rượu, chỉ xỏ thêm giày rồi ra khỏi nhà trưởng thôn, chạy tới làng bên kia. Có một việc tôi thấy có rất nhiều nghi vấn.

Tại sao đến tận giờ vẫn không có ai trong làng bên này nhận ra điều đó, bởi vì họ bị lừa bởi một mảnh khoe đơn giản đến không sao tưởng được.

Tôi bám theo những dấu bánh xe vẫn còn lưu lại trên đường và chạy vào trong làng bên kia.

Một trong những nghi vấn xuất phát từ những bánh xe này.

Rose Mary sử dụng không biết bao nhiêu là chàng trai đi cùng mình bán rượu, nhưng một người phụ trách giảm nho làm rượu như cô ấy lại rảnh rang giúp đỡ bán hàng vậy sao? Nếu nói tất cả rượu của làng bên kia đều là sản phẩm do cô ta làm ra thì thật quái lạ.

Để sản xuất đủ rượu nho cho cả một ngôi làng thì phải giảm bao nhiêu nho mới đủ chứ? Phải tốn bao nhiêu thời gian mới làm hết nổi? Vậy mà cô ta vẫn có thời gian rảnh để đi giúp bán hàng sao? Hay nói cách khác, chỉ có một thân một mình sản xuất rượu nho là việc bất khả thi, đúng ha?

“.....”

Tức là, đơn giản mà nói thì.

“Phư phư phư... Nào, nhanh nhanh làm việc cho ta đi, lũ đần độn kia! Các người muốn bán rượu nho có dán nhãn của ta đúng không nào? Nhanh nào!”

Đầu bên kia của những dậu bánh xe là một tòa nhà lớn. Ngay lối vào là những anh chàng cường tráng đang giữ cửa nên tôi “Hô biến” một tiếng, khiến cho họ chìm vào giấc ngủ và nhẹ nhàng mở cửa ra. Từ bên trong loáng thoáng vọng ra giọng của Rose Mary. Cô ta khoanh tay, một tay đang đưa ly rượu vang và thông thả ng ồi nghỉ trên ghế.

Giống hệt với hình ảnh mà tôi tưởng tượng.

“... Quả nhiên.”

Cô ta, không phải là cô gái làm rượu vang. Cũng không hề giẫm nho để làm rượu gì hết. Vậy thì ai là người đã sản xuất rượu nho?

“Dô ta! Đô hò! Đô ta! Đô hò! Đô ta! Đô hò!”

Câu trả lời vô cùng đơn giản. Nhìn một cái có thể hiểu ra ngay. Chính là những chàng trai cường tráng kéo xe và vây xung quanh cô ta đang làm việc giẫm giẫm ở ngay đó. Những anh chàng đầu m ồ hôi như suối và vẫn đang cố gắng giẫm nát nho làm rượu. Đây chính là sự thật vì sao rượu nho của Rose Mary có thể sản xuất được với số lượng lớn. Nói cách khác, cô ta làm giả nơi sản xuất.

“.....”

Đây chính là một vấn đề liên quan đến tranh chấp.

“Không phải! Chỉ có hôm nay thôi! Vì hôm nay tôi thấy không được khỏe! Mọi khi tôi đều giẫm giẫm nho từ sáng cho tới tối mà!”

Sau khi dùng dây thừng trói lại tất cả những người đó, tôi lôi họ ra con đường ngăn giữa hai làng. Nhìn thấy những người đó bị trói, dân làng bên này đoán già đoán non xem chuyện gì đã xảy ra, họ vẫn ôm nguyên số nho đang chuẩn bị cho việc làm rượu, tập trung lại đây, còn dân làng bên kia khi nhìn thấy cảnh mấy người Rose Mary bị trói, trên mặt họ ít nhiều hiện lên sự hoang mang, cũng ôm nho đang thu hoạch lại đây. Có vẻ như dân làng bên kia đều biết việc rượu nho của Rose Mary là do những chàng trai cực khổ làm ra.

“Trời ạ... Vậy là lộ r ấi sao?”

“Thật là... Buôn bán tốt đến vậy mà...”

“Này, giờ làm sao đây?” Giọng của họ lọt vào tai tôi.

“E hèm!”, tôi đằng hắng một tiếng nhắc nhở, lắc lắc ly rượu lấy từ trong tay Rose Mary, thở dài một hơi khi ngửi thấy mùi rượu ngọt ngào bay lên.

“Thế nhưng, Rose Mary, việc một mình cô làm ra tất cả rượu của làng bên kia vốn dĩ đã rất kỳ lạ r ấi. Số lượng hoàn toàn không khớp, mà nếu như vậy thật cô chắc chắn sẽ không có thời gian rảnh để mà giúp bán rượu.”

“Không... Chuyện đó là, nếu mà... Cái này...” Rose Mary lắp bắp.

“Hơn thế nữa, Rose Mary. Cô vẫn luôn uống ngon lành rượu nho do những chàng trai này ra sức làm đúng không? Chẳng lẽ cô không cảm thấy tội lỗi hay không thoải mái gì sao?”

“À, đâu có sao. Đó đều là rượu mà tôi đã làm ra trước đây rất lâu mà.”

“Đ-ó l-à, t-r-u-ớ-c đ-â-y r-ấ-t l-â-u á?”

“Tiêu r ấi...”

“.....”

Che giấu thật là tốt.

Tôi khẽ đưa ly rượu nho lên miệng.

“Thế là thế nào?! Chẳng lẽ là vậy! Cô! Rượu nho của Rose Mary đó! Tất cả đều là do những anh chàng khỏe mạnh cường tráng này giẫm giẫm sao?!”

Trưởng thôn làng bên này giận dữ gào lên. Hơi chậm một chút, những dân làng khác cũng lần lượt kêu lên. Rúng động nhanh chóng lan truyền tới tất cả dân làng bên này.

“Chết tiệt... Giả mạo nơi sản xuất thì sao chứ? Một lũ đàn ông phiền phức!”, Rose Mary l ầm b ầm.

“Này, chúng tôi nghe thấy hết đó! Cô cho rằng chúng tôi đều là kẻ ngốc hết sao?”

“Hừ... Rõ ràng là người hâm mộ của tôi còn tỏ vẻ...”

“Chuyện đó và chuyện này là hoàn toàn khác nhau! Vốn dĩ do nho được Rose Mary giẫm giẫm nên chúng tôi mới mua rượu của làng bên

kia!”

“Thật ghê tởm.”

Tôi đồng ý.

Thế nhưng có vẻ trưởng thôn không cho là vậy, mặt ông đỏ lên như say rượu và gất.

“Ghê tởm chỗ nào chứ! Đừng có đùa với chúng tôi!”

Ông cướp lấy nho mà dân làng đứng gần đó đang ôm và ném thẳng vào cô ta. Gần nửa số nho bay đi đập thẳng vào người Rose Mary, một số ít không trúng cô ta thì đập vào người những anh chàng gần đó, cũng có một số trúng vào người tôi, nước nho văng tung tóe.

Vì Rose Mary bị nước quả dính ướt nhẹp, thế là ngọn lửa tức giận của người dân làng bên kia bắt đầu bốc lên.

“Ông già kia! Ông làm gì Rose Mary của chúng tôi thế hả?”

“Đừng có đùa, lão già!”

“Đi chết đi!”

Dân làng bên kia cũng bắt đầu ném nho về phía dân làng bên này giống như trưởng thôn vừa mới làm. Thế là mọi chuyện loạn cào cào cả lên. Rose Mary đang bị trói, tôi, và những anh chàng cường tráng đang ở chính giữa con đường bị kẹt lại trong trận ẩu đả ném nho giữa làng bên kia và làng bên này.

Bọn họ chắc chắn đang nhắm vào làng đối phương.

Thế nhưng, những quả nho đó lại trực diện trúng vào mấy người đang kẹt ở giữa là chúng tôi đây, làm chúng tôi bị dính nhoe nhoét hết cả.

“.....”

Tại sao tôi lại bị cuốn vào cái chuyện này cơ chứ?

Tôi lần nữa đưa ly rượu nho lên miệng. Thật ngon.

“Làm sao bây giờ? Chuyện này...”

“.....”

Dần dần, cả người chúng tôi đều ướt nhẹp toàn nước nho. Sự cáu gắt cứ không ngừng lan rộng ra, cuối cùng tôi chẳng thêm quan tâm hay kiêng dè gì nữa. Máu nóng dồn lên não, đến khi tôi phát hiện thì bản thân đã lấy ra đũa phép rồi. Chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút nóng nảy, không lẽ tôi say rồi sao?

“Hức... Ừ phur phur. Thật là... Mấy người nhé, cho tôi là đồ ngốc thật hả?”

Dứt lời, tôi vung đũa lên.

Bằng tất cả sức mạnh của mình, tôi gia tốc những quả nho trong tay mình lên gấp vài lần, và ném trả lại. Tôi cứ liên tục nốc rượu và khiến cho cả làng bên này lẫn làng bên kia đều dính bê bết nho là nho. Không những thế, những quả nho mà tôi ném trả đó còn bị phù phép nên không khác gì đạn tạc cả.

“Haha! A ha ha ha ha ha ha! A ha ha ha ha ha ha ha!!”

Xem nào, người đang tấn công dân làng không khoan nhượng, lại còn cất tiếng cười như một ác quỷ đó rồi cuộc là ai thế?

Các bạn không nhầm đâu, là tôi đó.

Nói vậy thôi.

Chứ tôi cũng chỉ nghe người ta kể lại là tôi có gây ra sự việc như vậy ở làng đó, chứ thật sự thì tôi hoàn toàn chẳng nhớ gì về việc ấy cả. Nhưng nói đi nói lại, có vẻ đúng là có chuyện đó thật. Khi tỉnh lại bởi cơn đau đầu, tôi thấy mình đang nằm dưới bầu trời xanh đầy nắng, lúc ngẩng dậy đã thấy người dân hai làng toàn thân dính đầy nho đang nằm bất tỉnh và Rose Mary nước mắt đầm đìa đang lẩm bẩm “Tôi xin lỗi” như mê sảng.

Hỏi thăm cô gái vẫn đang sợ hãi đó, tôi mới biết mình đã gây ra chuyện gì. Thật ra là, ký ức sau cùng mà tôi còn nhớ được là đã dẫn mấy người Rose Mary ra khỏi tòa nhà nợ, và khi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ngửa nhìn lên trời, nhưng xem xét tình trạng hiện tại thì quả thật đã có một trận ẩu đả ném nho xảy ra.

“Ừ... Đầu đau muốn nứt luôn.”

Tôi ấn ấn cái đầu đau nhức và đứng lên, bước chân loạng choạng đi đến nhà trưởng thôn.

Phải chịu đựng cơn đau thế này mà đi giẫm nho thì chịu sao nổi đây. Mà không, tất cả dân làng đều đang ngất xỉu với đầy nho bê bết trên người, vậy thì đâu còn lí do gì để tôi đi giẫm nho nữa. Tại vì có còn nho nữa đâu. Tất cả đều vung vãi, be bét trên đất hết cả.

Trong lúc hầu hết tất cả mọi người còn đang hôn mê, trừ Rose Mary, tốt hơn hết tôi nhanh chóng đi thì hơn.

.....

Có lẽ do tôi ghét phải giẫm nho hết lần này tới lần khác, nên mới gây ra chuyện thế này, nhưng bởi vì đầu quá đau, nên tôi chẳng thể nào nhớ ra được.

Mà thôi, đi đâu đáng mừng là tôi không cần phải làm mấy chuyện phiền phức đó nữa.

“Đau đầu quá.”

Sau khi thay đồ ở nhà trưởng thôn xong, tôi mang theo một tấm thân toàn mùi nho mà cưỡi lên chổi bay đi. Trải nghiệm lần đầu tiên uống rượu của tôi cuối cùng chỉ còn sót lại cơn đau đầu khủng khiếp và những ký ức mơ hồ.

“Từ đó về sau, cứ vào khoảng thời gian này hàng năm, làng chúng ta đều tổ chức sự kiện ném nho.”

“Ế, ông ời. Sao chuyện lại thành như vậy ạ?”

Ông lão tiếp tục kể cho cậu bé đang không sao lý giải được chuyện gì xảy ra.

“Bởi vì không ngờ việc ném nho khi đó lại thú vị đến vậy. Vì thế làng chúng ta mới quyết định, hàng năm, cứ vào mùa thu hoạch, chúng ta sẽ lại làm như vậy, để xả bớt áp lực, căng thẳng. Làm như vậy riết, không hiểu vì sao mùa màng của chúng ta càng thêm bội thu, năng suất sản xuất cũng tăng lên đáng kể.”

“Hê...”, cậu bé gật gù, rồi lại ngheo đầu hỏi, “A, ông ời. Rose Mary xuất hiện trong câu chuyện ấy...”

“Ừm. Chính là Rose Mary chuyên giẫm nho của làng bên kia đó. Từ sau sự kiện lần đó, cô ấy liên tục chăm chỉ, thành thật làm việc. Thành một cô gái ngoan.”

“Đến bây giờ vẫn còn đảm nhiệm vai trò trình nữ chế biến rượu vang ấy ạ?”

“Ừm.”

“Nhưng cô ấy cũng phải hơn ba mươi tuổi rồi ông ha?”

“Đã thực sự trưởng thành rồi.”

“.....”

Thật không thể kìm được nước mắt cho hiện thực bị thảm của Rose Mary.

“Thế nên, thật đáng mừng rằng năm nay sự kiện thường niên này của làng chúng ta sẽ đón chào năm thứ mười.”.

Cậu bé gật đầu.

“À mà ông ời, chai rượu vang ông vẫn ôm trên tay đó là sao thế ạ?”, cậu bé nghiêng đầu hỏi.

Nó khác với cái chai đã được ông lão ôm trong câu chuyện vừa được kể.

Trên nhãn dán với các dòng chữ như:

“Rượu nho thượng hạng của làng bên này.”

“Rượu được làm nên từ sự căm thù và cău kính của tôi.”

“Nơi sản xuất: Phù thủy tro tàn, cô Elaina.”

Và hình ảnh một thiếu nữ đang giẫm nho với nụ cười đầy âm trầm, u ám.

“Cái này sao? Cái này, chính là rượu nho được nữ phù thủy tạo ra trong câu chuyện ông vừa kể đó.”

“Nhưng ông lại không uống ngụm nào cả.”

“Ừm. Bởi vì ông tiếc.”

Về ngoài đáng yêu với nụ cười đầy bụng xấu xa. Cùng với hình ảnh thật được chụp khi cô đang giẫm nho, khiến cho những chai rượu này, dù bị hét giá cao đến ngớ ngẩn, thì vẫn có người mua.

Kết cục là rượu nho của nữ phù thủy tro tàn Elaina được coi như loại rượu nho thượng hạng, và cháy hàng trong chớp mắt. Bởi lý do tiếc, nên trưởng thôn đã lén mua một chai. Và cho tới bây giờ, trưởng thôn cũng không hề uống một chút nào mà luôn ôm nó đầy quý trọng. Gần như coi nó thành đồ gia bảo của gia đình mình.

Nhân tiện, loại rượu nho đã cháy hàng trong chớp mắt đó, hiện tại đã trở thành loại rượu nho trong truyền thuyết chỉ được bán với số lượng giới hạn, và còn được giao dịch với giá cả không tưởng một cách cu ồng nhiệt.

Chương 5

Chuyện Xưa: Thầy khôn lỏi, trò thông minh

Tôi là Elaina. Nữ phù thủy tập sự Elaina!

Hiện tại tôi đang cùng sinh hoạt với thầy hướng dẫn của tôi, cô Frann, và ngày ngày tích lũy trau dồi kiến thức để trở thành một nữ phù thủy thực thụ.

Thầy của tôi được gọi là Phù thủy Ánh Sao, là một trong những người có danh vọng cực kì cao! Cô có mái tóc dài đen như bầu trời đêm, lấp lánh xinh đẹp khi tắm mình dưới ánh sáng, ánh mắt hiên từ và con người cũng hiên từ hết như vậy, cô dạy tôi phép thuật. Những người được gọi là tốt tính thật ra là bởi một, họ không có tài năng gì nổi trội, và hai, họ chính là những kẻ ngốc. Nhưng trong trường hợp thầy hướng dẫn của tôi thì hoàn toàn khác. Một con người tuyệt vời, hoàn mỹ vô khuyết, không ai có thể bắt bẻ lỗi nào. Được một người như vậy dạy dỗ, hướng dẫn, nên tôi đương nhiên cũng là một người hoàn mỹ rồi!

À thật ra thì tôi nói đùa đó.

Hầu hết những chuyện về thầy của tôi đều là giả.

“.....”

Được rồi, không dông dài thêm nữa. Để tôi từ từ kể lại cho các bạn nghe câu chuyện thật.

Sự thật là cái người mà tôi gọi là thầy đó suốt ngày trốn việc, bông đùa, thỉnh thoảng, giống như hôm nay, sẽ hỏi thăm tôi, “Elaina, em đang làm gì thế? Ô? Chế tạo loại thuốc mới sao? Hê hê... Giỏi lắm. Em thật chăm chỉ” hay gì gì đó, tỏ ra kinh ngạc, nhưng lúc bạn nghĩ cô ấy sẽ cho bạn lời khuyên thì cô chỉ bỏ lại một câu “Cố gắng lên nhé!” rồi tiếp tục cúi đầu vào đọc sách. Lúc đầu khi mới theo học, tôi quả thực đã bị lừa bởi dáng vẻ

giả bộ để cho học sinh tự do phát triển ấy, thậm chí tôi đã từng nghĩ, “À, là vậy sao? Cô muốn thử thách tính tự chủ của mình phải không? Mình phải cố gắng lên”, nhưng sự thật là cô ấy chẳng qua chỉ được bố mẹ tôi nhờ và thực hiện chương trình giáo dục nghiêm khắc cho tôi thôi.

Sau khi tôi phát hiện ra sự thật, thầy tôi đã ứng xử như thế nào thì...

“Elaina. Để ta xem em tu luyện đến đâu rồi.”

Vừa nói, cô vừa chỉ dạy phép thuật cho tôi, đó cũng bình thường. Nhưng cũng có lúc.

“Elaina. Để ta xem em... tu... A, bướm bướm... Ư phư phư...”

Sau đó đuổi theo và đi đâu mất dạng.

Hoặc cũng có khi ồn ào, “Elaina, ta đói rồi” các kiểu, khiến tôi nhiều lần phát cáu.

Nói tóm lại, thầy của tôi ấy mà, nếu nói tốt một chút thì có thể xem như định nghĩa của cụm từ “tự do phóng khoáng”, còn nói theo nghĩa xấu thì chính là một kẻ thần kinh thô, đầu óc đơn giản.

“Cụ thể là em đang chế tạo loại thuốc gì vậy?”

Và lại còn đờng bóng nữa.

Cô Frann bất thành linh ngó đầu qua bên cạnh tôi, nhìn chăm chăm vào đồng tài liệu ngỗng ngang trên bàn cùng một chiếc bình nhỏ có đựng dung dịch màu xanh biển.

“.....”

Luôn luôn, lúc nào cũng vậy hết, tôi bị xoay như chong chóng bởi sự đờng bóng của cô ấy.

“Đây là ‘Thuốc thôi hồn vào đồ vật’. Được tạo ra khi em đang nghiên cứu chung chung.”

“Thôi hồn vào đồ vật...? Thế tóm lại là nó có công dụng gì?”

“Nếu nhỏ chất lỏng trong bình này lên đồ vật thì đồ vật đó có thể nói chuyện được. Em cũng đã thử nghiệm thành công rồi.”

Ví dụ khi tôi nhỏ chất lỏng này lên trên một cái bút, cái bút đó kêu lên với tôi, “Cám ơn cô lúc nào cũng sử dụng tôi nhé!”, khi tôi thử nhỏ lên chiếc giẻ lau thì lại nghe nó nói một chuyện không ngờ tới, “Không đâu, thật ra tôi không phải giẻ lau, tôi là khăn tắm. Giờ tôi bị bẩn mất rồi...”

À, khi tôi nhỏ lên cái bàn chải thì nó cũng rên hừ hừ, “Bàn chải bẩn quá...”

Mà thôi kệ.

Tóm lại là tôi đã thành công trong việc chế tạo ra loại thuốc tuyệt vời giúp con người có thể giao tiếp với đồ vật.

Tuy chỉ là sản phẩm ngẫu nhiên được tạo ra, nhưng không nghi ngờ sẽ là thứ hàng hóa kiểm tra tỉ mỉ.

“Quá tuyệt!” Cô im lặng một chút và tiếp lời bằng một chuyện kỳ lạ, “Nói mới nhớ, Elaina, thật ra có một ngôi làng ở gần đây đang gặp rắc rối vì không thể nói chuyện với đồ vật.”

“Hê?” Thật là một việc rắc rối.

Nhưng vì sao họ lại gặp rắc rối khi không thể nói chuyện với đồ vật chứ? Tôi nhất định phải gặp đương sự để hỏi cho rõ mới được.

“Mà hơn nữa, nếu làm cho họ nói chuyện được với đồ vật thì dân làng sẽ làm bánh tặng chúng ta đó.”

“Hê??” Chắc chắn không có lời nói dối nào vụng về hơn thế này được nữa.

“Thế nên, Elaina. Em đưa cô mượn lọ thuốc đó một ngày được không?”

“Cô mượn làm gì ạ?”

“Còn làm gì nữa? Cô sẽ đi lấy bánh mì ngon tuyệt đỉnh về cho em.”

“.....” Dối trá tệ hại, mặt tôi nhấn hết cả lại.

“Hay là cô nói cho em địa điểm của làng đó đi. Em sẽ tự mình tới và tự mình lấy bánh về.”

“Không được đâu. Người dân làng đó không tin ai ngoài cô cả.”

“Ế? Vẫn còn có người khác ngoài em tin cô ấy hả?”

“Quá đáng.”

Không quá đáng chút nào đâu.

Từ lúc tôi quen biết cô tới giờ cũng gần một năm rồi, thế nên đại khái cô đang định làm gì, tôi có thể đoán được. Chắc chắn cô sẽ tới mấy ngôi làng quanh đây và bán thuốc của tôi với giá cao. Sau đó thu được một đồng tiền lẻ và đi mua bánh mì.

Một kế hoạch khôn lỏi.

“Thôi nào, Elaina. Để cô làm cho. Nếu cô đi thì có thể mang về thật nhiều, thật nhiều bánh mì ngon.”

“.....”

Thế nhưng, dù hiểu như đi guốc trong bụng người thầy của tôi đang nghĩ gì, thì tôi cũng không có ý định vạch trần nó, cũng không định lạnh lùng từ chối đề nghị của cô. Bởi như vậy rất phiền, hơn nữa chuyện có thể nào thì cũng không thay đổi được sự thật là cô Frann đã cất công đi tới mấy làng xung quanh để mua bánh mì cho tôi. Hành động này với một người được xây dựng với hình tượng tự do phóng khoáng phải nói là vô cùng hiếm có.

“Mời cô...”

Vậy nên tôi đã đưa cái bình sóng sánh chất lỏng màu xanh biển cho cô.

...

Và.

Cho đến chiều tối ngày hôm đó.

“Cô về rồi đây, Elaina.”

Cô Frann trở lại.

“Vâng. Mừng cô đã về...”

Cái quái gì vậy? Sao cô Frann chỉ mang về có một ổ bánh mì? Lại còn là loại ăn liền? Hơn nữa còn nguội ngất nữa? Ngon chỗ nào chứ!

Tôi đã hể hốp, hào hứng chờ đợi những chiếc bánh mì thật ngon được mang về, vậy mà sao lại thành ra như thế này?

“Xin lỗi, Elaina. Bởi có nhiều chuyện xảy ra nên ta chỉ mua được thế này thôi. Mà số thuốc của em cũng dùng hết mất rồi.”

“.... Hả?!”

Vừa đáp, tôi vừa nhận lại cái bình từ tay cô.

Quả nhiên, đã gần như hết sạch. Chỉ còn một chút dính lại đủ làm đầy chiếc bình hơi hơi đổi màu. Thế nhưng những điều cô nói, nghe thế nào cũng thấy quái quái. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên mép cô vẫn còn dính lại vụn bánh mì. Cả người cũng toàn mùi thơm của bánh. Tôi thật có ý muốn chất vấn lại.

“Ô này, Elaina. Em đang nghi ngờ cô sao? Cô không nói dối đâu. Thật sự, thật sự là cô chỉ nhận được có loại bánh này thôi.”

“Vậy nhiều chuyện xảy ra đó là gì?”

“Cái này ta không nói được.”

“Vậy tại sao cô lại dùng hết cả lọ thuốc?”

“Cái này cũng do nhiều chuyện xảy ra...”

Cụm “nhiều chuyện xảy ra” này cũng tiện lợi quá rồi đó.

Thế nhưng, thật sự quá dễ đoán được cô đang nói dối. Bởi vì cả tôi, cả cô đều giống nhau. Ngay cả cách nói dối cũng hoàn toàn giống nhau.

Có lẽ do thời gian dài ở cùng nhau cũng nên?

“.....”

Mà, sao cũng được.

Việc cô giống với tôi, ngay lúc tôi đưa chiếc bình cho cô thì đã rõ. Và vì đã biết hết cả nên tôi cũng không ngạc nhiên đến mức không có đối sách chuẩn bị cho tình huống sẽ xảy ra.

Thế nên, đây là lúc để tôi thu lại cái bẫy đã giăng.

Tôi lắc nhẹ bình nhỏ trong tay và hỏi, “Bình nhỏ, bình nhỏ. Trong lúc mà ta không nhìn thấy, cô Frann đã làm những gì thế?”

Đáp lại câu hỏi của tôi, bình nhỏ trả lời.

“Chị gái thân mến, nữ phù thủy này đã đổi số thuốc trong người tôi lấy một lượng lớn bánh mì. Và, trên đường về, cô ta vừa lẩm bầm ‘Ăn một cái thôi chắc không sao đâu...’, và cứ như thế, cô ta vừa nhai nhai cắn cắn hết mười cái bánh liền.”

“Thật sao?”

“Thật. Cô ta thật là một người chẳng ra gì.”

Tôi gật đầu đồng ý.

Bình nhỏ này cũng là đồ vật. Vì nó đựng thuốc bên trong, nên nó có thể nói chuyện. Chính là như vậy đó.

“Thế, thưa cô? Cô có gì muốn nói với em không ạ?”

Thế nhưng, cô Frann đầu lấm tấm mồ hôi, ra vẻ vô cùng khó chịu nhắm chặt mắt lại. Và không hề nói gì nữa với tôi cả. Cứ như cô đã biến

thành đồ vật luôn rồi ấy. Nếu nhờ chút lòng ma thuật này lên người cô, thì liệu cô có thể nói gì đó không nhỉ?

Chương 6

Bánh kẹo và lũ khách “lính mới”

Âm thanh của kèn trumpet và đàn ắc-coóc-đê-ông ngân vang giữa quảng trường của thành phố nhộn nhịp. Bỏ qua sự vô tâm của mọi người xung quanh, âm thanh vẫn vang lên, tựa như vỡ vụn, tựa như gào thét. Hoặc là nói, những âm thanh ầm ĩ chỉ đang chồng chéo lên nhau. Theo hướng âm thanh, phía đối diện con đường lớn đang tập nập người mua kẻ bán, những nghệ sĩ đường phố nở nụ cười lấy lòng với mỗi người đi qua, thảnh thơi, họ thả lỏng vẻ mặt của mình và cúi đầu nhìn thùng đựng nhạc cụ dưới chân. Trong thùng đựng nhạc cụ đang mở to miệng hướng lên bầu trời trong xanh ấy chỉ có vài đống xu lẻ.

“Oáp....”

Tôi ngẩng xuống ghé đá ven đường, đánh một cái ngáp thật dài. Khung cảnh con phố với những tòa nhà sơn trắng tiếp nối nhau rất đẹp, chỉ đơn giản đi thoir thần quanh đây thôi bạn cũng sẽ thấy nó thật thú vị. Tuy tiếng nhạc cụ cứ vang lên the thé tạo nên âm thanh ồn ào, náo nhiệt không mấy phù hợp với khung cảnh này, nhưng cũng không vấn đề gì.

Đất nước này vốn nổi tiếng là một quốc gia giàu có với tầng lớp thượng lưu chiếm đa số, và ngoại trừ quảng trường tại đây thì ở những nơi khác đều được bao bọc trong bầu không khí bình lặng. Thêm vào đó, từng tốp binh sĩ thường xuyên đi tuần dọc những con phố khiến cho bầu không khí có đôi lúc khá phô trương, cơ mà trừ việc đó ra thì những con phố thật sự chìm trong yên lặng.

Nếu nói tại sao ở quảng trường lại ồn ào, náo nhiệt như vậy, thì là vì ở đây tập trung rất nhiều người từ những nơi khác đến. Nơi đây là một đất nước tuyệt vời được người ta quen gọi với cái tên “đất nước bánh kẹo”. Và thực tế, ở quảng trường thành phố là những cửa hàng chuyên đồ ngọt,

từng căn nối tiếp nhau, buôn bán nào là bánh ma-ca-ron, nào là sô-cô-la, cả bánh waffle các kiểu. Bánh kẹo nơi đây nổi tiếng cả ở những vùng khác, vậy nên rất nhiều thương nhân, lũ khách, và cả du khách từ nhiều nơi đều tập trung về mua đủ loại bánh kẹo. Có người mua để mang đi bán lại, cũng có người mua để ăn.

“Phur như phur phur...”

Tôi nhìn xuống chỗ bên cạnh trên ghế đá, ở đó là một cái túi đầy ắp bánh kẹo. Tôi đã tiêu gần hết túi tiền của mình để mua chỗ bánh kẹo này.

Chẳng biết có phải để phục vụ riêng khách du lịch không mà giá của những thứ này cao đến không tưởng, thế nhưng đánh giá về chúng thì cũng tương tự, đã cao rồi lại càng cao. Có vẻ như giá càng cao, đồ lại càng ngon. Tuy đây cũng chỉ là chuyện tôi nghe được, nhưng lại có kha khá những nhận xét kiểu như: những loại bánh kẹo được làm từ một lượng lớn nguyên liệu chất lượng cao, chúng gần như tan ngay trong miệng, và xuất phát từ suy nghĩ “Đồ đắt tiền thì đương nhiên phải ngon rồi”, nên tôi đã mua rất nhiều, mong là những người đó không thổi phồng quá mức.

“Chị ơi! Giày của chị hình như bị bẩn này! Để em đánh giày cho chị nhé?”

“.....”

Một nơi tập trung đông người nước ngoài cũng đồng nghĩa là nơi tụ tập của những “anh bạn nhỏ” kỳ lạ muốn kiếm ít tiền lẻ kiểu thế này. Thế nhưng đừng nghĩ dễ thực hiện như vậy. Trong những trường hợp thế này, tôi chỉ cần giờ ra cho đối phương xem cái ví trống không (được thử sẵn), và thường đối phương sẽ đi mất mà không cần phải nói nhiều lời.

“Xin lỗi nhé.”

Tặng kèm thêm một câu nữa kết quả lại càng rõ rệt.

“Xì...”

Tuy thỉnh thoảng, dù tôi đã lịch sự đến vậy nhưng vẫn có vài đứa vô lễ mà chặc lưỡi lại. Tốt nhất chú mày nên biến thành tro đi.

“.....”

Dù là thành phố được bao bọc bởi sự giàu có, thì ở đất nước này cũng vẫn còn không ít những con người sống trong đói khổ ngày qua ngày. Cách biệt giàu nghèo không phải là không có.

Lẫn giữa sự ồn ào náo nhiệt là bóng dáng những đứa trẻ vừa đi qua đi lại vừa cố gắng bán chút hoa quả đã héo. Chúng mặc trên mình bộ quần áo rách rưới, trên cổ còn treo bảng quảng cáo “Hoa quả cao cấp, một trái một đồng vàng”. Cả cậu nhóc đánh giày cũng đang đó. Rõ ràng nhìn chúng vẫn chưa tới tuổi có thể lao động, vậy mà... Ở đó cũng có cả những nghệ sĩ đường phố đang cố gắng kéo ra những âm thanh méo mó. Nhạc cụ của họ cũng đã cũ nát tới mức không phát ra nổi âm điệu rõ ràng nào.

Nơi đây vừa là nơi kiếm sống của những người từ nơi khác đến, đồng thời cũng là nơi kiếm sống của tầng lớp nghèo khổ tại đất nước này.

“.....”

Thế nhưng, hầu hết những người từ nơi khác đến đều lựa chọn không nhìn đến họ. Một số khác thì vẻ mặt như gặp phải xúi quẩy xua đuổi họ đi. Họ hoàn toàn bị mọi người loại ra khỏi tầm nhìn. Tuy thật lạnh lùng, nhưng thường thì người ta đều sẽ làm như vậy. Đối với những người từ nơi xa tới đã quá quen với việc đi qua rất nhiều nơi, thì sự đồng cảm với những số phận đáng thương cũng sẽ ít dần đi.

“Hừm...”

Thế nên, khi có một lính mới “lính mới” đến, bạn sẽ lập tức nhận ra ngay.

“Kyaaaa!!! Âm thanh mới tuyệt vời làm sao! Âm thanh nghe như vũ vụn này chính là điều tuyệt vời nhất! Nó khiến trái tim trong lồng ngực ta rung động hơn bất kỳ thứ âm nhạc nào đang thịnh hành trên thế giới! Ta thật sự rất xúc động!”

Một cô gái đang đứng trước mặt những nghệ sĩ đường phố đang vừa nhảy nhót vừa móc ví lấy những đồng tiền vàng ra. Cô mặc một bộ đồ gothic rực rỡ hiếm thấy, trên lưng là một chiếc ba lô nâu, đội mũ nỉ với mái tóc màu vàng kim. Một cô gái kỳ lạ khi tự xưng mình bằng “ta”.

Chắc chắn cô ấy là một “lính mới”, và chính xác là đang đi từng bước một theo đúng cái cách một tên lính mới sẽ làm.

Đầu tiên gặp những nghệ sĩ đường phố nên cô ấy đưa tiền cho họ. Những kẻ du hành còn là lính mới này không quan tâm thứ âm nhạc họ đang nghe ra sao, chỉ cần họ nghe thấy tiếng nhạc, họ có quan niệm rằng mình nhất định phải trả tiền. Mà tôi cũng đã từng như vậy.

“Trời ơi! Cô bé nhỏ thế này mà đã phải làm việc rồi sao... Em thật dũng cảm! Một đồng tiền vàng một trái đúng không? Vậy chị lấy tất nhé.”

Khi nhìn thấy những đứa bé đáng thương bán hoa quả thì đương nhiên cũng rút tiền ra mua.

Những “lính mới” ở trước mặt bọn trẻ đáng thương luôn khiến cho vật giá biến động nhanh chóng, họ tự mình tạo nên một vòng xoáy lạm phát, và cuối cùng thì cái ví của họ sẽ ngày càng xẹp đi, và thậm chí là trống không. Mà tôi cũng đã từng như vậy.

“O? Đánh giày sao? Đúng vậy! Giày của ta đúng là đang bị bẩn!”

Và đương nhiên, đôi giày vốn không cần đánh thì họ cũng đồng ý đánh. Sự hưng phấn khi được tới thăm một vùng đất mới khiến cho con người ta cảm thấy những việc vốn không cần thiết cũng thành cần thiết. Mà tôi cũng đã từng như vậy...

Bởi cảm giác đó, những tay lính mới sẽ nhanh chóng tiêu sạch số tiền mình đang có. Quan niệm về giá cả một khi đã bị nâng lên cao đến mức điên cuồng, nếu chúng không đến một hạn mức chạm đáy thì nhất định sẽ không thể trở lại bình thường được.

Mà hạn mức của cô gái này cũng tới khá nhanh.

“A? Hết sạch tiền rồi... Vừa này rõ ràng vẫn còn bao nhiêu cơ mà?”

Thế nhưng, dù có đến hạn mức đó thì cô ấy vẫn tỏ vẻ khá bình thản.

“Thôi không sao. Trước tiên cứ đi một vòng các cửa hàng để mua bánh kẹo đã. A, bắt đầu từ cửa hàng đằng kia đi. Lấy cho ta cả hàng này. Tất cả từ phải sang trái.”

Các nhân viên cửa hàng bị thái độ cao ngạo gọi đồ của cô ấy làm kinh ngạc, vừa tròn mắt nhìn vừa lấy đồ theo yêu cầu của cô. Tổng cộng là “mười đồng tiền vàng”. Tôi nghe thấy vậy. Đắt kinh hoàng.

“Vâng. Đây, gửi anh.”

Cô ấy vẫn với thái độ cao ngạo như cũ, thản nhiên đưa trả mười trái hoa quả đã héo lại cho nhân viên cửa hàng. Người nhân viên đó đã vô cùng, vô cùng kinh ngạc, từ vẻ mặt của anh ta có thể nhìn ra được suy nghĩ “Cô ta đang nói cái quái gì vậy?”

“Anh không hiểu à? Ta vừa này đã mua chỗ hoa quả này với giá mười đồng tiền vàng. Thế nên chỗ này có giá trị tương đương mười đồng tiền

vàng đúng không? Thế nên đổi bánh kẹo cho ta nào.”

“.....” Người nhân viên đó im lặng trong chốc lát. Và rồi, chẳng mấy chốc sau, người đó gào lên, “NGUY RỒI!!! NỮ PHÙ THỦY ĐÓ LẠI XUẤT HIỆN RỒI! MỌI NGƯỜI, MÀU TÓM LẤY CÔ TA!”

Âm thanh ấy khiến tiếng nhạc ngưng bật, tiếng trò chuyện cũng ngưng bật, từ trong các cửa hàng trên con phố mua sắm này, những ông bác mặc đồ đầu bếp lao ra, phi thẳng về hướng cô gái.

“Ế? Ế ế ế?? Đợi chút! Gì vậy?! Dừng tay!”

Cô gái bị mấy người đàn ông đè sập xuống đất, má cô thân mật tiếp xúc với nền đá lạnh.

“Mày là nữ phù thủy đó đúng không?”

“Không phải mày lại định giở trò xấu xa nhằm phá hoại cửa tiệm của bọn tao lần nữa đấy chứ?”

“Muốn đùa à!!”

“Bọn tao sẽ không chịu thua mày đâu!”

“Hê hê hê.... Cô em người ngon thật đấy...”

“Cô em có muốn lấy thân đền tội vì đã nhục mạ chúng tôi không? Hê hê hê...”

“Hê hê...”

“Hí hí hí...”

Ồ này. Có gì đó không ổn rồi.

“Mấy người làm cái gì vậy hả? Ta chỉ muốn mua bánh kẹo thôi mà!”

“Câm miệng!” Một nhân viên cửa hàng chạy tới và nhìn xuống cô ấy với ánh mắt hung dữ. “Bọn tao đâu biết nhiều ngày trước mày đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu để phá hoại cửa hàng của bọn tao! Lần này lại muốn dùng mấy thứ trái cây rẻ tiền để trao đổi sao? Mày nghĩ tao sẽ để cho mày làm vậy à? Bọn tao phải trừng phạt mày!”

“Trừng phạt cái gì? Mấy người muốn làm gì hả?”

“Hê hê... Cái đó à...” Tầm mắt của những tên đàn ông đều rơi xuống bộ ngực của cô.

Cô ấy nhìn xuống theo, và khi biết mấy tên đó đang nhìn vào đâu, có vẻ cô gái đã hiểu ra tình huống hiện tại. Mặt cô đỏ lựng lên và hét.

“Ta hiểu rồi! Mấy người muốn làm mấy trò đùa bẩn xấu xa với ta đúng không? Ngay bây giờ! Ngay ở đây đúng không?!”

“Ế? Ngay bây giờ? Không đâu không đâu.”

“Đương nhiên không thể ngay bây giờ, ngay ở đây được. Ít nhất tại này vẫn hiểu thường thức”.

“Cho dù bọn tao có bao nhiêu người thì cũng vậy.”

“Hãy dừng lại đi! Ta cũng không phải loại con gái giỏi mấy việc đó đâu!”

“Loại con gái giỏi mấy việc đó là sao?”

“Cô ta nói cái gì thế?”

“Không lẽ cô ta bị ngốc hả?”

Bầu không khí có vẻ đã hòa hoãn bớt, thế nhưng tình thế tiến thoái lưỡng nan của cô gái cũng không thay đổi. Cô gái bị những người đàn ông khổng lồ, trói chặt lại bằng dây thừng. Nếu cứ để yên cho họ thì cô gái sẽ bị dẫn tới một cửa hàng nào đó gần đây và bị đám đàn ông này xâm hại mất thôi.

“.....”

Không thể nhìn nổi nữa.

Ngay lúc đó, tôi đứng dậy, nhón một chiếc macaron màu vàng bỏ vào miệng và chạy tới gần đám người đó.

“Xin chào. Mọi người đang gặp rắc rối gì sao?”, tôi nói với cái miệng vẫn đang nhai nhồm nhoàm.

Một người trong số đó quay đầu lại nhìn tôi, “Cô là ai? Lữ khách sao?”. Tôi gật đầu.

“Đúng vậy. Tôi là nữ phù thủy du hành. Từ đầu đến giờ tôi đã quan sát mọi chuyện từ ghế đá đằng kia... Cô ấy đã làm việc gì xấu xa hay sao?”

“Đúng vậy. Từ nhiều ngày trước, nữ phù thủy này liên tục phá hoại hết cửa hàng này sang cửa hàng khác xung quanh đây.”

“Vậy sao?”

“Có tin đồn là người phụ nữ xấu xa ấy chẳng bao giờ trả một đồng nào, mà dùng những thứ trông như hoa quả gì đó vừa mua để đổi lấy bánh kẹo của chúng tôi. Đúng là một kẻ bẩn thỉu.”

“Thế à? Vậy nên vì cô ấy định đổi hoa quả để mua bánh kẹo mà các ông bắt cô ấy đúng không?”

Thấy tôi bị thuyết phục, cô gái tóc vàng hét lên, “Mấy người hiểu lầm rồi! Ta chỉ muốn đổi số hoa quả ta đã mua bằng mười đồng tiền vàng để lấy bánh kẹo thôi!”

Cô nói đúng!

“Tôi cũng thấy cảnh đó. Cô ấy thật sự đã mua hoa quả từ cô bé bán hàng rong với cái giá trên trời, hơn nữa còn ngốc nghếch nghĩ rằng có thể mua được bánh kẹo bằng những thứ ấy. Cô ấy không phải là nữ phù thủy đâu, thậm chí đầu óc cũng không đủ để làm ra chuyện gì xấu.”

“Nói vậy có hơi quá đáng không đấy? Cô này...”

“Mà mọi người vừa nãy có nói là “có lời đồn” đúng không? Không có thông tin gì như về ngoài của nữ phù thủy đó ra sao à?”

Lờ đi mấy lời xen ngang của cô gái, tôi hỏi những người đàn ông xung quanh, “Hừm..” họ lần bần và bắt đầu bàn luận mồm năm miệng mười.

“Nói đến thì, nữ phù thủy từng đến cửa hàng của tôi có vẻ nhỏ tuổi hơn một chút...”

“Cũng không phải tóc vàng.”

“Hình như là tóc đen thì phải?”

“Ngực cũng nhỏ hơn thì phải.”

“Phong thái cũng có vẻ điềm tĩnh hơn cô gái này...” Ra vậy, ra vậy.

“Vậy rõ ràng không phải rồi đúng không? Nào, hãy thả cô ấy ra đi. Nếu không tôi sẽ gọi người đến đó.”

Thật ra cũng không cần gọi nữa, bởi vì đã có khá đông người đang tập trung lại đây. Hiện tại chính là thời gian đông đúc nhất, trên một quảng trường tấp nập người qua lại. Cuộc tranh cãi của chúng tôi dù không mong muốn đã thu hút sự chú ý của khá nhiều người, những đoạn hội thoại cũng bị họ nghe hết cả.

Nhìn từ vị trí của những người không hiểu rõ sự tình xung quanh thì cảnh tượng này chính xác là cảnh một toán đàn ông không chút tử tế đang bắt giữ trái phép một cô gái và một nữ phù thủy đang đứng ra ngăn chặn chuyện đó. Những thương nhân từ nơi khác đến, những người nổi tiếng và

du khách tới quảng trường để mua bánh kẹo đầu nhìn những người đàn ông này với ánh mắt lạnh băng.

“Ừ...”

Mấy người đó đáp ứng.

Đáp ứng mãi cuối cùng họ cũng nhận ra, cứ thế này thì tình hình hoàn toàn không hề chuyển biến tốt. Họ vội vàng tháo dây trói cho cô gái, ra vẻ như mình chỉ là một người đứng đắn đang thành thật nói “Lần... Lần sau đừng có dùng hoa quả nữa, mà nhớ mua đồ bằng tiền nhé. Biết chưa hả?”, rồi xô đẩy nhau lẫn vào trong đám đông, trở về cửa hàng của mình.

“.....”

Cô gái mặt ngây ra, vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cô như mất hết sức lực, ngã sập xuống, ngẩng đầu lên nhìn tôi, “A... Chả là... Cảm ơn cô.”

“Không có gì. Cô tên là gì?”

Tôi đưa tay ra, cô gái lưỡng lự đôi chút và nắm nhẹ lấy.

“Sabine. Tên của ta là Sabine.”

“Ồ? Tôi là Elaina. Phù thủy Tro Tàn Elaina.”

Xin phép cắt ngang một chút. Nữ phù thủy xấu xa mà những người đàn ông ban nãy đã bắt trói Sabine vì tưởng nhầm rốt cuộc là ai vậy?

Các bạn không nhầm đâu, là tôi đó.

“Ồ? Xin lỗi. Hình như ta vừa nghe nhầm thì phải. Once more.”

Nếu chia tay ở đây thì có chút đáng tiếc, mà dù thế nào tôi nghĩ cũng nên giải thích một chút, nên tôi và cô ấy cùng tới một quán cà phê nằm trong một góc của dãy phố căn hộ lộng lẫy nhưng cũng rất yên tĩnh, cách xa khu quảng trường thành phố, cùng nhau nhấp một chút cà phê.

Đương nhiên là tôi mời.

Bởi vì cô ấy bị nhầm thành tôi và gặp rắc rối vì tôi. Nên xem như tôi đang chuộc lỗi đi.

Thế nên, như vừa nói lúc nãy, người mà mấy tên đó đang tìm chính là tôi. Người đã quây tung mấy cửa tiệm bánh kẹo đó chính là tôi. Nên... xin lỗi cô. Do tôi mà...”

Tôi thật sự không ngờ là sẽ có người đầu óc ngờ ngẩn, mơ mộng đến nỗi cho rằng có thể mua bánh kẹo bằng hoa quả. Điềm này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán. Hơn nữa, rõ ràng lúc đưa hoa quả, tôi có đưa kèm chút tiền lẻ nữa mà. Tại sao họ lại chỉ nhớ có mỗi hoa quả thôi chứ?

“Tại sao cô lại làm chuyện này? Cô không có tiền để mua bánh kẹo sao?”

“Có chứ. Nhưng vì tôi cảm thấy không cần thiết phải chi tiền như vậy. Nên đã không trả tiền.”

“Gì! Cô quá kiêu ngạo rồi!”

“Không đâu! Không đâu! Như vậy là còn khiêm tốn rồi đó.”

“Nhưng chẳng phải cô lừa người khác để mua được đồ sao? Tội tệ! Tại sao cô có thể lừa dối người khác một cách bình thản như thế chứ?”

Tôi cười thầm. Đúng, cô hiểu được tôi rồi đấy, Sabine.

Tôi trốn tránh ánh nhìn của cô ấy và nói,

“Chuyện đó... Thật ra nó còn liên quan đến một câu chuyện rất phức tạp.”

“Ồ, như thế nào?”

“Cô muốn nghe thật sao?”

“Ta muốn biết.”

Vậy thì vừa đúng lúc.

“Vậy thì Sabine, cô có thời gian chứ?”

“Ta là một lý khách.”

“Có nghĩa là...”

“Ta không có gì ngoài thời gian.”

“Hô hô.”

Hay nói tóm lại là có thời gian rảnh, nhưng không có tiền đúng không?

Vậy thì càng đúng lúc.

Ra khỏi tiệm cà phê, hai người chúng tôi cùng cười chồm bay lên, vượt qua những mái nhà nối liền nhau, chúng tôi thấy cổng sau của thành phố. Ngược lại với cổng chính lộng lẫy, xa hoa mà giới thượng lưu yêu thích,

công sau này lại xuất hiện quá giản dị, chỉ cầu rộng chỉ đủ cho một chiếc xe ngựa đi vừa qua thôi. Tôi tìm ra nơi này vào ngày đầu tiên tới nơi đây, khi đang cưỡi chổi bay vòng quanh để giết thời gian.

“Này, nhìn đi! Đằng kia kìa!”

Thò đầu nhìn xuống từ mái nhà, chúng tôi tới vừa đúng lúc thấy cảnh tiểu thương của thành phố đang đón xe ngựa tới.

“Chào, tôi đợi anh này giờ. Hôm nay anh vất vả rồi.”

Người thương nhân khẽ chào lại và xuống xe, dỡ những bao đồ từ trên xe xuống.

“Hàng hôm nay vẫn vậy. Anh kiểm tra đi, tất cả đều là phụ gia. Nhìn chung chúng tôi đã kiểm tra kỹ rồi, không có hàng nào không xài được.”

Tiểu thương nhìn vào các bao đồ.

Hoa quả, bơ, đường, sữa, bột mì, bột ca cao, chất béo ở đó đều là những nguyên liệu không thể thiếu được khi làm bánh.

“Đó là cái gì vậy?”, Sabine bên cạnh tôi quay đầu hỏi.

“Giống như thương nhân đó nói. Chúng là các loại phụ gia. Ví dụ trong công đoạn chế biến nếu có thiếu gì đó, họ sẽ cho thêm vào, hoặc khi hương vị không ngon sẽ sử dụng thêm... Nó là cách để họ xử lý những sản phẩm thất bại. Đương nhiên, điều đó đồng nghĩa với việc là hoàn toàn không có sản phẩm chất lượng cao.”

“Đợi đã... Rõ ràng những người ở đây đều chủ trương chỉ sử dụng những nguyên liệu được tuyển chọn kỹ lưỡng để sản xuất bánh kẹo mà.”

“Đúng vậy. Họ đúng là có tuyển chọn kỹ lưỡng.”

Nhưng còn những phụ gia cho thêm thì sao!

“Thế nhưng, bánh kẹo được những người thợ nơi đây làm ra đều được đánh giá là ngon mà? Chính vì lẽ đó mà ta mới tới đây.”

“Tôi từ nhiều ngày trước đã đi lục tìm mua hết các loại bánh kẹo ở đây, cũng đã ăn rất nhiều rồi, nhưng hương vị của chúng, nói gì thì nói, cũng chỉ thường thôi. Cô ăn thử một cái xem.” Tôi lấy từ trong túi cần theo ra một chiếc bánh macaron và đưa cho Sabine. Cô ấy hơi ngập ngừng nhón lấy, cắn một miếng nhỏ và chậm rãi nhai.

“.....” Và vẻ mặt cô ấy vô cùng khó diễn tả. “Ngon thì... cũng ngon đó, nhưng mà... không đáng một đồng tiền vàng.”

“Đúng không?”. Cùng lắm thì chỉ đáng giá một đồng thôi. “Những người tới đây để mua bánh kẹo đầu vì nghe theo lời đồn mà đến. Tới khi cái kim trong bọc lòi ra, thì chúng chỉ là những món rẻ tiền.”

“.....”

Ngắn gọn lại...

Đơn giản rõ ràng mà nói thì...

“Nói cách khác, vì tôi biết sự thật nên đã ám chỉ với họ bằng cách dùng hoa quả và một ít tiền lẻ để mua bánh kẹo.”

.....

“Không thể tin được... Ta đã nghĩ rằng mình có thể tìm được loại bánh kẹo lý tưởng nếu tới đây... Vậy mà... Chỉ là những món rẻ tiền...? Lại còn phụ gia...? Có coi người ta là đồng gốc thì cũng phải có giới hạn thôi chứ?!”

“Cô rất tức giận đúng không?”

“Đương nhiên rồi! Đây là chuyện gì chứ? Họ coi những người từ nơi khác tới đầu là đồng gốc sao? Đã thế, rõ ràng họ đầu giàu có như vậy, sao lại bán những đồ ăn không đáng tiền như thế chứ? Thật khó hiểu!”

Vừa về tới quán cà phê, Sabine phồng má, đập tay ầm ầm xuống bàn phấn nộ. Có vẻ cốc cà phê thứ hai trong ngày khiến cho tinh thần cô ấy hơi tê liệt.

Tôi vừa cầm cốc trên tay vừa nói.

“Tôi nghĩ thứ tự ở đây hơi ngược một chút. Không phải vì quốc gia giàu có nên họ mới bán những món rẻ mạt với giá cao, mà là nhờ dễ dàng bán giá cao những món ăn giá rẻ, nên nơi đây mới trở thành một quốc gia giàu có.”

“... Ý cô là?”

“Chính là ý đó đấy!”

Chính vì đã bán những sản phẩm giá rẻ với giá cao hơn nhiều, nên những người ở nơi đây mới xây dựng được quốc gia với vị trí hiện giờ.

Bán những thứ bánh kẹo giá rẻ như những đồ thượng hạng, sử dụng những đứa trẻ nghèo khổ để bán hoa quả cho mình, những người lớn trở nên giàu có, và tự cho mình quyền được sống trong cảnh sung sướng như những người nổi tiếng.

Tuy nhiên, phân cấp giàu nghèo thì không thể sai vào đâu được. Những đứa bé đánh giày, những nghệ sĩ đường phố, cả những đứa bé phải đi bán hàng rong theo lệnh của những kẻ giàu có vẫn đang phải bươn chải kiếm tiền để có thể tiếp tục sống qua ngày.

Tôi đưa tách cà phê lên miệng nhấp, vị đắng ngai ngái dần lan tỏa trong miệng.

“Những chuyện diễn ra trước mắt mình chưa chắc đã là chính xác, Sabine ạ. Cô mới chỉ lần đầu đi du hành nên có lẽ chưa biết, trên thế giới này đây những kẻ muốn kiếm tiền bằng miệng lưỡi trắng trợn bóc lột của mình.”

“...” Cô ấy có vẻ hơi bất ngờ. “Sao cô lại biết là ta lần đầu đi du hành?”

“Vì những người đã đi lâu năm sẽ không vung tiền như một kẻ ngốc để mua trái cây do một bé gái bán với giá cắt cổ, đánh giày gì đó cũng sẽ tự mình làm, còn việc quyên tiền cho những nghệ sĩ đường phố thì thì thoảng họ cũng sẽ làm, nhưng ít nhất họ sẽ không làm hành động kiểu ném tiền đi như vậy.”

“Ờ... Nhưng mà, cô không thấy những đứa bé đó rất đáng thương sao? Nếu những lữ khách sống thử thả như chúng ta không giúp đỡ thì ai sẽ giúp đỡ chúng đây. Đặc biệt, với những đứa trẻ bán hoa quả, có cảm giác nếu chúng ta không đưa tay ra giúp thì chúng sẽ chết mất.”

Tôi khẽ lắc đầu, “Dù cô có cho bọn trẻ tiền lúc đó thì cũng không giúp gì được cho chúng đâu. Bởi vì còn có những người lớn đứng đằng sau chỉ thị bọn trẻ làm việc. Cảnh tượng ‘những đứa trẻ không may, nghèo khó phải đi bán rong hoa quả’, đối với những người từ nơi khác đến quả thực là một cảnh tượng phải rớt nước mắt đúng không? Không chỉ ở đất nước này, mà trên toàn thế giới, nơi đâu cũng đâu có những người lớn bản thủ lợi dụng trẻ em như vậy để kiếm tiền. Đương nhiên, phần lớn số tiền mà bọn trẻ kiếm được sẽ bị những người này lấy mất, số tiền mà bọn trẻ còn lại chỉ có một chút mà thôi.”

“.....”

“Nếu thật sự muốn giúp bọn trẻ, thì đừng đưa tiền cho chúng. Nếu khiến cho ngành công nghiệp sử dụng trẻ em biến mất, thì những đứa trẻ bị lợi dụng bán hàng cũng sẽ không còn nữa.”

Ít nhất thì hành động mua hàng từ những đứa trẻ đáng thương đó chỉ có thể xoa dịu nhất thời mà thôi.

Với bọn trẻ cũng vậy, với cả những du khách đã trả tiền cũng vậy.

“VẬY... RA VẬY.”

Bây giờ Sabine đang nghĩ gì nhỉ?

Cô ấy cần nguyên tắc cà phê trên tay không động đến, đôi mày nhăn lại. Chính tôi khi biết sự thật rằng có rất nhiều những kẻ xấu xa đứng phía sau giật dây bọn trẻ cũng bị sốc nặng.

“Tại sao cô lại bắt đầu chuyến du hành vậy?”

Nghe tôi hỏi, cô gái bất chợt nở nụ cười.

“Đất nước ta không có thứ có thể gọi là bánh kẹo. Vậy nên ta quyết định bắt đầu chuyến hành trình đi nếm thử hết các loại bánh kẹo. Đó cũng là chuyện từ nhiều ngày trước rồi.”

“Ồ.”

“Và, sau khi học được cách làm những món bánh kẹo ở các nước ta từng đi qua, ta muốn trở lại mở bán bánh kẹo ở nước mình.”

“Ồ Ồ”

“Thế nhưng... Có vẻ ta không học được gì ở nơi này hết.”

“Thế nhưng cô lại học được kinh nghiệm dành cho một lũ khách đúng không?”

“Có lẽ vậy.”

“.....”

“.....”

Sau đó, chúng tôi đều uống cà phê của mình và chìm trong im lặng.

“Xin phép! Chúng tôi là binh sĩ ở nơi này. Xin phép được kiểm tra cửa hàng một chút.”

Rồi đột nhiên, sự im lặng bị đánh vỡ.

Những binh lính với vẻ ngoài đầy nguy hiểm đẩy cửa ra, cao giọng nói. Những đôi giày da nặng nề trên sàn cửa hàng.

“Có... Có chuyện gì vậy? Họ... Nhìn họ nghiêm trọng quá. Không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

“.....” Tôi ghé sát lại gần Sabine đang ng ắ phía đối diện, nói th ầ, “Họ đang tìm nữ phù thủy đã biến mất nhiều ngày nay. Với họ, sự t ầ tại của nữ phù thủy đó chính là sự rắc rối.”

“Đó... Không phải là cô sao?”

Tôi dựng một ngón tay trước miệng, “Suýt...!”

“Không, suýt, không phải đâu.”

“Yên tâm đi. Chắc chắn không bị lộ đâu.” Tôi lấy ra đũa phép, giấu dưới bàn và phù phép lên mái tóc của mình. “Lúc đi càn quét các cửa tiệm bánh kẹo, tôi đã biến tóc mình thành màu này.”

Trong một khoảnh khắc, tóc của tôi chuyển sang màu đen tuyền, và ngay sau đó trở lại màu xám tro vốn có. Đương nhiên khi đó, không chỉ tóc mà cả trang phục tôi cũng thay đổi. Thế nên chắc chắn không thể bị lộ được.

Thế nên, tóm gọn lại,

“Xin lỗi. Vừa r ắ chúng tôi nhận được tin có một cô gái đang gây sự ở đây, không biết các cô có biết không? Bên ngoài cô ta trông như thế này.”

Dù bị một binh sĩ dò hỏi, tôi cũng có thể tỏ ra bình thản như không có việc gì.

Trên bức hình phác họa chân dung mà binh sĩ đó đang c ầ là một thiếu nữ với mái tóc đen tuyền. Chỉ là một thiếu nữ giản dị với mái tóc đen, không có một chút gì ra dáng nữ phù thủy cả.

“Tôi không biết. Cô có biết không?” Tôi lắc lắc đầu.

“Ế? Hả, cái này...”

Sabine có vẻ là một đứa trẻ không biết nói dối.

“.....” Dưới bàn, tôi lặng lẽ giẫm chân cô ấy. “Không biết đúng không?”

“Á... Ta không biết!”

“Vậy đó. Thật đáng tiếc.”

Binh sĩ ở chỗ chúng tôi tuy vẻ mặt đầy nghi ngờ, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng gật đầu, “Hừm, vậy sao...”

Nếu chỉ thế là anh ta đi luôn thì tôi rất mừng, nhưng có vẻ như việc không chỉ có vậy. Anh ta lại lấy ra một tờ chân dung khác cho tôi xem và hỏi, “Nhân tiện, thật ra gần đây có tin là nữ vương của nước bên cạnh đang mất tích, cô có biết gì không? Cô gái này đây.”

“.....”

Cái này khiến tôi giật mình.

Trên bức chân dung mà binh sĩ cho tôi xem là một cô gái đáng yêu với mái tóc vàng kim. Bức vẽ là hình ảnh cô đang nhìn lại và mỉm cười vô cùng xinh đẹp với chiếc mũ nỉ đội trên đầu và trang phục gothic, giống với cô gái đang ng ồi trước mặt tôi như hai giọt nước.

“À, tên của cô ấy là nữ vương Sabine.”

“.....”

Vậy đúng là Sabine rồi.

“Nhiều ngày trước cô ấy đột nhiên mất tích. Chúng tôi lo lắng liệu có phải nữ vương bị bắt cóc hay không, nên cũng tiến hành tìm kiếm tại cả các quốc gia láng giềng. Nếu biết thông tin gì mong cô hãy báo cho chúng tôi...”

Khi mà ánh mắt binh sĩ này bắt gặp Sabine, anh ta vội vàng c ần bức chân dung để bên cạnh khuôn mặt cô ấy và so đi so lại. Bên cạnh đó cũng không biết bao lần liếc nhìn về phía tôi. Nếu như Sabine được xem là nữ vương đang bị bắt cóc, vậy thì tôi đang ở cùng với cô ấy, sẽ bị những binh sĩ này quy kết thành gì?

.....

Á, không xong rồi.

“Chính mày là người đã bắt cóc nữ vương Sabine!”

“.....”

Quả nhiên.

Cũng không có cách nào khác.

Việc quan trọng bây giờ là...

Tôi giờ lên đưa phép vẫn giấu dưới bàn.

Gõ gõ đưa phép xuống nền quán cà phê, từ dưới đất những cánh thường xuân vươn lên, tựa như một sinh vật có ý thức không ngừng dài ra, bắt lấy những binh lính trong quán. Ngay lập tức, tôi kéo tay Sabine và lao

ra khỏi quán, thế nhưng đương nhiên bên ngoài có càng nhiều binh lính nữa đang chờ. Với những nhánh thường xuân đang mọc đầy bên trong cửa hàng, thì bây giờ có biện minh thế nào cũng vô dụng. Tôi chỉ huy những cành thường xuân nhanh chóng trói những binh lính bên ngoài lại một cách không do dự, và chạy trốn tới hướng quảng trường. Lẩn vào giữa đám đông, tôi vừa cố gắng trấn tĩnh lại, vừa tiếp tục kéo tay cô ấy.

“.....”

Bị bâu không khí khẩn trương lúc đó làm cho cuống lên, nên tôi không nghĩ gì nhiều đã dẫn theo Sabine chạy, nhưng nghĩ kỹ lại thì cô ấy đâu cần phải trốn cùng tôi.

“Cảm ơn, Elaina. Cảm ơn cô đã lo lắng cho ta.”

“Hà, à, vâng. Đương nhiên rồi ạ.” Tôi nói dối đó. “Người thật sự là nữ vương của một nước đúng không?”

“Đúng vậy. Vì muốn mang về cho đất nước của ta thật nhiều bánh kẹo mà ta quyết định bắt đầu chuyến du hành tìm kiếm và thưởng thức bánh kẹo này.”

“.....” Cái động lực nông nổi gì đây chứ.

“Thế nhưng ta lại phát hiện ra những thứ ở nơi này... Thật kinh tởm.”

“Vậy người sẽ trở về đất nước của mình chứ ạ?”

“Đương nhiên không! Ở nước ta vẫn chưa có bánh kẹo! Vì những cô gái của nước ta, ta không thể dừng chân ở đây được!”

“Nhắc mới nhớ, người đã nói gì với mọi người trước khi rời khỏi đất nước vậy?”

“.....”

“Thảo nào.”

Vừa nãy binh lính đó rõ ràng đã bảo rằng nữ vương Sabine đang m-ấ-t-t-í-c-h, vậy khả năng cao là cô ấy tự ý rời đi mà không nói lời nào.

Cái gì thì cũng phải có mức độ thôi.

“Vậy tiếp theo người dự định làm gì đây ạ?”

“Đương nhiên là sẽ tiếp tục chuyến du hành của mình rồi. Ta chỉ vừa mới bắt đầu du hành thôi mà!”

“Đó là chuyện chỉ có thể xảy ra nếu người có thể trót lọt rời khỏi đất nước này thôi.”

“Đúng vậy. Chuyện này rắc rối rồi đây.”

Chắc hẳn việc Sabine đang ở đất nước này đã được truyền đi giữa các binh lính. Muốn như bình thường mà thần nhiên đi qua cửa là đi đâu hoàn toàn không thể.

“Xin cô, Elaina. Một lúc nào đó nhất định ta sẽ trả ơn cô. Xin hãy làm cách nào dẫn ta rời khỏi đây đi.”

“Hừm... Cũng được, nhưng...”

“Với phép thuật vừa này mà Elaina dùng đó, ta tin chắc là cô có thể làm cách nào đó để đưa hai người chúng ta cùng đi ra.”

“.....” Cách nào đó đó, tôi cảm thấy thật vi diệu. “Ừ thì, có lẽ... vậy... cũng nên...”

“Gì vậy? Sao cô cứ lấp lửng như thế!”

“Bởi vì còn một nhân tố bất ổn duy nhất là đi cùng với cô.”

“Gì chứ! Thật vô lễ!”

Cô nàng lại bắt đầu tức giận. Thế nhưng, Sabine có vẻ như thuộc tuýp người không chấp nhận nổi những chuyện bị vạch trần đột ngột, nên tốt nhất không nên giấu cô ấy chuyện gì hết.

Ừm, đúng vậy.

“Cứ như thế này thì không được. Tôi sẽ sử dụng chút mách khéo.”

“Mách khéo gì? Cô định làm gì hả?”

“Trước tiên là một phép thuật tuyệt vời khiến cô im lặng.”

Dứt lời, tôi chìa đũa phép về phía Sabine.

“Dừng lại, dừng lại. Để chúng tôi kiểm tra hành lý của cô. Gần đây tình hình trong nước chúng tôi không ổn... à không có gì. Một người phụ nữ đã bắt cóc nữ vương của nước nọ hiện vẫn đang lẫn trốn. Nên chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra hành lý.”

Suốt cả ngày, trước cổng chính của đất nước (đương nhiên là cái cổng hào nhoáng kia) là cảnh từng hàng người xếp dài, binh lính tiến hành kiểm tra trong hành lý chất trên xe ngựa của những thương nhân có giấu hai cô gái hay không. Binh lính đi ngược dòng người xếp hàng, và cuối cùng tới

đúng chỗ tôi ở phía cuối. Một người trong số đó ng ồi x ồm xuống trước mặt tôi. Chính là đề t ầm mắt có thể ngang với tôi.

“Ô kìa? Cô bé sao lại ra khỏi đây vậy? Mẹ cháu đâu?”

Tôi hiện tại có vẻ ngoài chỉ là một cô bé còn rất nhỏ, chỉ khoảng chín tuổi. Một bên tay c ần chiếc đũa phép, tay bên kia thì ôm một chú gấu bông và mặc trên mình một bộ trang phục gothic. Đương nhiên tóc tôi vẫn là màu xám như mọi khi và màu mắt xanh biếc, nhưng tuổi lại chỉ bằng một nửa tuổi thực của tôi thôi, nên chắc chắn không thể nào lộ được.

“Mẹ cháu đang đợi ở bên ngoài r ồi.” Tôi cố gắng đáp lại một cách đường hoàng.

“Ồ, ra vậy. Nên cháu một mình tự đi ra sao. Giỏi quá. Vậy chú cùng đi với cháu nhé?”

“No, thank you.”

“Ê... A, vậy sao...”

“Nhanh cho cháu ra ngoài đi. Nhanh lên một chút!”

Sử dụng ma thuật để thay đổi b ề ngoài thật sự rất mệt. Hơn thế nữa tôi còn phù phép thay đổi hình dạng của cả Sabine nữa. Chỉ riêng việc xếp hàng thôi cũng đã đủ kiệt sức r ồi.

“Cháu thật là... Miệng lưỡi cay độc thật.” Có vẻ như ông chú này khá rảnh rỗi. “Con gấu bông cháu đang ôm cũng đáng yêu thật đấy.”

“Vậy sao? Nó tên là Sabine ạ.”

“Ồ. Cùng tên với nữ vương chúng ta đang tìm đó.”

“Cháu biết.” Tôi dồn lực vào cánh tay để khống chế con gấu bông đang có ý định cử động. “Có khi nào con gấu bông này chính là Sabine đó không?”, tôi cười bảo.

“Ha ha ha, vậy cũng nên... Ô kìa, cô bé. Hàng xếp thông r ồi đó. Mời cô bé tự nhiên.”

Những thương nhân phía trước tôi vừa đúng lúc đó rời đi. Tôi khẽ cúi đầu chào người lính và bước chân v ề phía cổng. Và hai chúng tôi đã qua được cửa, rời khỏi đất nước ấy.

“Không ngờ... Đơn giản như vậy.”

Tôi khẽ thì th ầm với giọng mà không ai nghe được.

“Đơn giản thật đấy.”

Và cả cô gái đang được tôi ôm trong tay cũng thì thầm đáp lại. Cơ mà cô có làm cái gì đâu chứ?

Và như vậy, tôi cùng cô ấy lặng yên rời đi rồi chia tay ở bên ngoài. Tiếp sau đây, một lính mới du hành như cô ấy lựa chọn hành trình thế nào thì tôi không rõ. Nhưng, chắc chắn, tôi có dự cảm rằng chúng tôi sẽ gặp lại nhau ở một nơi khác.

Nghĩ lại thì, đây là một câu chuyện chẳng có gì đặc biệt, đơn giản chỉ là dùng mảnh khố để lũng mua hết các loại bánh kẹo, rồi lại dùng mảnh khố để rời khỏi đất nước đó mà thôi. Không có cao trào nên cũng không có tình tiết triển khai kịch tích, một câu chuyện mà ngay cả muốn nhớ rõ cũng ngày càng trở nên khó khăn.

Thế nhưng, ngay khi đến thăm đất nước đó, tôi lại có thể nhớ ra ngay những gì đã xảy ra tại vương quốc bánh kẹo ấy, những việc đã xảy ra từ một năm về trước.

Những dãy phố nối liền nhau rất bình thường, những con đường, quảng trường, đến cả hoàng cung cũng hoàn toàn không có gì đặc biệt. Một nơi hoàn toàn không có gì đặc sắc, một thành phố không đem lại bất kì ấn tượng gì. Dân cư không nhiều cũng không ít, cũng không nhìn ra được có giàu có hay không. Hoàn toàn khác với một nơi mà con người sẽ sống.

Thế nhưng, khi tới đất nước này, tôi được mời tới hoàng cung, sau khi được dẫn vào phòng tiếp khách thì tôi nhớ ra ngay những sự kiện trước kia.

“Thế nào? Đất nước của ta sao hả?”

Đi tới từ phía sau phòng tiếp khách chính là nữ vương của vương quốc này.

Một cô gái với mái tóc vàng mà tôi đã từng gặp ở đâu đó, một lúc nào đó trước đây.

“Rất bình thường.”

Tôi thẳng thừng đáp, cô ấy cười đáp lại và gật đầu.

“Đúng vậy. Rất bình thường.”

Sau đó, cô ấy đặt bánh kẹo lên bàn. Nào là macaron, nào là sô-cô-la, nào là bánh waffle, nói chung là một đồng đống được chất đầy lên bàn.

“Thế nhưng, khi ta du hành đã nhận ra rằng, chính sự bình thường này lại hạnh phúc hơn bất cứ thứ gì.”

“.....”

“Khi có những đứa trẻ ăn mặc bẩn thỉu đi trên đường, người ta sẽ nghĩ ngay rằng “Ở đây có sự phân hóa giàu nghèo.” Nhưng, lạ lùng là nếu chỉ có những người mặc những bộ trang phục sạch sẽ trên người đi lại trên phố, thì người ta sẽ không cảm thấy gì cả. Con người chỉ luôn luôn chú tâm vào những gì xấu xí. Dù một phong cảnh xinh đẹp mới mẻ có phản chiếu trong mắt họ đi nữa, thì theo thời gian dài dằng dặc, nó sẽ bị mài mòn dần, chỉ còn là một phong cảnh đơn thuần mà thôi.”

“Đúng vậy. Khung cảnh mà những lữ khách nhìn thấy và cảm thấy đẹp chính là bởi vì họ chỉ ở nơi đó vào đúng khoảng khắc đó.”

“Vậy nên ta đã suy nghĩ. Nếu trở thành một quốc gia đơn điệu, không để lại ấn tượng cho bất kì ai, thì đất nước ấy không phải sẽ vô cùng hạnh phúc sao?”

“.....”

“Không cần phải làm mọi cách để tạo ra một loại đặc sản nào hết. Cứ bình thường như thế lại chính là đi đầu khó làm nhất, và bình thường như thế cũng là việc hạnh phúc nhất cũng nên.”

“Vậy người đã từ bỏ ý định quảng bá bánh kẹo rồi sao?”

Cô ấy chậm rãi lắc đầu trước câu hỏi của tôi.

“Hiện nay, sách dạy làm bánh đang được phát hành trên cả nước. Ai cũng có thể tùy thích làm ra bánh kẹo không phải sẽ rất vui vẻ sao?”

“Ồ.”

“Để làm đi đầu đó, ta đang cho thực hiện các bước chuẩn bị. Hiện giờ ta đang thương lượng với nước láng giềng về việc đưa nguyên phụ liệu làm bánh kẹo tới đây, tuy chỉ là những chất phụ gia hay hàng kém chất lượng, nhưng nếu sử dụng hợp lý thì chắc chắn có thể sản xuất rộng rãi trên cả nước những loại bánh kẹo tuyệt vời với giá cực rẻ.”

“Ồ ồ”

Ra vậy, có thể nói đây là cách làm rất thông minh.

“Vây, đây có phải là những loại bánh được làm từ nguyên liệu giá rẻ đó không?”

“Đúng vậy.”

“Và tôi là người đóng vai trò thử vị hả?”

“Đúng luôn.”

“.....”

Tôi giả vờ bất đắc dĩ lắm, vươn tay lấy một chiếc macaron. Một chiếc macaron màu vàng tươi, khi đưa vào miệng, vị chanh lan tỏa từ khoang miệng cho đến cổ họng. Nó hoàn toàn giống với hương vị chiếc macaron mà tôi đã đưa cô ấy thử, khi chúng tôi gặp nhau ở đất nước kia một năm trước đây. Thật hoài niệm, hương vị khiến trái tim cảm thấy yên bình.

“Hương vị như thế nào?”

Tôi lúng túng nhai trong miệng và trả lời cô ấy. Vừa cười vừa nói, “Bình thường.”

Chương 7

Chuyện xưa: Học trò thông minh và những sinh vật sống

Gửi tới người thầy kính yêu,
Thưa cô, đã lâu không được gặp cô.

Hiện em đang tu luyện trong một khu rừng không cách xa Robetta lắm, tuy từ đây có thể dễ dàng tới gặp trực tiếp cô và báo cáo quá trình tu luyện cụ thể nhưng nghĩ đến việc di chuyển từ đây tới tận đó rất phiền... À không, thật ra là em đang vướng phải vài chuyện không thể nào thoát ra được, nên xin phép được thông báo qua thư cho cô.

Giống như trong báo cáo trước em đã gửi, học trò thân yêu của em, con gái của cô, Elaina đã tạo ra “thuốc giúp đồ vật có thể nói chuyện”. Điều này thật tuyệt vời. Tuy cô bé nói là ngẫu nhiên làm ra, nhưng dù là sản phẩm ngẫu nhiên tạo ra thì cũng là một phát minh đáng được khen ngợi. Thế nhưng, dù cô bé khá lạnh lùng, bình tĩnh, nhưng lại là tuýp người vừa được khen ngợi liền dễ dàng tự đắc, nên em đã không khen ngợi cô bé nhiều.

Thế nhưng,

Ngày hôm nay, rất nhiều ngày kể từ sau lần đó.

“Cô ơi, *Thuốc giúp đồ vật có thể nói chuyện* hôm trước em đã làm ấy, là sản phẩm lỗi. Hiện giờ em đã tạo ra được thứ tốt hơn nhiều rồi. Cô xem giúp em với?”

“À, được... Em chế tạo cái gì vậy?”

“Bản cải tiến của loại thuốc đó. Từ giờ các loại đồ vật sẽ biến thành hình dáng của con người.”

“Ồ ồ.. Hết xảy luôn.”

“Cô nè, lần này cô đừng có ý định xấu gì nữa đó.”

“Cô không mà. Cô đã nhận được bài học đích đáng từ lần trước rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Cô ơi, nguy rồi.

Cho dù không khen cô bé, thì Elaina cũng đã bắt đầu vô cùng tự đắc.

Nhưng cái gì gọi là biến đồ vật thành hình dạng con người chứ? Ngay cả bản thân em cũng chưa từng tạo ra được loại thuốc như vậy.

Gửi tới học trò mà ta yêu quý nhất,

Em không cần phải làm gì cả. Cứ để nó tự nhiên, rồi con bé sẽ tự thay đổi.

Gửi tới người cô kính yêu,

Cô nói nghiêm túc ạ?

Tạm thời thì hôm trước em có gửi kèm *thuốc giúp đỡ vật có thể nói chuyện* do Elaina tạo ra cho cô. Cô hãy kiểm tra thử đi ạ.

Gửi tới học trò mà ta yêu quý nhất,

Ta nói nghiêm túc.

Thêm nữa, em có thể thôi cái kiểu gửi đồ bắt ta thanh toán đi được không! Ta giận rồi đó!

Mà cái bình này là gì thế hả? Tuy nó có thể nói chuyện nhưng thật quái đản. Mấy sở thích của con bé đó có phải quá bất bình thường không?

Gửi tới người cô kính yêu,

Điểm này là giống hệt với cô đó ạ.

Gửi tới học trò mà ta yêu quý nhất,
Ta khai trừ em ra khỏi danh sách học trò của ta.

Gửi tới người cô kính yêu,
A, xin đợi chút, thưa cô. Em xin lỗi, em chỉ nói đùa thôi ạ.

Gửi tới người cô kính yêu,
Thưa cô, cô không nhìn tới khiến em rất đau lòng.

Gửi tới người cô kính yêu,
Cô ơì? Cô!!
Cô à...

Gửi tới học trò mà ta yêu quý nhất,
Nói tóm lại, Elaina hiện giờ thế nào rồi? Nó vẫn tự đắc sao?

Gửi tới người cô kính yêu,
Dạ vâng! À không ạ. Quả nhiên đúng như lời cô nói.

“Thuốc giúp đồ vật nói chuyện” lần trước tôi làm ra có vài lỗi. Thứ nhất là vấn đề trong khâu bảo quản. Các loại bình thì đều là đồ vật, nên khi dùng để đựng thuốc thì chúng cũng sẽ có thể nói chuyện. Thật sự là lắm miệng không chịu nổi. Vậy nên cần phải cải tiến.

Tiếp đến, tuy khiến cho đồ vật có thể nói chuyện, nhưng thuốc đã có hiệu quả hay chưa thì lại không thể biết. Nếu là những đồ vật ít lời thì dù

có nhỏ nhiều thuốc đến thế nào, chúng cũng sẽ nhất định cứng đầu không chịu mở miệng, việc này thì thoảng cũng có. Vì tò mò, tôi đã nhỏ thuốc lên mũ đội đầu của cô Frann, nhưng có vẻ như nó có tính cách hay xấu hổ, hoặc là nó không muốn nói chuyện với tôi, nên cái mũ đã hoàn toàn không nói một lời nào cả. Như vậy thì tôi đâu biết được thuốc có tác dụng hay không, nên điểm này cũng cần cải tiến.

Thêm nữa, thứ tôi tạo ra là thuốc giúp đồ vật nói chuyện được, nên nó ở dạng lỏng. Trong khi thực nghiệm, tôi lỡ đánh đổ ra bàn và xuống sàn nhà. Thảm họa xảy ra khi đó thật kinh khủng. Tôi không muốn nhớ lại đâu. Nói tóm lại, điểm này cũng cần cải tiến.

Vì những lí do đó nên,

“Ừm ừm...”

Tôi tuyệt đối đồng ý với việc cải tiến thuốc.

Nếu có thể khiến loại thuốc này có hiệu quả càng tốt hơn thì tôi sẽ trở thành thiên tài vượt qua cả thầy của mình nữa... Tôi mơ mộng nghĩ.

Phát kiến để giải quyết tất cả các vấn đề bật ra ngay trong đầu tôi.

“Phép thuật biến đồ vật thành hình người... Đúng vậy. Cái này thích hợp nhất.”

Không sai.

Nếu không phải là thuốc mà chuyển thành phép thuật thì sẽ không có nguy cơ bị đánh đổ, nếu đối tượng làm phép biến thành hình người thì có thể khẳng định hiệu quả ngay bằng mắt thường. Và nếu là phép thuật thì cũng sẽ không có âm thanh léo nhéo, ồn ào của những cái bình nữa, cũng không cần phải bảo quản gì cả.

Ồi chào! Sao tôi lại thiên tài như thế chứ?

“Nếu như vậy... thì có thể làm được.”

Sau khi đã quyết định, tôi liền bắt tay ngay vào hành động.

Tôi mở tư liệu nghiên cứu lần trước đã dùng và ngẫu nhiên tạo ra loại thuốc kia, rồi nhanh chóng bị cuốn vào trong nghiên cứu phát triển phép thuật. Và sản phẩm thử nghiệm phép thuật mới liên hoàn thành.

“Cô ơi, *Thuốc giúp đồ vật có thể nói chuyện* hôm trước em đã làm ấy, cái đó là sản phẩm lỗi. Hiện giờ em đã tạo ra được thứ tốt hơn nhiều. Cô xem giúp em với?”

Tôi đi tới chỗ ở của cô Frann, vẻ mặt cô có hơi kinh ngạc, rồi bắt đầu viết gì đó vào bức thư gửi cho ai đó.

Nhiều ngày sau, phép thuật hoàn thành.

“Loại phép thuật mà em nói với cô trước kia hoàn thành rồi.”

Tôi tóm lấy cô Frann đang hào hứng kiểm tra hòm thư.

Cô tiếp tục mở hòm thư ra, vừa nhìn vào trong vừa hỏi, “Ồ vậy sao. Hết xây... Vậy tóm lại em đã hoàn thành phép thuật như thế nào?”

“Cô sẽ giặt mình cho xem. Là *Phép thuật biến đồ vật thành người*. Tuyệt chưa?”

“À... Là phép thuật mà em nói trước kia hả? Hoàn thành rồi hả?”

“Vâng. Nó tuyệt lắm. Cô xem này.”

Sau đó, tôi phóng phép thuật ra. Ánh sáng phóng ra hướng về phía hòm thư, hòm thư hấp thu hết thứ ánh sáng đó và tỏa sáng lấp lánh. Mất một chút thời gian, hòm thư bắt đầu biến hình. Thành một cô bé đáng yêu.

“Xin chào! Lần đầu gặp mặt. Tôi là hòm thư. Cảm ơn các cô đã luôn sử dụng tôi. Nhân tiện, thưa Phù thủy Ánh Sao, ngày hôm nay cô đã ra mở tôi tổng cộng bốn mươi hai lần rồi, nhưng hôm nay không có thư gửi tới đâu ạ.”

Cô bé mỉm cười ngẩng lên nhìn cô Frann.

“Ra vậy...”

Cô Frann vẻ mặt khó hiểu nhìn xuống cô bé.

Tôi lúc đó có lẽ đã hơi quá ỷ lại. Tôi dùng phép thuật biến đồ vật thành người và sai vật chúng. Ví dụ như tôi biến một chiếc đĩa thành người và sai nó đi rửa bát, rồi sai nó dùng giẻ lau dọn căn phòng. Biến sách chỉ đạo phép thuật thành người và để nó giải thích cho những phần không hiểu. Nói tóm lại, chính là tôi đã trải qua sinh hoạt vô ưu vô lo, thích gì dùng đó.

“Này.”

Và một ngày nọ...

Như mọi ngày, tôi ngồi trên ghế và biến cái cốc uống cà phê của cô Frann thành người để nó rót cà phê cho tôi.

Thế nhưng, tôi lại bất cẩn mắc lỗi ngay lúc này. Phép thuật đáng lẽ phải phóng ra từ đĩa phép nay lại cứ bám nguyên trên đĩa.

“Á...”

Ánh sáng vẫn bám trên đũa nhanh chóng bao phủ toàn thân nó, và chiếc đũa biến thành người.

“Ừ phư phư phư phư... Ta chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Sự việc kỳ quái xảy ra ngay trước mắt tôi. Một cô gái nhìn lớn hơn tôi vài tuổi xuất hiện. Cô gái biến hình ra từ đũa phép nắm lấy hai vai tôi, áp sát khuôn mặt tới, “Ừ phư phư phư, Elaina. Cô bé thật đáng yêu. Cho tới giờ, ta đã luôn để cô sử dụng tùy thích, và chờ mong có một ngày có thể trở thành bạn của cô đó. Bởi vì cô thật sự quá đáng yêu.”

“A, dạ... Cảm ơn chị.”

“Nhân tiện, cô bé có người yêu chưa?”

“Chưa có ạ...”

“Vậy hãy làm người yêu của ta đi.”

“Không được đâu. Chúng ta đều là nữ, mà chị cũng không phải con người nữa.”

“Cô bé nói cái gì thế! Tình yêu không liên quan đến giới tính!”

“Ờ, cái này... Á á...”

Hai tay cô ấy đang đặt trên vai tôi bèn dùng sức, đẩy tôi ngã xuống. Vốn tôi còn định giải thích, rằng “Không đâu. Bởi vì chị vốn dĩ không phải con người”, và “Việc đó phải xét trước đến vấn đề giới tính”. Nhưng dù rất muốn nói thì đáng tiếc là hoàn cảnh không cho phép.

Cô gái cười lên người tôi, biểu cảm mê luyến, hơi thở dồn dập.

A! Không xong rồi.

“Ngoan nào! Không đau đâu!”

Sau đó, cô ấy dùng một tay nắm lấy cả hai cổ tay của tôi, và dần dần áp sát vào mặt tôi.

Khi đã bị lấy mất đũa phép, tôi sẽ chỉ còn là một con gà rù mà không có cách nào sử dụng phép thuật. Và hiện tại cây đũa phép đó lại bất ngờ tấn công tôi, nên vấn đề hiện tại lại càng... Ừ a a a. Đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ quá!!!

“Dừng lại... Chờ đã, dừng lại đi!!!”

Và cô ấy...

Ngay khi cô ấy sắp sửa chạm vào môi tôi thì đột nhiên biến trở lại thành đũa phép.

“Thật là... Em đang làm cái gì thế hả? Elaina.”

Dời tầ n nhìn từ chiếc đũa phép lên trên, tôi thấy cô Frann vừa bất ngờ xuất hiện và đang nhìn xuống tôi. “Nguy hiểm quá. Theo nhi ều nghĩa...”

“.....”

“Em không sao chứ?”

Tôi nắm lấy bàn tay cô đưa ra, cắn răng đứng dậy.

“Chuyện vừa r ấ, sao lại...”

“Ổn cả r ấ.”

Cơ thể trải nghiệm những va chạm thực tế tạo thành một cú sốc tinh thần không hề nhẹ, khiến tôi bị vây lại trong những cảm xúc thảm thương. Không lẽ đó là lời cảnh cáo cho việc tôi đã quá tự cao sao? Thậm chí đến mức bị chính đồ vật của mình tấn công...

Có lẽ đọc hiểu cảm xúc của tôi, cô Frann đã không nói một câu trách móc nào, mà chỉ cốc đầu tôi, từ tốn nói.

“Con người hay đồ vật đều như nhau. Đầu sẽ không giống hoàn toàn với những gì em nghĩ đâu.”

Gửi tới người cô kính yêu,

... Vậy nên con bé hiện giờ hoàn toàn không còn dùng đến “Phép thuật biến đồ vật thành người” nữa.

Gửi tới học trò mà ta yêu quý nhất

Tóm lại, lần tới ta gặp con gái ta, ta sẽ bẻ gãy cái đũa phép đó.

Gửi tới người cô đáng kính,

Em đã làm như vậy r ấ ạ.

Chương 8

Mười năm, cuộc chiến kết thúc

Mỗi khi đặt bước chân xuống, tôi lại có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác lầy lội, dính nhớp của bùn đất. Cơn mưa kéo dài dai dẳng cho tới tận sáng nay đã mang hơi ẩm nhuộm đẫm khu rừng này. Những hạt mưa thi thoảng rơi từ trên những tán cây xuống phản chiếu lại ánh mặt trời vừa ló dạng, tỏa sáng lấp lánh, rồi biến mất vào nền đất lầy lội hay trên chiếc nón phù thủy của tôi. Trên con đường rừng ẩm ướt bốc lên hơi nóng đầu hè. Nóng quá. Nóng không chịu được.

“Ư ư ư ư...”

Trên mặt đất dưới chân tôi là bóng những chiếc lá rung động theo từng cơn gió nóng ẩm. Tuy tôi không thoải mái một chút nào khi phải đi bộ trong rừng, nhưng trong tình trạng này, nếu cưỡi lên chổi bay thì khi ra khỏi được khu rừng, tôi cũng đã ướt như chuột lột bởi những hạt nước mưa bị gió cuốn tới lúc chổi bay lên. Thế nhưng cứ đi mãi đi mãi, rốt cuộc cả người tôi lại ướt nhẹp mồ hôi. Chẳng có gì khác nhau cả.

“Nóng quá...”

Tôi cần đưa phép bằng cả hai tay, kéo những cơn gió âm ẩm về phía bên này và tiếp tục cất bước.

“Aaaa... Gió ẩm vậy...”

Trong ngày nóng thế này thì không thể mặc áo choàng nổi. Tôi tuyên bố bỏ vai. Hiện giờ tôi chỉ mặc áo sơ mi, váy và đội mũ phù thủy thôi, đáng vẻ này khiến người ta phải chăm chú nhìn lại xem có phải tôi thật sự là nữ phù thủy không nữa.

Những cơn gió thổi tới phía tôi do đưa phép mang lại mạnh đến mức mái tóc xám của tôi cứ phất lên, đập lên gáy, nhưng dù vậy cũng không

khiến tôi thấy thoải mái hơn chút nào, mà chỉ làm sự khó chịu tăng lên. Không khí oi bức sau cơn mưa khó chịu quá. Thật muốn mau tới đất nước tiếp theo, để tôi có thể từ tốn nghỉ ngơi trong nhà trọ.

Nói tới thì, rốt cuộc còn bao lâu nữa mới tới đất nước tiếp theo đây?

“Ừ hử...”

Có vẻ như tầm ba mươi phút nữa là tới nơi nhỉ?

‘Còn ba mươi phút tới vương quốc Serial’

Một tấm biển quảng cáo được ai đó tốt bụng dựng lên.

‘Mời nghỉ giải lao’

Ngay sau tấm biển đặt một chiếc ghế đá nhỏ. Thật là, ý tốt đó trong cái thời tiết như này thật khiến người ta dở khóc dở cười.

“.....”

Thế nhưng trên đời vẫn sẽ có những người đủ rộng rãi để tiếp nhận ý tốt dở khóc dở cười kiểu ấy. Bởi trên ghế đá hiện giờ có một người đàn ông cằn quặt thông thả phe phẩy. Nhìn qua thì xem ra ông ta đã ng ồi ở đây khá lâu. Cái áo sơ mi ông ta đang mặc dính đầy những vết mồ hôi thấm ướt, sắc mặt lộ ra sự mệt mỏi. Nhìn bên ngoài thì tầm hơn năm mươi tuổi. Mái tóc đen đã lẫn lộn những sợi bạc, không lẽ ông kiên trì ng ồi đây từ rất lâu rồi?

Thêm vào đó, bên cạnh người đàn ông cũng đặt rất nhiều đồ ăn và nước uống, không lẽ định ng ồi đây dài dài sao? Không phải chứ. Mà dưới chân ông là một sinh vật kỳ lạ đầy lông nhìn như một cái chổi lau nhà. Là thú cưng của ông ta? Bên ngoài trông như tảo c ầu marimo cỡ đại vậy.

.....

“Ông là lữ khách sao?”

Tôi đi tới bên cạnh ghế đá, lên tiếng với ông ta. Tôi vừa ung dung phát đũa phép để kéo gió thổi về phía mình, vừa cố gắng nặn ra khuôn mặt như thể là mình thấy mát l ắm. Có lẽ vì thời tiết nóng nực quá mà chút lương tâm trong tôi cũng bay đi mất rồi.

“Không. Tôi là người nước bên kia.”

Vừa nói ông ta vừa chỉ về con đường kéo dài đầy dấu chân của tôi. Hiện tại thì đầu kia con đường chỉ thấy được toàn rừng cây, thế nhưng ở

đầu sau cùng bên đó chính là vương quốc Mernel, nơi tôi vẫn trú chân cho tới sáng nay.

Một đất nước không có gì đặc biệt.

“Người nước bên kia... À, ông là thương nhân sao? Đã vất vả rồi.”

“Không phải. Tôi không phải thương nhân. Tôi chỉ là người làm công bình thường sống ở nước bên kia. Và thật ra cũng không có việc gì ở vương quốc Serial cả.”

“...?” Tôi nghiêng đầu, “Vậy vì sao ông lại ngồi đây thế?”

“Tôi đang đợi một người.”

“Ồ. Theo tôi thấy thì có vẻ người ông đang đợi thường xuyên trễ giờ đó.”

Ông đã ướt đầm mồ hôi rồi kìa.

“Đúng vậy. Cô ấy quả thật chậm trễ quá.”

“Ông đã đợi bao lâu rồi vậy?”

Tôi hỏi hoàn toàn vì tò mò. Bởi nếu không có lý do gì đặc biệt thì sẽ chẳng ai ngồi đợi một người đến mức mồ hôi ướt mẫm như thế này cả.

Ông ta xa xăm nói, “Tôi đã đợi ở đây từ mười năm trước.”

“Và sau này vẫn sẽ tiếp tục đợi.” Những lời này khiến tôi chú ý.

“À, đương nhiên tôi vẫn còn công việc của mình, thế nên cũng không ở đây suốt hai tư tiếng đồng hồ trong ngày. Nhưng cứ khi nào có thời gian tôi đầu ra đây ngồi. Tôi vẫn luôn ở đây đợi cô ấy. Và đã đợi như vậy cũng sắp tròn mười năm rồi.”

Cảm thấy hứng thú với câu chuyện nên tôi ngồi xuống ghế đá. Ông ta lịch sự giới thiệu tên mình và hỏi ngược lại tôi.

Tôi cố không hí hửng lại, ráng sức đi đầu chĩnh đôi chút cho giống một nữ phù thủy, giới thiệu tên mình rồi nghiêng đầu hỏi.

“Ông đang đợi ai vậy?”

“Vợ tôi. Mười năm trước cô ấy đã chia tay tôi ở đây để tới bên đó. Và đến giờ vẫn không trở về. Thế nên, tôi mới luôn chờ cô ấy ở đây.”

“Ông tới tận nơi đón luôn không phải tốt hơn sao?”

Thế nhưng ông ta khẽ lắc đầu.

“Đất nước tôi và đất nước đó mười năm trước đã xảy ra chiến tranh. Kể từ đó, hai bên đã cắt đứt quan hệ với nhau. Hiện giờ nếu người dân nước tôi tới thì đều bị họ nhất quyết đóng cửa thành không cho vào.”

“Vậy nên ông không tới đó được.”

“Ừ, nên tôi đành đợi ở đây.”

Những mười năm sao?

À không, quan trọng hơn là,

“Cô ấy đã tới đất nước đó từ mười năm trước... Vậy là... Cô ấy đi lưu vong hay như thế nào?”

“Không đâu. Vợ tôi là một nữ phù thủy. Vậy nên cô ấy đã tới đó để chiến đấu.”

“.....”

“Tôi hiểu cô muốn nói gì. Tôi đợi những mười năm mà cô ấy vẫn không trở về nên có khi nào cô ấy đã chết rồi, phải không?”

Tôi gật đầu.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng một khi vẫn còn hy vọng rằng cô ấy vẫn sống thì tôi vẫn cần phải chờ, đúng không?”

“Phải vậy sao?”

“Đương nhiên rồi. Vì chúng tôi là vợ chồng mà.”

“.....”

Tôi muốn tìm lời nào đó để đáp lại, nhưng cuối cùng lại chỉ im lặng. Sinh vật nằm bên cạnh ông ta bỗng đứng dậy, lạo xạo di chuyển.

“.....”

Những sợi lông bù nhùi hết như giẻ lau vươn dài ra, nâng thân thể tròn vo như táo cầu lên, bắt đầu từ tốn chuyển động bằng vô số cái chân. Những sợi lông đóng vai trò như chân ấy dài hơn cả người tôi, thế nên tôi đang ngó trên ghế đá phải ngược lên nhìn bộ phận có vẻ như là mặt của sinh vật đó. Không thấy mắt. Trông chỉ như một khối cầu mọc đầy lông.

“Xin lỗi... Nó là cái gì vậy? Tôi lấy làm lạ suốt từ nãy tới giờ.”

Sinh vật hình cầu vươn những cái chân tới giữa tôi và người đàn ông, sau đó hạ xuống ngay giữa chúng tôi. Người đàn ông giờ tay xoa xoa sinh

vật hình cầu đầylông tới gần mình và nói.

“Cuối cùng cô cũng hỏi đến rồi. Nó ấy hả? Tôi cũng không biết nó là sinh vật gì nữa.”

“À, cái đó nhìn là tôi biết rồi.”

“Tôi chỉ biết nó là sinh vật sống ở cái ghế đá này thôi.”

“Ồ”, tôi gật gù đáp, nhưng nghĩ kĩ lại thì vẫn không hiểu nổi, “Ế, nói vậy nghĩa là...”

Sống ở ghế đá? Là sao?

“Thật ra thì tôi không rõ lắm về nó. Sau khi chiến tranh kết thúc mà vợ tôi mãi vẫn chưa về, tôi bắt đầu tới đợi ở cái ghế đá này. Từ ngày hôm đó, tôi luôn thấy nó đây. Vẫn luôn ở đây từ sáng cho tới tối mịt.”

“.....”

“Có lẽ nó cũng đang đợi một ai đó.”

“Có lẽ ha...”

“Tôi có thể gắng gượng đợi chờ vợ tôi cho đến lúc này đâu là nhờ có nó. Không hiểu sao khi có nó ở bên, tôi cảm thấy rất an tâm. Vậy nên mới có thể tiếp tục chờ.”

Vừa nói, ông ta lại vừa xoa sinh vật hình cầu. Sinh vật hình cầu cũng khẽ rung rung đáp lại.

“Nó ghét bị làm vậy sao...?”

“Không, nó đang thích thú.”

“.....”

Tôi cũng bắt chước xoa thử. Cầulông quả nhiên cũng hơi rung lên. Rung động truyền tới từ xúc cảm.

“A, giờ thì nó không thích.”

“Tôi thấy nó phản ứng y hệt lúc ông xoa nó thôi mà.”

“Người lần đầu thấy sẽ chỉ nhìn nhận như vậy thôi, nhưng tôi thì lại hiểu được.”

“Có chuyện đó sao?”

“Thật có chuyện như vậy.”

“Cảm giác giống như tâm tư thương thông giữa vợ chồng lâu năm nhỉ.”

“Vì nó đã ở cùng tôi những mười năm rồi.”

“.....”

Người đàn ông lại giờ quạt lên phe phẩy, xa xăm nói,

“Và từ giờ cũng sẽ luôn ở cùng tôi.”

Thế nên, có thể hiểu được cảm giác khác biệt đó sao?

Cơn gió cuốn theo hơi ẩm đúng lúc ấy thổi ngang qua khu rừng. Một cơn gió không mát lạnh, cũng không nóng nực thổi qua chỗ chúng tôi, và sinh vật hình cầu lại nhẹ nhàng đưa thân mình. Biểu cảm đó rốt cuộc có ý nghĩa gì, tôi hoàn toàn không hiểu.

Sau một chút dừng chân nghỉ ngơi như trên, tôi tiếp tục tiến về phía đất nước kia.

“Ừ hử...?”

Thật là lạ. Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác xa với những gì người đàn ông đó kể.

“Chào mừng nữ phù thủy. Xin hỏi cô có phải người nước bên kia không ạ?”

Người đàn ông nói với tôi rằng cổng thành đã bị đóng, nhưng hiện tại tôi lại thấy nó được mở bình thường, và người lính gác cổng đang cười niềm nở đón tiếp tôi.

“Tôi là lữ khách. Không phải người của nước bên kia.”

“Ra vậy! Xin hỏi có dự định ở lại đây bao lâu?”, người lính gác cổng lại nói. “Nếu có thể, xin cô hãy ở lại đây ít nhất ba ngày, chúng tôi sẽ rất vui mừng.”

“?! Tại sao vậy?”

Một lời yêu cầu kỳ lạ. Tại sao lại là ba ngày?

Người lính canh trả lời, “Bởi vì ba ngày sau, nước chúng tôi sẽ kết thúc chiến tranh”, nhưng đáp lại tôi là một chuyện còn kỳ lạ hơn nữa.

Thật đau đầu.

Trong hai ngày tiếp theo, tôi đi vòng quanh ngắm cảnh đất nước. Dẫu sao thì họ cũng đã mở lời mời ở lại ít nhất ba ngày, hơn nữa tôi cũng có chuyện quan tâm.

Có vẻ như tất cả dân chúng của đất nước này đều nóng lòng chờ đợi chiến tranh kết thúc vào ba ngày sau.

‘Chiến tranh sắp kết thúc rồi!’

‘Ngày mà chúng ta đã mòn mỏi chờ hơn mười năm nay sắp sửa đến!’

‘Chúng ta chuẩn bị tiến lên nào!’

Rất nhiều biển cổ động, tranh biếm họa được giăng đầy trên đường phố, ngập hết mọi ngõ ngách.

Thế nhưng tại sao ba ngày sau chiến tranh mới kết thúc? Ở đất nước tôi dừng chân mấy hôm trước rõ ràng chiến tranh đã kết thúc lâu rồi. Tại sao chỉ có phía bên này chiến tranh vẫn chưa kết thúc?

Tôi thật muốn đi quanh hỏi một chút về vấn đề này, và đúng là tôi đã làm như vậy để giết thời gian. Nhưng đáng tiếc rằng mọi người ở đây đều không trả lời tôi.

“Không có gì đâu, ba ngày sau cô sẽ hiểu.”

Họ đều ám chỉ như vậy.

“.....”

Và trong nháy mắt, ngày kết thúc chiến tranh đã tới. Thế nhưng khi ngày đó đến, tôi lại hoàn toàn ngỡ ngàng.

“Tại sao...”

Tại vì sao, tôi hoàn toàn không hiểu lý do.

Rất đông người tập trung tại quảng trường thành phố. Hầu hết đều là người tới để xem, và giống như đang háo hức chờ đợi đi đầu giết giặc, trên mặt họ đều nở nụ cười và hướng về phía trung tâm của quảng trường.

Ở đó có một vòng tròn được những binh lính mang theo súng lựu lê tạo thành. Và tất cả họng súng đều đang hướng vào trung tâm vòng tròn.

“.....”

Thế nhưng...

Tại sao ở phía trước lại tập trung nhiều sinh vật hình cầu có lông kỳ lạ kia vậy? Những sinh vật có bên ngoài giống hệt sinh vật hình cầu đã ở cùng người đàn ông tôi gặp trong rừng hôm trước, hiện đang bị họ vây xung

quanh. Tôi chỉ thấy chúng giống như tù binh bị áp giải đi diễu phố, và càng giống như những người ở đây đang hòa lại bắt nạt chúng. Những sinh vật hình cầu tập trung lại với nhau, run rẩy.

“Chúng, chúng là cái gì thế?”

Tôi vỗ vai một người cũng đang quan sát lũ hình cầu đứng bên cạnh và hỏi.

Và ngay sau đó, tôi nhận được câu trả lời đơn giản như là chuyện hiển nhiên.

“Lại còn cái gì nữa. Quá rõ còn gì. Là những nữ phù thủy của vương quốc bên kia đó.”

Rốt cuộc tôi đã được kể cho nghe sự thật của đất nước này.

Sự thật về mười năm trước.

Ảnh hưởng của chiến tranh lan rộng trong cả nước. Từ đất nước bên kia xuất hiện đoàn đội được tạo thành từ hàng chục nữ phù thủy. Ngược lại, ở nơi đây lại chỉ có duy nhất một nữ phù thủy mà thôi. Cơ hội thắng ban đầu là con số không tròn trĩnh. Hàng chục nữ phù thủy ấy bắt đầu giẫm đạp lên đất nước này. Họ phá hủy nhà cửa, công trình kiến trúc, phá hủy vũ khí, từng bước từng bước cướp đoạt đi hết thảy những thứ mà đất nước này có thể dùng để chiến đấu. Và vận mệnh của cả đất nước đã bị dồn tới đường cùng đành phải đặt hết lên vai của một nữ phù thủy duy nhất.

“Không lẽ chẳng có cách nào trong một lần là tiêu diệt hết đám phù thủy đó sao?”

Nữ phù thủy xem trọng tổ quốc hơn bất cứ điều gì, để ngăn chặn sự tấn công của những nữ phù thủy nước địch, cô đã hiến dâng cả mạng sống.

Cô dâng lên sinh mạng của mình và gieo lời nguyền. Tới những nữ phù thủy đang bay quanh bầu trời đất nước cô. Và đó là lời nguyền biến đổi phương thành sinh vật kỳ lạ kia. Sau khi những nữ phù thủy vẫn vây chặt nơi đây biến mất, đất nước này bắt đầu tiến hành chiến tranh phòng ngự. Đất nước bên kia giữ bí mật tình trạng của những nữ phù thủy được phái đi, và không tấn công thêm lần nào nữa. Và sau đó, chiến tranh tự nhiên kết thúc, nhưng quan hệ giữa hai nước thì không hàn gắn lại được.

“Nhân tiện thì những sinh vật đó có rất nhiều đặc trưng.”

“Ồ?”

“Bọn chúng thay vì nói là sinh vật sống thì có vẻ càng giống đồ vật hơn. Chúng không cần ăn gì, gặp phải đi đâu gì cũng sẽ không chết.”

“Nghĩa là...”

“Bị chìm xuống nước cũng không vấn đề gì, bị lửa đốt cũng không cháy, thậm chí bị đạn bắn thì những cái lông của chúng cũng sẽ cản lại hết các đầu đạn. Những cơ thể bất tử.”

“.....”

“Nữ phù thủy của chúng tôi đã cố gắng hết sức để chiến tranh trong quá khứ không lặp lại. Thế nhưng cơ thể đạt được sự bất tử như vậy vẫn có giới hạn. Lời nguyền của nữ phù thủy đất nước tôi có hạn định về thời gian. Mười năm kể từ khi lời nguyền gieo xuống, chúng sẽ không còn bất tử nữa.”

“Chính là nói chuyện đó?”

“Đúng vậy. Ngày hôm nay là vừa tròn mười năm sau.”

“.....”

“Vì vậy nên chúng tôi chúc mừng. Vì hôm nay là ngày kết thúc chiến tranh.”

Và ngay lúc đó,

Những tiếng hoan hô rải rác của người dân dần to lên, một trong số chúng chuyển thành tiếng đếm ngược. Từng tiếng vỗ tay theo quy luật như hồi thúc đám binh lính dần vang lên. Phía bên kia đám người, tôi có thể thấy hai vai những binh lính đang gồng lên. Và sau đó là tiếng súng rền vang.

Tại trung tâm quảng trường bị bao kín bởi những tiếng hoan hô và vỗ tay, pháo hoa đỏ thắm xinh đẹp bắn lên, bao phủ cả không gian.

“.....”

Không phải tôi đang ví von miêu tả gì đâu, mà thật sự đó là những chùm pháo hoa đỏ rất thông thường đang phóng vọt lên. Xòe tay ra, rơi vào lòng bàn tay tôi là một cánh hoa bị gió cuốn theo. Thứ được bắn ra từ họng súng là những cánh hoa. Không phải lửa đạn, nên đương nhiên cũng không có ai chết cả.

Ngược lại.

“Được rồi!!! Cuối cùng cũng trở lại làm người rồi!”

“A... Mười năm thật là dài...”

“Cuối cùng đã thoát khỏi chốn địa ngục đó.... Những tháng ngày thật đau khổ...”

“Rượu! Mau mang rượu tới đây!”

“Tôi muốn ăn bánh kem!”

“Tôi muốn đàn ông!”

Những sinh vật kỳ lạ bị vây trong trung tâm vòng tròn trở lại thành người, trở lại là những nữ phù thủy. Các cô giữa những cánh hoa đỏ vui mừng ôm lấy đám binh lính và người dân xung quanh.

“O, thế này là sao?”

Tôi lại lần nữa nghiêng đầu hỏi.

“Sao cái gì? Quá rõ ràng rồi. Vì chiến tranh đã kết thúc nên chúng tôi vui mừng.”

“.....”

Ô cha? Ế?

“Xin lỗi, nhưng cho tới vừa rồi tôi vẫn nghĩ, sau mười năm, họ đã không còn bất tử nữa nên sẽ bị giết. Tôi đã cho rằng sẽ có một cảnh tượng nghiêm trọng nên...”

“Cô nói gì vậy chứ. Không có chuyện đó đâu. Chúng tôi, trải qua mười năm thì đã khôi phục lại quan hệ hòa hảo với những nữ phù thủy ấy. Chúng tôi tha thứ cho nhau, cùng bắt tay sống hòa thuận.”

“Thế nhưng... Nếu đã vậy sao mọi người lại đóng cửa thành và không cho người nước bên đó liên lạc gì?”

“Chúng tôi đâu còn cách nào khác. Sau khi cả hai bên đã ngừng tấn công, nếu trao trả những nữ phù thủy đã bị biến hình thì phải làm thế nào để họ chấp nhận cho được? Không lẽ cô nghĩ chúng tôi chỉ đơn giản nói ‘Những nữ phù thủy của các ông đã bị biến thành đám sinh vật kỳ lạ như thế này rồi, nhưng chúng tôi cũng không có ý định tấn công tiếp nữa’ là họ có thể tha thứ hay sao? Chuyện đó chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa. Vậy nên chúng tôi đã luôn đợi cho mười năm trôi qua.”

“Mọi người đều tha thứ cho những người nước bên đó rồi sao?”

“Chúng tôi tha thứ, đồng thời cũng được tha thứ. Thời gian đã trôi qua rất dài. Vậy nên chúng tôi cùng những nữ phù thủy ấy cảm thấy thật vui mừng vì chiến tranh đã kết thúc.”

“.....”

Nếu nghĩ lại thì mọi chuyện thật đơn giản.

Mười năm sau những sinh vật này sẽ không còn bất tử, đơn giản bởi lời nguyền được giải trừ, những sinh vật hình cầu run lẩy bẩy bị vây quanh bởi những binh lính không phải vì chúng sợ hãi đến bủn rủn, mà là bởi chúng đang vui đến phát run. Đây chẳng phải là một cái kết quá nhẹ nhàng rồi sao?

Tiếng vỗ tay dừng lại.

“Nói tới thì cô là lữ khách hả? Nước bên đó đến giờ vẫn còn cấm hận chúng tôi đúng không?”

Nghe câu hỏi, tôi cười khở đáp, “Vâng, đến nay cũng phải mười năm rồi.”

Sau đó, tôi vẫn tiếp tục ở lại thành phố ngập tràn sự vui mừng này một thời gian, vừa giao lưu với những nữ phù thủy sau mười năm đã trở lại hình người, vừa kể cho những người dân nơi đây những chuyện xảy ra ngoài kia.

Người dân của đất nước này có vẻ đã lên sẵn dự định cho sau này. Sau mười năm, rốt cuộc họ chính thức mở cửa thành phố trở lại, trả lại những nữ phù thủy cho đất nước bên kia và lên tiếng yêu cầu hòa giải.

Mọi chuyện thuận lợi như vậy thật tuyệt. Dù rằng cũng chẳng liên quan gì mấy đến tôi.

“.....”

Sau một thời gian ở lại, tôi cuối cùng cũng rời khỏi đất nước này.

Cảm giác ẩm ướt của những cơn mưa tràn ngập khu rừng đã hoàn toàn biến mất, những cơn gió khô ráo khẽ hất qua cổ áo tôi. Cảm giác thật dễ chịu. Nếu cuối chổi bay thì sẽ càng tuyệt vời hơn.

“Đi thôi nhỉ?”

Nghỉ ngơi một chút, tôi đứng lên khỏi chiếc ghế đã được đặt trong cánh rừng, lấy ra chổi bay và nghiêng người ng ẩ lên. Chiếc chổi nhẹ nhàng nổi lên, cuốn theo bụi cát lên trên mặt ghế. Chiếc ghế đá trông không vẫn lặng lẽ chờ ở nơi đó, như đang đợi một vị khách mới xuất hiện và tới nghỉ ngơi.

Chương 9

Chuyện cũ: Đổ nát lan tràn

Chào buổi sáng. Chào buổi chiều. Chào buổi tối.

Nói tóm lại là cái nào nhỉ? Mà thôi, thế nào cũng được. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi mở lời thế này đấy. Vậy xin phép cho tôi được nói lời chào. Lần đầu làm quen. Tôi là Elaina. Phù thủy Tro Tàn Elaina. Tôi là một nữ phù thủy với mái tóc xám tro và cặp mắt xanh biếc. Trên người mặc chiếc áo choàng màu đen, đôi mũ phù thủy và trên ngực là huy hiệu hình sao lấp lánh.

Có lẽ cậu đã biết tôi là ai, nhưng để chắc chắn thì tôi cứ giới thiệu lại một chút.

Vì vài nguyên nhân, hiện tại tôi đang bị nhốt trong một nơi gần giống với đất nước mà cậu đang thấy trước mặt. Thật đáng buồn là tôi đã hoàn toàn thất bại. Không những vậy còn vô ý phạm lỗi. Tuy có thể ngụy biện rằng không phải tất cả đều sẽ diễn ra đúng như dự đoán, hay chỉ là do tôi lơ đãng gì đó, nhưng sự thật là tôi đã làm một chuyện thật ngớ ngẩn. Ngay khi định trốn đi thì tất cả đã muộn, tôi bị bắt lại tại chỗ. Mọi đường thoát đều bị bít kín. Tôi có thể cảm thấy trong khoảng thời gian này ý thức còn sót lại trong đầu mình đang bị một thứ gì đó xâm lấn, mà không phải do bản thân tôi làm chủ nữa. Thành thực mà nói, tôi đang đánh mất chính mình.

Vậy nên tôi mới quyết định đưa cậu ra khỏi nơi này. Và tôi có một thỉnh cầu với cậu, người đang đọc bức thư bên ngoài cánh cổng lớn kia.

Xin cậu hãy giúp tôi được không? Bởi lúc này đây chắc chắn tôi đang bị những thứ kỳ lạ trong vương quốc kỳ dị trước mắt cậu mặc sức hành hạ như nô lệ. Tôi chỉ mong cậu làm giúp tôi duy nhất một việc. Đó là hãy dẫn tôi, người đang bị nhấn chìm trong thế giới của những thứ kỳ quái đó ra bên ngoài. Nếu có thể ra ngoài thì chắc chắn sẽ thay đổi được gì đó. Tôi

chắc chắn có thể lấy lại được ý thức của mình. E rằng tôi sẽ phản kháng rất mạnh mẽ về việc này, nhưng xin hãy bắt ép dẫn tôi theo.

Bởi nếu không như vậy, có lẽ tôi sẽ chết ở đây mất. Tôi hiểu lẽ ra mình không nên nhờ cậu làm chuyện thế này. Thế nhưng, dù có gửi tin nhắn cầu cứu từ đây ra bên ngoài, thì ở nơi rừng sâu này cũng sẽ không một ai có thể nhanh chóng tới nơi này cứu tôi được. Dù có may mắn được phát hiện, lúc đó liệu tôi có còn sống hay không? Không được, những người tới cứu tôi có lẽ cũng sẽ bước vào mạng lộ giống như tôi đã từng.

Thêm vào đó, cậu cũng không phải con người.

Cậu là t-h-ứ g-i-ố-n-g b-ọ-n h-ọ.

Vậy nên tôi quyết định nhờ tới cậu.

Đây là một ván cược. Bởi vì loại phép thuật này đã khá lâu tôi không dùng tới. Và liệu cậu có thể bình yên đọc được bức thư này không, tôi cũng không hề biết. Hoặc nếu có đọc được, thì sau đó có khả năng cậu sẽ xé bỏ nó cũng nên. Từ trước tới giờ, tôi cứ luôn gây ra đủ chuyện, rồi khi gặp rắc rối lại nhờ cậu giúp đỡ, rồi lại vờ như cái gì cũng không biết. Thế nên tôi hiểu rõ, việc khẩn cầu cậu thực hiện lúc này là thật ích kỷ, thật ngu ngốc, thật dối trá, nếu cậu đã quá mệt mỏi với những chuyện do tôi gây ra thì cậu cứ xé nó đi, tôi sẽ không oán trách gì cả. Thế nhưng, tôi đã không thể nhờ tới ai khác ngoài cậu. Xin hãy cứu tôi!

Khi ta tỉnh dậy thì đã thấy bức thư này được đặt ngay bên cạnh. Những lời xin lỗi và khẩn cầu gửi tới ta được viết bằng nét chữ rất đẹp.

“.....”

Nơi ta đang đứng là sâu trong rừng. Mà trước mặt ta chính là một thứ giống như đất nước mà cô ấy đã viết trong thư.

Có vẻ ngày hôm trước trời vừa mưa nên dưới chân ta đã tạo thành một vũng nước đọng. Nhìn lướt qua, nơi đó phản chiếu dáng vẻ của ta hiện tại.

Một khuôn mặt nhợt nhạt.

Tuổi tác chỉ trong khoảng dưới hai trăm. Một mái tóc màu hồng phấn hơi quăn, nếu đổi màu tóc đi sẽ giống hệt với cô ấy. Trang phục cũng

giống hệt cô ấy với chiếc áo choàng đen. Thế nhưng vì ta không phải phù thủy nên không có đội mũ phù thủy, cũng không đeo huy hiệu.

“.....”

Có thể nói về bên ngoài của ta giống hệt với cô bé đó.

Người ta thường nói chủ nuôi nào thú cưng đó, có lẽ đi đâu này cũng đúng cả với những đồ vật mà họ sở hữu nữa. Lần đầu tiên ta biết được việc như vậy.

Một sự thật đáng ngạc nhiên.

Đợi đến lúc ta và cô ấy có thể bình an gặp lại nhau, đến lúc ta có thể cứu được cô ấy ra, ta sẽ nói cho cô ấy biết chuyện này.

“Nào, đi thôi!”

Tuy không có ai ở đây nhưng ta vẫn lên tiếng. Quả nhiên, ngay cả giọng nói cũng vô cùng vô cùng giống với cô ấy, chủ nhân của ta, tiểu thư Elaina.

Vừa đúng lúc tôi cười chồm bay vào rừng.

“Wa, mưa rồi.”

Hơn nữa còn mưa rất nặng hạt, đột ngột rơi xuống.

Cả ngày hôm nay bầu trời xám xịt, cho tới vừa nãy tôi vẫn có thể cảm thấy rõ ràng nước tích tụ trong những đám mây sắp sửa nổ bung ra, nên thời tiết nhanh chóng chuyển thành mưa cũng chẳng có gì quá ngạc nhiên. Thậm chí, chính vì vậy tôi mới bay vào rừng, bởi bất cứ lúc nào tôi cũng có thể tìm một chỗ trú mưa trong này.

Thế nhưng, những hạt mưa rơi xuống lại dữ dội hơn tôi tưởng nhiều.

“Á, này...”

Chuyện gì đây cơ chứ? Từng hạt mưa dễ dàng xuyên qua những cành cây như mái nhà che trên đầu tôi, và khiến tôi ướt nhẹp trong chớp mắt.

Rắc rồi rồi. Nếu cứ để nguyên thế này thì sẽ cảm lạnh mất. Làm thế nào giờ?

“Hừm...”

Phiền toái không biết làm sao, tôi phùng má nghĩ ngợi, vừa đúng lúc thấy được phía đầu kia con đường mòn trong rừng là một tòa nhà lớn ẩn hiện. Gặp may rồi! Tôi ngay lập tức quyết định đi tới đó.

“Xin hỏi! Có ai ở trong không?”

Giữa trời mưa, tôi cất chổi đi, cầnh ô gõ cửa, cánh cổng được chôn giữa những bức tường thấp hơn thân cây bên ngoài. Những cành nhánh của cây cối tựa như muốn vươn tới, chạm vào mặt tường, đến khi nhận thức được rằng những bức tường này do tự nhiên tạo ra, là một phần của cánh rừng thì tôi cũng hiểu được đất nước này đã tồn tại từ rất xa xưa. Biết thì biết vậy thôi, hiện tại tôi chỉ cần mong họ mau mau mở cổng. Và ngay sau khi tôi vừa nghĩ dứt, cánh cổng được mở ra.

Kẹt kẹt kẹt.

Cùng với tiếng kèn kẹt vang lên, tôi dần nhìn thấy quang cảnh phía sau cánh cổng.

“.....”

Ngay sau đó, tôi lập tức hóa đá. Há hốc miệng không nói được gì.

Phía sau cánh cổng là một quyển sách đang lơ lửng giữa không trung. Nó mở ra như cánh bướm phấp phới đập lên đập xuống. Tôi ngay lập tức nhận ra, nơi đây không phải một đất nước bình thường.

“A, xin lỗi. Có thể cho tôi xin trú mưa ở đây được không?”

Sau khi hoàn hồn, tôi đã nghĩ mình có nên quay ngược ra không, nhưng thật sự việc tiếp tục di chuyển trong trời mưa khiến tôi còn thấy khó chịu hơn, nên...

“.....”

Có vẻ như quyển sách đó hiểu những gì tôi đang nói, nó hơi hạ người xuống rồi lại mở rộng “cánh” ra, dẫn đường từ cửa đi vào.

“.....?”

Có phải ý nó là “lại đây” không nhỉ?

“Cám ơn nhiều.”

Và thế là tôi bước chân tiến vào đất nước đó.

Sau lưng tôi, cánh cửa mới mở ra lại kèn kẹt khép lại. Khi tôi quay đầu nhìn lại thì đã không còn thấy được thế giới bên ngoài nữa.

Nếu gọi nơi đây là một quốc gia thì nó lại quá tiêu điều, nhưng gọi là phế tích thì lại quá nguy nga. Phía bên trong đây ắp các loại đồ vật. Ban nãy do bên ngoài mưa lớn nên tôi không nhìn thấy được, nhưng khi đã đi vào trong thì thật khủng khiếp. Trên con đường nhỏ hẹp bị bao quanh bởi

những nhà dân, dưới chân tôi đủ các loại đĩa vỡ, đồng hồ hỏng, gấu bông rách lòi cả bông ra ngoài, rất nhiều những đồ vật linh tinh nằm la liệt.

Nơi đây thật sự quá kỳ dị.

‘.....’

Chẳng mấy chốc sau, quyển sách bay lướt vào bên trong một tòa nhà. Ngay lối vào là bảng chữ “Nhà trọ” nằm bất động dưới đất. Tôi giẫm lên nó đi vào trong.

“Gì thế này...”

Bên trong lại càng kỳ quái hơn.

‘.....’

‘.....’

‘.....’

Có vẻ như không chỉ có duy nhất quyển sách kia là biết cử động, bởi ngay như cái tủ chỉ còn vỏ ngoài kia, hay cái ghế không chân, chiếc đĩa gãy, chổi quét nhà đầu đang tự do tự tại lượn quanh bên trong. Giống như thể chúng đang sống, đang đi lại bằng chân của mình vậy. Khi chúng nhìn thấy tôi, tất cả đều nhảy lên.

... Đây là đang chào đón sao?

Chắc không đâu, thế nhưng.

“Xin lỗi, ý là tôi có thể trọ lại đây đúng không?”

‘.....’, quyển sách khẽ gật gù lên xuống.

“Xin chân thành cảm ơn. Tôi ngủ ở đâu được đây?”

‘.....’, tôi hỏi xong, quyển sách lại bay đi tiếp, dẫn tới tới một căn phòng. Xét theo hướng tích cực mà nói thì căn phòng này rất có gu riêng, còn theo hướng tiêu cực mà nói thì chỉ là một căn phòng cũ kỹ. Thế nhưng vậy cũng đã là tốt. Ngược lại với căn phòng xập xệ, giường và đồ vật trong nhà đều khá mới, có thể thấy dấu vết từng được sửa chữa. Bởi chúng mới một cách kỳ lạ nên khiến căn phòng tràn ngập cảm giác đối lập.

“Giá cả thế nào vậy?”

‘.....’ Quyển sách lúc này lại lắc người sang trái sang phải. Những hạt nước mưa vẫn đọng lại trên người nó bắn hết vào mặt tôi.

“Thêm nữa, tôi muốn hỏi một chút, cái giường trong phòng này sẽ không tự cử động đúng không?”

‘.....’

“Tại sao ngài lại im lặng?”, cũng không đúng, nãy giờ nó vẫn luôn yên lặng.

‘.....’

Sau đó, quyển sách chậm rãi ra khỏi phòng.

‘.....’

Quả nhiên, đúng như tôi dự đoán, cái giường cũng có thể cử động, nên tôi đuổi nó ra khỏi phòng, và sau đấy cả đồng đồ vật cũng bị đuổi ra hết. Sau khi dọn dẹp xong tất cả và căn phòng yên tĩnh trở lại, tôi thay đồ và lấy từ trong túi xách ra túi ngủ và trải xuống, chớp mắt một chút. Nhắm mắt lại, tôi có thể nghe rõ tiếng mưa đang rào rào trút xuống.

Ngày hôm sau, trời vẫn tiếp tục mưa.

Thật đáng tiếc nhưng dự định du hành trong hôm nay cũng đành hoãn lại.

‘.....’

Quyển sách bay tới phòng tôi thuê ngay từ sáng sớm.

“A, chào buổi sáng.”

‘.....’

“Xin lỗi. Tôi muốn trọ lại đây cho tới khi ngừng mưa, có được không ạ?”

‘.....’

Quyển sách khẽ gật gù, sau đó lại hơi hất người trước sau một chút.

Nó đang nói “Theo tôi” sao?

Sau khi đóng cửa thay quần áo, tôi liền theo sau quyển sách. Vừa đi ra ngoài một lát, đập vào mắt tôi chính là một tòa kiến trúc giống như lâu đài, vô cùng to lớn, lớn hơn nhiều những tòa nhà khác ở đây. Quyển sách dừng lại ngay tại đó.

‘.....’

“Đây là cái gì thế?”

Tôi hỏi, thế nhưng quyển sách không trả lời lại. Nó làm như không thấy tôi, một mình đi vào, biến mất đằng sau cánh cửa đã tự mình mở ra.

“Hừm.”

Tuy có chút không phục, nhưng cũng không còn cách nào khác, tôi đành phải đi theo vào. Chắc hẳn là nó có thứ gì đó muốn cho tôi xem, tôi nghĩ. Quyền sách dừng lại trước cánh cửa nằm phía cuối tầng một.

‘.....’

Cánh cửa quả nhiên cũng tự động mở ra. Và cũng giống như khi cánh cổng ở nơi này hé mở, tôi không thể cất lên một chữ nào. Chỉ có thể mở to mắt kinh ngạc.

Sau khi đọc kỹ bức thư của cô ấy, ta gõ cổng.

“Xin chào. Tôi là... đồ vật du hành. Thật ra tôi là một loại đồ vật. Vì có vài nguyên nhân nên hiện tại mang hình dạng con người.”

Người đang cất lời chào hỏi kỳ quái đó với quyền sách đang lơ lửng bên kia cánh cổng chính là ta. Đồ vật du hành là cái gì vậy chứ?

“Hô hô. Là đồ vật sao? Nghĩa là cô có thể nghe thấy tiếng nói của ta?”

“Thưa, đúng vậy.”

“Ừ hử... Thú vị lắm. Cô cũng là thứ đồ vật đã sống rất lâu rồi nhỉ. Ta có thể thấy cô là một thứ đồ tốt.”

“Cảm ơn ạ.”

“Thế nhưng vì lý do gì mà cô lại mang hình dáng của nhân loại? Nếu được có thể kể cho chúng ta nghe câu chuyện của cô được không?”

“Được chứ ạ.”

“Vậy ta sẽ dẫn cô tới chỗ những người bạn của ta. Nhất định mọi người đều muốn được nghe chuyện cô kể. Những câu chuyện của đồ vật từ nơi khác đến chính là thú giải trí hiếm hoi của bọn ta.”

“Ra vậy. Được ạ. Không sao cả. Đổi lại, ngài có thể chuẩn bị giúp tôi một chỗ trọ không?”

“Không thành vấn đề. Ta sẽ chuẩn bị cho cô chỗ tốt nhất.”

Sau đó, ta cứ như vậy xâm nhập vào đất nước đó.

“Ôi trời, cô bé đó đáng yêu quá.”

“Tôi thấy rồi.”

Phía sau lưng ta, những tiếng thì thầm như vậy vừa vang lên, cánh cổng vừa kẹt kẹt khép lại.

“Nói đến thì, đáng vẻ vốn dĩ của cô là gì vậy?”

Tiếng nói tiếp tục câu chuyện vang lên từ phía trước, ta quay đầu lại. Một câu hỏi đương nhiên. Và cũng không có gì phải che giấu cả.

“Ta là một cây chổi.”

Thế nên ta trả lời.

“Ngài biết đấy, có một loại chổi mà những nữ phù thủy hay dùng. Ta chính là loại chổi đó.”

Đi tới khoảng giữa trung tâm đất nước này, ta được dẫn đến một tòa kiến trúc trông như lâu đài, to lớn hơn bất cứ thứ gì ở đây.

“Nào nào. Xin mời lữ khách. Chính là nơi đây.”

Quyển sách dẫn ta vào bên trong lâu đài, leo lên cầu thang ngay gần lối ra vào và đi lên tầng hai.

“Lâu đài này rốt cuộc là cái gì vậy?”

“Nơi đây, xưa kia từng là một đất nước. Và đây chính là nơi đức vua thống trị khi đó sinh sống. Nói ngắn gọn thì nó là hoàng cung.”

“Ồ ồ” Ta tiếp tục theo sau quyển sách, “Vậy đức vua đó hiện đang ở đâu?”, nghiêng đầu hỏi.

Nghe vậy, quyển sách thoáng ngừng lại, chỉ đáp đúng một câu, “Hiện tại ông ta không ở đây.”

Một câu thật lạnh lùng. Và sau đó, dừng lại trước cánh cửa cuối dãy tầng hai.

“Nào, xin mời lữ khách. Để ta giới thiệu những người bạn của ta.”

Tôi đứng hình, đập vào trước mắt tôi là những bóng người đi lại đó đây. Tuy rất ít thôi, nhưng thực sự là ở đây cũng có con người sinh sống.

“Ôi trời, chân gãy hết rồi sao? Không sao, để tôi sửa lại cho ngài.”

“Anh đĩa, anh đĩa, anh sắp không sửa được nữa rồi, anh đừng làm chuyện gì quá sức nữa, không thì hơ... Á! Tôi xin lỗi, xin lỗi! Xin đừng ném mảnh vỡ đi như vậy!”

“Hô hô hô, cậu gấu bông, cậu lại bị rách rồi sao? Không sao. Để tôi sửa cho cậu.”

Những người đó có vẻ là người chuyên phụ trách sửa chữa đồ vật ở đây. Đối diện họ, trong căn phòng rộng lớn trải khắp đều là những đồ vật xưa cũ, hỏng hóc. Độ tuổi rất khác nhau, già trẻ nam nữ đều có đủ. Nghề nghiệp của những người đó cũng rất khác nhau, từ những người mặc trang phục y như lũ khách đến phù thủy, đều đủ cả. Nói tóm lại là một căn phòng rất hỗn tạp.

Nghiêng đầu hiếu kỳ với cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, tôi đi tới chỗ một ông lão đang làm việc bên trong. Một ông lão có vẻ ngoài của một phù thủy, trông vô cùng lão luyện.

“Xin hỏi, ông đang làm gì thế ạ?”

Ông lão nhìn lại tôi,

“Hô. Cháu là người mới à? Còn trẻ quá nhỉ.”

“Dạ?” Người mới?

“Ừ hử? Cháu là nữ phù thủy sao? Tốt quá. Vậy là công việc của ta có thể nhẹ bớt rồi.”

“Xin lỗi ông... Ông đang nói cái gì mà người mới với công việc thế ạ?”

“Hử? Nhìn cháu như vậy, cháu vẫn chưa biết gì về nơi đây sao?”

“Cháu vừa mới tới đây hôm qua.”

“Ra vậy.” Ông lão vuốt chòm râu trắng tinh của mình, rồi vừa khêu lại cánh tay của chú gấu bông nhỏ đang nhảy tung tung trước mặt vừa nói. “Nơi này là nơi chuyên sửa chữa những đồ vật bị hỏng. Một vật dù thế nào thì cũng có hạn dùng nhất định, nên chúng tôi ở đây để sửa những đồ vật đã hết hạn như vậy.”

“Ồ.”

“Thật ra thì cũng có những đồ vật cố tình bị hỏng trước khi hết hạn để đến đây.”

Ồ ồ

Mấy món đồ đó bị chứng tự ngược hay sao vậy?

“Hừm...” Thế nhưng, những người này có thể ở đây để sửa chữa đồ vật hỏng hóc cũng đồng nghĩa là, “Mọi người đều là người từ nơi khác tới, được những người dân nơi đây thuê tới làm việc sao?”

Nếu được thì tôi rất mong được gặp những người dân sống ở đây. Tôi thật sự muốn biết thêm về đất nước kỳ lạ này.

“Đáng tiếc, không phải. Chúng tôi không phải được thuê đến.”

“.....” Diễm mầu chột đây r ồi. “Vậy ạ? Vậy là mọi người đều dính trận mưa to ngày hôm qua nên tới đây trú mưa ạ?”

Thế nên họ mới sửa lại những đồ vật này thay cho lời cảm ơn. Ra là vậy.

“Không đâu. Đáng tiếc, nhưng cũng không phải. Chúng tôi sống tại đây. Chúng tôi sống trong nhà họ, và làm việc phục vụ họ.”

“Sống trong đó luôn sao? Nhưng vì sao chứ?”

“Ai biết được. Ta quên mất r ồi. Hô hô hô.”

Có vẻ bởi tuổi đã cao nên trí nhớ của ông lão không được tốt lắm.

“Ông đã ở đây từ khi nào ạ?”

“Ai mà biết. Cũng đã rất lâu về trước, khi đó ta là thương nhân đang đi tìm sản phẩm có thể buôn bán được, r ồi ta tìm ra nơi này, và khi ta chú ý tới thì đã làm việc ở đây r ồi. Hô hô hô.”

“.....”

Nghe câu chuyện đến đây, tôi cuối cùng cũng nhận ra nơi đây, nơi nhìn như là một đất nước và có sự kỳ dị của một nơi không phải là một đất nước.

Nếu nghĩ kỹ thì ngay từ việc đồ vật có thể tự di chuyển cũng đủ kỳ lạ r ồi. Quay đầu lại, tôi nhìn chăm chăm vào quyển sách vẫn đang lơ lửng trên không. Nó vẫn như cũ, im lặng không nói gì, nhẹ nhàng phấp phới những cái “cánh” giống như một con bướm.

‘.....’

Như chú ý tới tầm mắt của tôi, nó bay tới bên cạnh. Vẫn như cũ không một lời nào, dường như nếu không có tình huống nào buộc phải mở miệng, thì nó sẽ cứ luôn không nói gì, hoàn toàn không thể dự đoán được. Và r ồi quyển sách dừng lại trước mặt tôi.

‘.....’

Chính là lúc đó.

Cảm giác như có cái gì đó cứng rắn đập vào đầu tôi, mặt đất như đảo lộn, một cảm giác bất ổn tấn công thẳng vào tôi.

Khi lấy lại tinh thần thì tôi đã thấy mình ngã sấp trên sàn nhà, khi ngẩng đầu lên, tôi thấy quyển sách bay đang cúi xuống nhìn mình. Cả

người tôi nặng như chì, ý thức từng chút một biến mất, chẳng mấy chốc, ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động được nữa. Những chuyện sau đó tôi không cách nào nhớ rõ.

“Những vị này là bạn của ngài sao?”

Trên tầng hai, trong căn phòng nằm cuối dãy đầy kín các loại đồ vật. Từ những thứ nhỏ như chiếc bút cho đến những vật lớn như giá sách. Bọn “họ” đang đối mặt với những quyển sách có bọc ngoài giống hết quyển sách bên cạnh ta, nói chuyện.

“Không phải, tại sao à? Ngài nhìn đây này! Chỗ này hỏng hoàn toàn luôn rồi! Thế này không thể cử động thêm chút nào nữa!”

“Ta đã sống rất lâu rồi, cả người không chỗ nọ thì chỗ kia đâu hỏng hết cả. Thế nên mau sửa cho ta đi.”

“Ta không được rồi... Thành thật thì ta vốn chỉ là thứ hàng lỗi ngay từ đầu đã không thể cử động... Hu hu...”

Những đồ vật đang yếu ớt lên tiếng với những quyển sách đó đầu đã vô cùng cũ kĩ, hỏng hóc. Đây rốt cuộc là nơi nào? Ta nghiêng đầu khó hiểu, quyển sách liền giải thích.

“Đây là quây đăng ký sửa chữa.”

“Ồ.”

“Ở đây họ sẽ nhận đăng ký sửa chữa hay kiểm tra định kỳ, sau đó gửi xuống địa điểm sửa chữa ở tầng một.”

“Ồ ra vậy.”

“Và cũng chỉ là nơi cho mấy người chúng ta tụ họp và cảm rằm.”

“Ý là những người già khi rảnh rồi thì sẽ tập trung lại nơi này sao?”

“Lại nói, gần đây các loại đồ vật còn bùng nổ xu hướng thích hợp thể nữa. Cô có thấy góc phòng đằng kia có rất nhiều đồ vật chất đọng lại với nhau không?”

“Thật ra thì tôi chỉ nhìn thấy một đống rác đang chất ở đó.”

Quyển sách bị những lời của ta chọc cười.

“Bởi vì chúng ta quá thiếu thứ để giải trí, thế nên chúng ta có quá nhiều thời gian rảnh rỗi. Thế nên đâu còn cách nào khác.”

Vừa nói, quyển sách vừa tiến sâu vào trong căn phòng.

“Nào, xin mời lũ khách. Hãy để ta giới thiệu cô với mọi người.”

Ta đi theo sau nó, nhưng quả nhiên do bên ngoài hiện tại vô cùng kỳ lạ, nên tầm mắt của những phụ lão rảnh rỗi chỉ đến đây để cảm rờn tán gẫu, cùng tất cả những quyển sách đang tiếp chuyện mấy người kia thì thoáng lại lướt qua người ta.

Quyển sách dừng lại chính giữa phòng, bay vòng quanh người ta và nói.

‘Mọi người. Ngày hôm nay, một người bạn có hình dáng hiếm gặp đã tới đất nước của chúng ta. Xin hãy nhìn đây. Đồ vật mang hình dáng con người.’

Sự rung động tràn ngập khắp căn phòng.

‘Cái gì cơ? Đồ vật mang hình dạng con người?’

‘Thật hiếm có.’

‘Là đồ vật sống lâu năm rồi sao?’

‘Thế nhưng lại thành hình dáng như con người, thật đáng thương...’

‘Mọi người, xin trật tự. Việc một đồ vật lại có hình dạng như con người là một vấn đề đáng lo ngại đối với chúng ta. Hãy cùng hỏi xem vì sao cô ấy lại biến thành hình dạng như thế này đi. Và từ đó, chúng ta có thể giúp đỡ, trở thành sức mạnh của cô ấy.’

Quyển sách tiếp,

‘Vì sao ư? Vì cô ấy giống với chúng ta, đầu là đồ vật. Cô ấy là đồng bạn của chúng ta.’

Quyển sách thở ra, cũng không nói một lời nào đại ý như “Mời cô” mà đã lướt tới phía bên kia rồi dừng lại.

Ta có thể cảm thấy hết thấy tầm mắt của những đồ vật bên trong căn phòng đều tập trung vào ta.

“.....”

Ta im lặng trong một thoáng và nói.

Trong đầu ta hiện lên kế hoạch đã chuẩn bị trước dựa trên bức thư mà tiểu thư Elaina đã viết để đưa cô ấy ra ngoài.

“Tôi bị một nữ phù thủy xấu xa phù phép biến thành hình dạng như thế này.”

Ký ức của tôi kể từ lúc ngất đi vô cùng mơ hồ.

Khi tôi tỉnh táo lại thì bản thân đã trở lại phòng, và kỳ lạ là cái giường và đồ đạc mà tôi đã đuổi ra ngoài đều trở lại trong phòng, nhưng tôi lại không hề để ý đến chúng mà cứ thể rời khỏi phòng.

Nơi tôi đi tới chính là tầng một của lâu đài. Ở đó, tôi giống như những người khác, bắt đầu công việc sửa chữa đồ vật.

“Ôi, bán hết cả rỗi này. Nhưng không sao. Vì tôi là nữ phù thủy nên có thể dễ dàng tẩy sạch cho ngài.”

Bằng một chất giọng ngọt ngào mà chính bản thân cũng không ngờ được, tôi vừa nói với đồ vật im lìm ở trước mặt vừa phù phép.

“Ừ hử? Người mới. Làm không tỗi. Hô hô hô.”

“VẬ Ạ? Ừ phư phư.”

Được ông lão phù thủy làm việc phía bên cạnh khen ngợi, trên mặt tôi tràn ngập ý cười, nhưng thật đáng tiếc. Tôi ở nơi đó lại không phải là tôi. Suốt một ngày tôi đều ở trong trạng thái như đang mơ, ý thức và ký ức đều không rõ ràng, tựa như một con rối gỗ bị người khác điều khiển, cơ thể hoàn toàn không nghe theo chỉ đạo của bản thân. Nhưng đáng sợ hơn là tôi lại chấp nhận nó và không hề nghi ngờ gì cả.

Và khi quyên điều khiển cơ thể trở lại với tôi là lúc màn đêm đã buông xuống, khi tôi đã trở lại phòng trọ.

“Ừ ư... Chuyện gì thế...”

Tôi không thể ngừng run rẩy trước hiện thực đáng sợ.

Nhắc mới nhớ, trước đây tôi cũng đã từng đến một nơi như thế này. Nơi đó là một đất nước toàn mèo là mèo, một đất nước kỳ quái, nơi con người đều bị lũ mèo thôi miên. Khi ấy, ngẫu nhiên thể chất của tôi lại có khả năng kháng cự với mèo nên mới bình an vô sự thoát được khỏi đó. Nhưng lần này, rõ ràng nơi đây cũng giống đất nước ấy, nhưng rồi cuộc vì nguyên nhân gì mà tôi lại bị thôi miên chứ?

.....

Không có gì phải suy nghĩ cả. Bởi nơi đây là nơi đồ vật có thể thôi miên con người. Và cũng giống với đất nước ấy, bất kể là tình yêu, tình thân hay bất cứ thứ gì cũng đều bị cuốn trôi đi mất.

“Hum hum hum...”

Rắc rối thật. Cho dù thế nào cũng phải tìm cách rời khỏi đây. Dù trời vẫn đang mưa cũng mặc kệ. Bởi nơi này là một nơi còn đáng sợ hơn cả việc phải đi trong mưa nữa. Nói gì thì nói, giờ nên trốn ra ngay lập tức thì hơn.

Nghĩ vậy, tôi vội vàng lấy chổi bay ra, nhưng ngay sau đó,
“Á— ”

Không biết từ lúc nào, từ chiếc giường vừa trở lại phòng, ga giường vươn dài ra, tóm lấy tay tôi và kéo tôi về phía giường.

A, cứ thế này thì hoàn toàn không trốn thoát được.

Tôi nhận ra điếu này sau khi đã bị giữ chặt trên giường với cái chăn trùm lên người kín mít.

“Ư ưm ưm...”

Nơi này hoàn toàn là một nhà tù.

Ngày hôm sau, lại lần nữa, tôi mông lung như người trong mơ, vô cùng thần nhiên tiếp tục công việc của mình.

“R ối! Đã sửa xong r ối ạ. Ngài nhớ giữ gìn sức khỏe!”

Với nụ cười nở rộng trên khuôn mặt, tôi tiến ngài gấu bông vừa được mình sửa lại cho. Thậm chí là dù tôi đang vẫy tay chào tạm biệt, nhưng tôi lại rất muốn gào lên rằng “Mày là ai vậy?”. Rõ ràng đây chính là bản thân tôi...

Mỗi khi tới trưa, chúng tôi được những cái n ớ, thớt (đều là những thứ đã vô cùng cũ) chia đồ ăn cho. Những thứ được chia luôn cố định, đó là những loại rau sinh trưởng quanh khu vực này, toàn rau, rau và rau. Nói tóm lại chính là rau thập cẩm.

“Hô hô hô. Ngon quá.”

“Những lá rau này thật tươi ngon!”

“Đúng thế. Có thể nhận được món ăn như thế này, chúng ta thật may mắn.”

Thế nhưng mọi người đều ăn một cách vui mừng. Tôi cảm thấy thật đáng sợ, nhưng trên mặt thì lại nhoẻn cười.

“.....”

Vẫn nhoẻn cười như vậy, tôi với tay lấy chỗ rau đó, nhưng có thể do quá ghét nó, tôi dùng sức lực toàn thân để ngăn cánh tay đang vươn ra. Sự

đấu tranh giữa một bên là tôi và một bên không phải tôi khiến cánh tay dừng khựng lại giữa không trung, run lên bần bật.

“Ừ hử? Tiểu thư thỉnh thoảng giành lại được quyền đi đâu khiến thân thể sao?”

Phát hiện tình trạng kỳ quái của tôi, ông lão vừa nói vừa nhai xào xạo chỗ rau trong miệng.

“C...Có...v.....là...v...ậ...y...”

A, tôi nói được rồi.

“Hô hô hô. Ta lúc đầu cũng thế. Bởi ghét phải làm việc ở đây nên ta đã nghĩ dù thế nào cũng phải tìm cách thoát ra.”

Ồ.

“B... Bây giờ...thì...sa...o...ạ?”

“Đừng nói bằng giọng khàn đặc mà mặt tươi cười như vậy, đáng sợ lắm tiểu thư!”

Ông lão vét sạch đĩa rau và tiếp,

“Hiện tại thì không nghĩ gì hết. Hơn thế nữa, khi ở đây thì ta còn cảm thấy rất dễ chịu.”

“.....”

“Gì chứ? Tiểu thư rồi cũng trở thành như vậy thôi. Giống ta và những người khác.”

Và ông lại nói.

“Đừng lo. Hãy giao phó bản thân cho những đồ vật nơi đây. Tiểu thư sẽ thấy thật nhẹ nhõm.”

Chuyện như vậy tôi tuyệt đối không chấp nhận.

Tuy muốn đáp lại như thế, nhưng thật đáng tiếc, ý chí của tôi lúc này lại thua cuộc.

Ông lão nói “lúc đầu”. Vậy có nghĩa là thời gian trôi qua càng lâu, cơ hội trốn thoát sẽ càng hữu hạn.

Nhưng ngược lại, hiện giờ cũng không phải là cơ hội khả dĩ để trốn đi.

“Hừm hừm...”

Buổi tối ngày hôm đó, tôi đã suy nghĩ kỹ. Liệu có thể trốn bằng chổi không nhỉ? May mắn là tính từ lúc tôi bị nhốt trong này mới chỉ qua một

thời gian ngắn nên không chỉ khả năng nói, mà đôi lúc tôi vẫn có thể khôi phục lại hành động của cơ thể. Và cái ngày mà cơn mưa kéo dài dai dẳng suốt bao ngày cuối cùng đã tạnh cũng là một ngày như vậy, khi tôi có thể tự do đi đâu khiến cơ thể mình hành động theo ý muốn.

“Đây chính là cơ hội tốt.”

Tôi nghĩ.

Tôi không ngốc đến mức bị cơ hội bất ngờ này làm cho ngây ngốc. Nhanh chóng, tôi vận dụng toàn thân đã được tự do của mình, và nhanh nhẹn tiến hành từng bước để bản thân trốn ra thành công.

“Biến!”

Bước đầu tiên. Các loại đồ đạc và chiếc giường này chính là phiến toái. Ngay lập tức, tôi đuối chúng ra khỏi phòng, đóng băng cửa ra vào bằng phép thuật để chúng không thể vào được. Phía bên kia cánh cửa truyền đến âm thanh đập cửa ầm ầm, nhưng bước đầu vậy là thành công.

“Hãy!”

Bước thứ hai. Lấy chổi ra. Xong!

“Hô biến!”

Bước thứ ba. Thực hiện hai loại phép thuật. Loại thứ nhất là một phép thuật đơn giản mà bất kỳ ai cũng có thể sử dụng, nhưng không ai có thể nhìn ra rằng nó đã được phù phép. Loại thứ hai là loại phép thuật kỳ diệu hơn hết thảy do chính tôi sáng tạo ra trong những ngày theo học cô Frann.

Đã phù phép xong.

“Nào!”

Và cuối cùng.

Viết thư. Xong.

Không có trở ngại gì, các khâu chuẩn bị đều đã thực hiện tốt.

‘.....’

‘.....’

‘.....!’

“!!”

Thế nhưng, đám đông ngoài kia chắc chắn không để tôi trốn thoát dễ dàng như vậy. Ngay sau khi vừa viết xong bức thư, những đồ đạc và chiếc

giường bị tôi đuổi ra ngoài đã dẫn thêm nhiều đồng bọn tới, phá vỡ cánh của tôi đã đóng băng lại.

‘Bang’, phía bên kia cánh cửa là một tập đoàn nào là giường, bàn, ghế, đĩa, dao, dây thừng, chăn, ga... nhanh chóng ập vào phòng. Tôi ngay lập tức chạy trốn. Nắm chắc cán chổi, theo đúng dự định, tôi phá cửa sổ xông ra ngoài, bay trên những con phố nhìn như những bãi phế tích. Quả nhiên, những đồ vật đó không để tôi cứ thế mà trốn đi. Từ cánh cửa sổ vỡ, đủ loại đồ vật tiếp nối nhau tràn ra, đuổi theo tôi. Đáng kinh ngạc là trong đó có cả những mảnh vỡ của chiếc cửa sổ tôi vừa tông vỡ.

Một tay giữ cán chổi, một tay tôi vung đũa phép biến gió thành những viên đạn lần lượt đánh rớt chúng, nhưng đáng tiếc, số lượng đồ vật thật sự quá nhiều. Không chỉ là đồ vật tràn ra từ chỗ cửa sổ kia, mà cả những đồ vật đang rải rác khắp nơi trong thành phố này đều rào rào đuổi theo tôi. Chẳng mấy chốc, các loại đồ vật đã tập trung thành cả đoàn.

“U’wa....”

Vừa tiếp tục chạy xa, tôi vừa rời tầm mắt lên phía trước. Lối vào của đất nước kỳ lạ này đã ở ngay phía trước rồi. Nếu có thể nói lời tạm biệt lúc này thì thật tốt.

— Thế nhưng, mọi chuyện lại không thuận lợi như vậy.

Khi đã tới ngay gần cổng vào, như đã bị lập trình sẵn, cơ thể tôi bỗng không còn nghe lời nữa. Dù cố gắng lên thế nào thì cơ thể tôi vẫn không ngừng run lên, chẳng thể làm gì được.

Chẳng mấy chốc, cơ thể không còn theo ý chí của tôi nữa, rơi từ trên chổi xuống.

“Quả nhiên... Thất bại rồi sao.”

Ngã xuống mái nhà, tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Đến đây, cơ thể tôi đã không còn run lên. Và hiện tại, cũng chỉ có phần từ cổ trở lên là tôi vẫn còn điều khiển được bằng ý chí của mình.

“.....”

Không, tôi đã biết trước chuyện sẽ thành thế này. Nếu có thể chạy trốn bằng chổi thành công thì chính là phải hô to ‘vạn vạn tuế’, nhưng từ lúc nghe câu chuyện của ông lão thì tôi đã biết hầu như sẽ không thể thuận lợi trốn khỏi đây một cách dễ dàng. Dù có chạy trốn thì một thứ gì đó đang tràn ngập nơi đây cũng sẽ không chế đầu óc tôi, khiến tôi không thể nào

điều khiến thân thể mình được. Có lẽ dù có phá hủy hết những đồ vật này thành từng mảnh thì kết cục vẫn sẽ như vậy.

Thế nhưng.

Chính vì thế nên tôi đã phù phép hai loại phép thuật lên cây chổi.

Một loại là phép thuật đơn giản. Trong một thời gian nhất định, nó sẽ giữ cho cây chổi vẫn tiếp tục bay mà không cần người điều khiển.

Và một loại nữa rất quan trọng.

Một loại phép thuật ban sinh mệnh cho đồ vật. Phép thuật đó ban sinh mệnh, biến đồ vật thành hình dạng con người, một thứ vô cùng kỳ quái, và khi vừa phù phép thì không ai có thể nhận ra. Đây chính là thứ tôi đã dùng để giết thời gian khi còn theo cô Franh tu luyện. Ngẩng đầu nhìn lên, giữa trời là bóng cây chổi đang một mình bay đi.

“Nhờ cậu...”

Xin hãy cứu tôi!

Bức thư tới đó vẫn còn tiếp. Trong thư ghi lại vô cùng chi tiết rằng tiểu thư Elaina đã sắp đặt mọi thứ như thế nào để chạy trốn thành công. Một kế hoạch chi tiết đến mức không thể nghĩ nó được gấp rút viết lại.

Tôi nghĩ, e rằng những đồ vật ở vương quốc này đều chịu ảnh hưởng liên tục của ma lực tới từ khu rừng mà trở nên điên cuồng. Tại sao nơi đây lại không có bóng dáng của một người dân nào? Ở đây chỉ có những người ngẫu nhiên lạc tới giống tôi. Và những người đó, không cần biết thế nào, đều bị những đồ vật ở đây sử dụng giống như nô bộc. Chắc chắn, những đồ vật ở đây vô cùng căm ghét con người như chúng tôi. Thế nên tôi đã nghĩ kỹ. Chắc chắn, một người mang hình dáng con người, nhưng lại là đồ vật như cậu sẽ khiến những đồ vật nơi đó cảm thấy đáng thương. Và đồng tình với khó khăn của cậu. Chắc chắn, nếu gặp, họ sẽ hỏi cậu vì sao lại biến thành hình dạng thế này.

Lúc đó hãy trả lời rằng:

“Tôi bị một nữ phù thủy xấu xa phù phép biến thành hình dạng như thế này.”

Hãy nói dối rằng, một nữ phù thủy xấu xa biến cậu - một đồ vật - thành hình dáng con người, bạc đãi cậu.

“Nữ phù thủy đó vô cùng xấu xa, một kẻ xấu xa đến mức ngay cả việc giết người cũng làm. Hiện tại, tôi đang trên đường đuổi theo hướng đi của nữ phù thủy đó. Mọi người có thấy cô ta không? Một nữ phù thủy trẻ tuổi với mái tóc xám và đôi mắt xanh biếc.”

Chắc chắn những đò vật ở đó đều sẽ chấn động. Cũng có thể có những đò vật sẽ giận dữ. Nhưng chắc chắn không thể không nhận ra. Loài người mà họ cực kỳ căm ghét vừa mới tới vài ngày trước, thật ra lại là một nữ phù thủy độc ác, biết được đi đâu đó, họ sẽ không thể nào bình thản như không có gì được nữa.

Sau đó, hãy nói với họ như thế này.

“Nếu như các vị nhận ra người đó, xin hãy báo lại cho tôi được không? Tôi sẽ dẫn cô ta trở lại quê hương, và nữ phù thủy đó sẽ phải chịu hình phạt.”

Chắc chắn những đò vật đó sẽ rất vui mừng. Bởi vì chúng là chủng loài sẽ vì bất hạnh của con người mà vui mừng hơn cả.﹁

Ta từng bước tiến hành theo đúng kế hoạch mà tiểu thư Elaina đã vạch ra.

Đúng như dự đoán của tiểu thư, sau từng lời từng lời ta lần lượt thốt lên, những đò vật có mặt ở đó than thở cho tình huống mà ta bịa ra, phiền não, căm ghét Phù thủy Tro Tàn.

Mọi chuyện tới đây vẫn vô cùng thuận lợi.

‘Ra là vậy... Bị biến thành hình dáng con người như vậy, hẳn cô đã rất đau khổ. Từ tận đáy lòng, ta xin chia sẻ sự cảm thông với cô.’

‘Cám ơn ngài rất nhiều.’

Trước những lời sáo rỗng của quyền sách chẳng có vẻ gì là biết cảm thông từ đáy lòng, ta cũng đáp lại bằng lời cảm ơn khách sáo.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu được, có thể mang cùng hình dáng với chủ nhân đối với ta là việc vui mừng tới thế nào.

“Vậy, nữ phù thủy đó có tới đây không ạ?”

Ta tiếp tục câu chuyện. Nếu được, ta muốn ngay lập tức dẫn cô ấy rời khỏi nơi này.

‘Có. Cô ta ở đây. Hiện giờ cô ta đang ở ngay bên dưới, giúp đỡ chúng ta làm công việc sửa chữa đò vật.’

“Vậy tôi muốn xin phép dẫn cô ta đi được không?”

Khi ta nói vậy, quyền sách đứng đưa người.

Nhưng theo chỉ ầu ngang. “Việc đó thì không được.”

“O...”

Tình huống ngoài dự kiến khiến ta choáng váng, và quyền sách thì vẫn tiếp tục nói những lời khó có thể tin được.

“Nữ phù thủy đó, chúng ta đã xử tội. Rất xin lỗi nhưng ta không thể đáp ứng việc giao cô ta cho cô.”

“..... O?”

Ta hết sức kinh ngạc.

Tiểu thư Elaina, trong tình huống thế này thì ta phải làm sao?

Trước hết, ta cứ nằng nặc muốn xác nhận xem nữ phù thủy đó có thật sự đúng là Phù thủy Tro Tàn hay không, nên họ đã dẫn ta xuống tầng một. Và quả thật tiểu thư Elaina đang ở đó.

“Trời, đáng sợ quá. Sao lại rách tả tơi đến thế này? Chỗ mòn lại gần hết cả rồi. Phần đuôi chỗ thật kinh khủng quá.”

Cô ấy hiện đang sửa một cái chỗ.

‘Này. Em gái đáng yêu quá. Hê hê. Cho ta xem quần lót đi nào.’

“Để tôi sửa lại cho ngài nào. Yên một chút nhé.”

Nhắc lại một chút là đoạn hội thoại trên không có thành lập.

Quyền sách đứng ngay cạnh ta và quan sát khung cảnh đó.

‘Cô ta là nữ phù thủy xấu xa cô nói sao?’, quyền sách hỏi.

“... Đúng, chính là cô ta. Thế nhưng vì lý do gì mà các ngài lại xử tội cô ta thế?”

‘Cô ta đã gây ra hỗn loạn trong đất nước của bọn ta. Hơn nữa còn vô cùng cứng đầu. Đến giờ vẫn chưa hoàn toàn bị đất nước này chi phối. Thành thạo vẫn lấy lại quyền đi đâu khiến thân thể của mình.’

“Vậy nên các ngài xử tội cô ta? Cách suy nghĩ của các ngài thật nguy hiểm.”

‘Nếu so với trước kia thì hiện tại chúng ta đã kiên chế nhiều rồi đó. Trước kia, chỉ cần thấy con người là các đồ vật đều thành những kẻ sát

nhân cả.’

“.....”

Đến đây, nói tới thì ta bất chợt nhớ đến một chuyện. Ta hỏi.

“Những người vốn sống ở nơi này rốt cuộc ra sao?”

Quyển sách đáp.

‘Đầu không còn nữa.’

Trần ngâm r ồi tiếp.

‘Đã bị chúng ta đuổi hết đi r ồi.’

Đây chính là câu trả lời.

“Được r ồi. Đã trở lại như cũ!”

‘Này, em gái. Hẹn hò với ta nhé? Hê hê!’

“Mời người tiếp theo ạ!”

Tiểu thư Elaina thì vẫn đang chăm chú làm việc.

Quyển sách kể lại cho ta nghe về sự việc đã xảy ra ở đất nước này. Đó là câu chuyện của hàng chục năm về trước. Khi đó, nơi đây vẫn còn là một quốc gia, là nơi tập trung sinh sống của rất nhiều gia đình giàu có. Có thể nói sự phồn vinh khiến cho rất nhiều người tập trung lại đây. Thế nhưng, những người dân của vương quốc lại không hề biết quý trọng đồ vật, họ đều là những kẻ tàn nhẫn. Bởi vì xung quanh là rừng, nên tài nguyên đây ập đến mức con người chỉ cần chặt cây là có thể làm ngay ra đồ dùng mới. Thế nên khái niệm về việc sửa chữa ở nơi đây rất mờ nhạt; đồ dùng hỏng hóc thì cứ việc làm cái mới luôn.

Bởi vì việc vận chuyển những đồ dùng cũ ra bên ngoài đất nước cũng vô cùng phiền phức, họ tập hợp những thứ đồ đó lại và vứt chúng thành một đồng tại một xó xỉnh trong tòa thành. Rõ ràng vẫn có thể dùng được, rõ ràng chúng nó vẫn đang sống, vậy mà chỉ vì một chút vết trầy xước, chỉ vì họ đã chán mà bị vứt bỏ. Số đồ vật đã phục vụ hơn nửa cuộc đời r ồi bị con người quăng bỏ đó cứ dần chất cao lên, như một ngọn núi, cầm thù nhìn chằm chằm vào mỗi ngày con người sinh hoạt như thế nào.

Ngọn núi hình thành ở một xó đất nước trải qua thời gian đã lớn lên rất rất nhiều. Ngọn núi lớn lên r ồi lại lớn lên, chẳng mấy chốc nó đã cao hơn

hắn những cái cây ngoài kia, khiến con người buộc phải nói đến chuyện “Những thứ rác rưởi này phải xử lý thế nào đây?”

‘Cứ thế này thì lãnh thổ nước ta sẽ ngày càng hẹp.’

‘Nó gây cản trở quá.’

‘Vứt qua nơi nào khác thôi vậy.’

Tuy rất nhiều lời bàn tán, tranh luận liên tiếp xảy ra, nhưng trong suốt quá trình đó, không một lần họ nhắc đến việc “tái sử dụng”. Kết cục, đối với những đồ vật vẫn còn giá trị sử dụng nhưng đã bị vứt bỏ, một nửa những người ở đó quyết định vứt tới nơi khác, một nửa còn lại lập thỏa thuận đem chôn. Tới lúc này, sự giận dữ của những đồ vật chất thành núi ở đây lên tới đỉnh điểm. Và sự biến hóa xảy ra cũng chính vào lúc ấy. Những đồ vật bị con người đối xử tàn nhẫn bắt đầu có thể cử động cơ thể, và con người bị chúng mê đắm. Hoàn toàn giống với đất nước mà nơi đó tất cả mọi người đều yêu quý loài mèo. Có lẽ chính ma lực tràn ngập nơi rừng sâu tạo nên khả năng chơi đùa với trái tim con người cho những đồ vật. Nói tóm lại, tất cả những người có mặt tại đó đều phục tùng các loại đồ vật. Và những đồ vật đó, lấy sự căm thù làm động lực, chúng bắt đầu tự do di chuyển khắp thành phố. Thế nhưng, cơn giận của chúng không phải chỉ có vậy. Bởi vì chúng đã từng bị coi như rác rưởi và bị vứt đi, nên chúng không còn tin vào con người nữa.

‘Từ giờ, nơi này sẽ là đất nước của chúng ta. Các người ngay lập tức im lặng rời khỏi đây cho ta.’

Những đồ vật tập trung người trong đất nước này lại, tuyên bố đuổi họ đi.

Thế nhưng, thực tế là con người không thể nghe hiểu tiếng của đồ vật, nên có lẽ họ bị dọa bởi những đồ vật đột nhiên có thể cử động nên mới trốn đi.

Nói tóm lại, cứ như vậy, đất nước chỉ có đồ vật cư trú được sinh ra. Tuy nhiên, chúng lại phạm phải một lỗi vô cùng nghiêm trọng. Đó là đồ vật đến một lúc nào đó sẽ không thể cử động được nữa. Hàng chục năm trước, nơi đây không có bóng dáng bất kì con người nào, chỉ có đồ vật sinh sống, nhưng từng đồ vật từng đồ vật trong số chúng lần lượt chết đi.

Bởi dù chúng bị hỏng, cũng không có bất kỳ thực thể nào ở nơi đây có thể sửa chữa đồ vật cả. Chúng gặp phải khó khăn vì chính sự vô kế hoạch

của mình. Và vì vậy, những đồ vật đang gặp khó khăn ấy mở cửa đất nước, lôi kéo mọi người tới đây.

Họ thỉnh thoảng là những lữ khách bị lạc đường, và cả những lữ khách tới chỉ để trú mưa. Không hề có ngoại lệ. Con người bị lôi kéo tới, bị đồ vật mê hoặc, và bị chúng sử dụng như nô bộc, đi sửa chữa những đồng loại của chúng. Và mấy ngày trước, việc cô ấy đi tới nơi này cũng do nguyên nhân như vậy.

Tối ngày hôm đó.

‘Hả? Nữ phù thủy tóc xám sao? À, nếu là cô nhóc đó thì cô ta đang trọ ở quán trọ đằng kia.’

Đêm khuya, ta lén rời khỏi nhà trọ cao cấp (dù nói vậy thì nơi đó cũng chỉ là một nhà trọ cũ kỹ nhuộm màu thời gian), hỏi thăm khắp nơi những đồ vật vẫn còn thức, tìm kiếm nơi ở của tiểu thư Elaina. Bởi ngày hôm qua cô ấy đã gây ra vụ lùm xùm khá lớn, nên ta lo rằng liệu tiểu thư có bị chuyển đến một nơi giống như nhà giam hay không, nhưng có vẻ cô ấy vẫn ở trong phòng trọ cũ mà quyền sách ban đầu đã dẫn vào.

“Khi còn ở đây, tôi muốn thấy thêm chút nữa về tình trạng của nữ phù thủy ấy. Xin hãy cho phép tôi mặt đối mặt với cô ta.”

Khi ta nói đến như vậy, những đồ vật đầu đơn giản chỉ đường cho ta. Tuy ta mang hình dáng con người nhưng thực tế lại là một đồ vật. Vậy nên ta không cần phải lo sợ sẽ giống như tiểu thư Elaina, bị đất nước này chi phối, đi đâu khiên. Nói cách khác, cho đến khi ma thuật hết tác dụng, cho đến khi ta trở lại hình dáng đồ vật ban đầu, ta vẫn có thể tự do tự tại hành động theo ý muốn của mình.

“Chà chà. Cơ hội tốt.”

Và như vậy, sau một ngày, ta đã trở lại nơi ở của tiểu thư Elaina.

“Xin phép làm phiền.”

Ta gõ cửa rồi mở cửa, tiểu thư Elaina ở ngay trong phòng. Cô ấy nghiêng người tựa trên giường, ngẩng đầu lơ đãng ngắm nhìn mặt trăng lơ lửng ngoài cửa sổ. Xuyên qua ô cửa sổ mới bị ta phá vỡ ngày hôm trước, từng cơn gió lướt vào phòng, nhẹ nhàng vờn trên mái tóc xinh đẹp của cô ấy. Cánh cửa sổ vẫn chưa được sửa với những mảnh vỡ vương vãi trên mặt sàn nhỏ giọng rên rỉ, “Này cô, chữa cho tôi được không?”

Ta làm như không thấy nó.

“Cô là nữ Phù thủy Tro Tàn, tiểu thư Elaina phải không?”

Nghe tiếng hỏi, cô ấy quay đầu lại.

“Đúng vậy. Cô là ai? A, cô là người mới à? Ra vậy.”

“Tôi đã nói gì đâu.”

“Giờ tôi buồn ngủ lắm, muốn đi ngủ bây giờ.”

“Tối nay tôi không để cho cô ngủ đâu.”

“Nói bậy nào.”

“Tôi nói đùa thôi.”

Khẽ hắng giọng, ta nói tiếp.

“Thật ra hôm nay tôi có một việc muốn thông báo cho cô.”

Ta hướng câu chuyện trở lại vấn đề chính.

“Thông báo? Cô rốt cuộc là người ở nơi nào?”

“Tôi là một trong những người đứng đầu của vương quốc này.” Đây là lời nói dối.

“Người đứng đầu...sao? Có người như vậy à?”

“Có chứ. Thật ra tôi đã luôn quan sát cô làm việc nên đã quyết định tới gặp mặt trực tiếp.”

“A, cô tới để khen ngợi tôi sao?”

“Không, ngược lại.”

“O?”

Kể từ đây, kể cả những lời trước đó, tất cả đều là lời nói dối.

“Cô đã sửa chữa những đồ vật ở nơi này quá mức rồi. Vốn dĩ những đồ vật ở đây không hề muốn cô sửa chúng đâu.”

“Cái gì chứ?”

“Thật ra là chúng mong muốn được người ta phá hủy đi.” Đây cũng là lời nói dối.

“Sao lại như vậy? Nhưng những người ở trong lâu đài đều nói là họ được nhờ cậy công việc sửa chữa này mà.”

“Không, tất cả bọn họ đều hiểu nhầm.”

“Thật sao?”

“Thật. Tất cả đồ vật ở khắp nơi trong đất nước này, bất kể là thứ gì cũng đều có khuynh hướng mong muốn được đối xử như vậy. Do bất đồng ngôn ngữ nên các người mới hiểu lầm ra như thế, những đồ vật đó đều là những masochist (những kẻ cuồng bị ngược đãi).”

“Masochist?”

“Đặc biệt họ lại càng hạnh phúc khi bị những thiếu nữ có độ tuổi tương tự như cô phá hủy.”

“Hạnh phúc?”

“Đáng lẽ phải được phá hủy, vậy mà lại được sửa chữa, chữa lành khiến cho họ gặp rắc rối.”

“Gặp rắc rối?”

“Chuyện chính là vậy đó.”

“Sao có thể...” Tiểu thư Elaina trở nên buồn bã, uể oải.

Ta giờ tay lên và chỉ vào tiểu thư Elaina.

“Thế nhưng cô hãy yên tâm. Bây giờ mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn được.”

“Nghĩa là sao?”

Ta nói tiếp.

“Từ giờ trở đi...”

Ngay khi ta vừa nói tới đó, từ chiếc giường vẫn im lặng nằm nghe nãy giờ, ga giường vụt dài ra, bắt lấy tay ta. Ngay sau đó ta bị giữ chặt trên giường và trùm chăn kín mít.

‘Cô đang nghĩ cái gì hả? Định cản ngược lại chúng ta sao? Chiếc giường nói. Chúng ta sẽ báo lại với những người bạn của chúng ta về hành động kỳ lạ của cô.’

“Ta sẽ không cho các người có cơ hội đó đâu.”

Ta tiếp tục những lời vừa bị cắt ngang ban nãy.

“Tiểu thư Elaina, từ giờ trở đi chính là nhiệm vụ quan trọng nhất dành cho cô.”

“O? Thật sao?”

“Thật sự. Cánh cổng của nơi này nóng lòng mong được cô phá hủy.”

“Gì cơ?”

“Xin hãy đi phá hủy chúng đi. Ngay bây giờ.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Xin hãy làm ngay đi.”

“.....”

Tiểu thư Elaina khẽ lắc đầu như đang suy nghĩ, nhưng ngay sau đó cô ấy đã đáp lại ta, “Tôi hiểu rồi. Tôi đi phá hủy chúng ngay.”

“Không còn gì tuyệt hơn nữa. À nhân tiện...”

“Còn gì nữa sao ạ?”

Ta vươn tay ra khỏi chiếc giường và nói.

“Cái giường này cũng là một masochist nữa.”

“Vậy tôi nên phá hỏng nó đi à?”

“Đương nhiên rồi.”

Tiểu thư Elaina gật đầu đáp lại lời ta, rút đũa phép ra và chỉ vào chiếc giường đang giam giữ ta.

‘Đợi chút đã! Bọn người nghĩ làm như vậy là có thể giải quyết xong sao? Aaaaaaaaaaaaaaaaaa — !!!’”

Tiếng hét thảm thiết trước khi chết của chiếc giường vang vọng, nhưng thật tốt là âm thanh đó tiểu thư Elaina lại không nghe được chút gì.

Con đường từ nhà trọ cho đến cổng bị lấp đầy bởi những tiếng kêu rên thảm thiết của đồ vật.

“Hây!”

“Đau quá! Đau quá! Đau quá! Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!”

“Ya!”

“Đauuuuuuuuuuuuuuuuuuu!! Xin tha cho tôi — !”

“Biến!”

“Không!!!! Sẽ hỏng mất!!!!”

“Hô biến!”

“Các người — A, xin chờ chút. Đừng mààààà!!!!”

Nếu phải miêu tả dáng vẻ ngầu lòi của tiểu thư Elaina khi lần lượt đánh tan từng toán đồ đạc đang kéo đến đây thì chỉ có thể dùng từ “trên cả tuyệt vời”.

“Xin hỏi, họ thật sự cảm thấy vui mừng khi bị thế này sao?”

Ngay cả vẻ mặt đầy nghi ngờ của tiểu thư Elaina cũng thật tuyệt vời.

“Đúng vậy. Họ đang vô cùng, vô cùng vui mừng.”

Đương nhiên là ta nói dối đó. Vừa nói dối không chớp mắt vừa đi theo tiểu thư Elaina, ta có vẻ rất giỏi trong việc nói dối thì phải. Điểm này liệu có phải cũng giống chủ nhân của ta không nhỉ?

Quả nhiên là nữ phù thủy có khác. Gần như không món đồ nào có thể trở thành đối thủ của cô ấy, cứ như vậy, bọn ta dễ dàng đi tới chỗ cổng vào của đất nước này.

Thế nhưng...

‘Đồ vật mà đã mang hình dáng con người thì cũng không thể nào tin được nhỉ.’

Tuy nói đã tới ngay cổng, nhưng để chạy thoát thì vẫn còn một chút nữa, vậy mà bọn ta lại bị cắt ngang.

Tất cả những đồ vật hiện có đã xếp chồng lên nhau, tạo thành một con quái vật hình người khổng lồ. Thoạt trông chỉ là một con quái vật tùy tiện tạo thành do những đồ vật tập trung, chắp vá lại.

Con quái vật cao lớn hơn cả những tán cây của khu rừng, đang nhìn xuống cánh cổng và cất tiếng cười nhỏ xíu như của mấy thứ đồ lật vật, “Phụ ha ha ha ha!”

À, tên đó có nhắc đến việc bùng nổ xu hướng muốn hợp thể của các đồ vật thì phải?

‘Cô lại dám giả vờ lừa gạt chúng ta.’

Quyển sách nằm ngay vị trí khuôn mặt nói.

‘Vì cô mà rất nhiều đồng loại của chúng ta đã chết. Chúng ta không thể tha thứ cho cô được. Chúng ta sẽ tiễn mấy người tới địa ngục bằng chính người khổng lồ do tất cả những đồ vật bọn ta còn lại tạo thành!’

“Hây!”

Một cánh tay của người khổng lồ liền bị thổi bay.

‘Đợi đã, ta vẫn còn chưa nói xong mà!’

“Tiểu thư Elaina xin hãy chờ một chút.”

“A, xin lỗi.”

Nhìn theo phía cánh tay bị đánh bay xuyên thủng qua nhà dân, người không lồ (quyển sách) nói.

‘Con người luôn như vậy. Ích kỷ tạo ra chúng ta, rồi khi không còn cần thiết nữa thì lại ngay lập tức vứt bỏ. Thật là một lũ người ngu ngốc. Rõ ràng đã tạo ra chúng ta, vậy mà lại không có chút trách nhiệm nào với sinh mạng mình tạo ra. Cũng vì vậy mà giọng nói của chúng ta không bao giờ truyền được tới họ— Cô có hiểu hay không? Sự tức giận của chúng ta khi bị vứt bỏ lúc vẫn đang còn sống...’

“Đáng tiếc.”

Ta lắc đầu.

Kể từ lúc sinh ra ta đã luôn được cô ấy trân trọng, giữ gìn, một món đồ như ta hoàn toàn không thể lý giải được cảm giác của họ.

‘Đây chính là sự căm giận của chúng ta. Người không lồ này chính là đại diện cho sự hận thù của chúng ta đối với con người! Chúng ta sẽ diệt tận gốc loài người đáng ghét!’

“Hãy!”

Cánh tay còn lại của người không lồ lại bị thổi bay.

‘Đợi đã!’

“Tiểu thư Elaina.”

“Ồ, vẫn chưa xong sao?”

“Xin hãy đợi thêm một chút.”

“Ừm...”

Khuôn mặt bất mãn thấy rõ của tiểu thư Elaina cũng cực, cực kỳ đáng yêu, nhưng bây giờ ta đang có chuyện quan trọng cần nói.

Trở lại vấn đề chính.

“Tôi không hiểu lắm về sự tức giận của các người. Nhưng đây cũng không thể trở thành lý do để các người có thể tổn thương con người.”

‘Cô nói gì? Bởi vì đã bị chúng tổn thương nên chúng ta mới đi tổn thương chúng. Lý do quá đúng đắn không phải sao?’

“Hãy nghe cho rõ những câu ta nói đây! Khi cần thiết, chúng ta được sử dụng, khi không còn cần thiết nữa chúng ta sẽ bị vứt bỏ. Đó chính là vận mệnh của chúng ta!”

‘Vậy thì có khác gì nô bộc đâu chứ?!’

“Tôi vẫn chưa nói xong.” Ta nói tiếp.

“Nếu như không còn cần thiết rồi bị vứt bỏ, vậy sau đó mấy người chỉ cần chờ đợi thêm thôi! Cứ tiếp tục chờ đợi cho đến khi được sinh ra một lần nữa, thay đổi một lần nữa, và lại được ai đó cần tới! Hãy cứ ôm những hũ ức đã từng được con người trân trọng mà chờ đợi là được!”

Vậy nên cái gọi là thù hận có lẽ nên nói là một sự hiểu lầm, dứt lời ta ngẩng lên nhìn người khổng lồ.

‘Hiểu lầm hay gì cũng được, nhưng sự tức giận của chúng ta là thật! Tất cả con người, kể cả cô— Chúng ta sẽ không tha thứ cho các người! Cả hai người, hãy chết ở đây đi!’

Có vẻ...

Những lời của ta không thể chạm tới bọn họ.

“Các người đang lầm rồi.”

Cho dù như vậy ta cũng tiếp tục cao giọng nói.

“Thế nhưng, những đau buồn sinh ra khi các người không được trân trọng đó, tôi sẽ nhận lấy tất cả.”

Sau đó, ta vỗ vào vai tiểu thư Elaina.

Chỉ cần có thể, tiểu thư Elaina như hiểu ta muốn nói gì, dựng thẳng đũa phép lên. Từ trong tay cô ấy, phép thuật ngay lập tức phóng ra, đánh bay thân thể người khổng lồ đang uy hiếp chúng ta thành từng mảnh.

“Sau đây, xin hãy từ từ yên giấc.”

Có lẽ những lời ta nói vẫn không truyền được tới trái tim họ...

Rời khỏi cánh cổng, tiểu thư Elaina chẳng mấy chốc tỉnh táo lại, lấy lại được khả năng kiểm soát cơ thể. Giữa cánh rừng, dưới ánh trăng sáng, trên mặt cô ấy là biểu tình rất thông khổ.

“Cảm giác như vừa nằm mơ một cơn ác mộng rất rất dài ấy...”

“Thật đáng tiếc nhưng tất cả đều là sự thật.”

Nghe tiếng ta đáp lại, tiểu thư Elaina ấp úng.

“Cậu... Chỗ... Cậu là cây chổi của tôi sao?”

“Vâng. Không nghi ngờ gì.”

“.....”

“Tiểu thư không thích sao?”

Cô ấy lắc đầu rất khẽ, chỉ đủ làm cho mái tóc cô hơi rung rinh.

“Chỉ là tôi đang nghĩ cậu giống tôi quá. Nên có chút bất ngờ.”

“Chủ nào tốt vậy mà.”

“Như kiểu thú cưng ấy nhỉ?”

Ta chỉ gật đầu, không đáp lại.

“.....”

Giữa hai chúng ta bất chợt rơi vào khoảng lặng.

Biểu tình của cô ấy lúc đó phức tạp, đến mức ta không biết phải hình dung thế nào cho phải. Thế nhưng ta có thể hiểu được, cô ấy đang đấu tranh tư tưởng, đang phiền não, và nét mặt rất u ám.

“Sao vậy?”

Ta nghiêng đầu hỏi.

Tiểu thư Elaina đáp.

“Cái đó... Cám... Cám ơn cậu... Đã cứu tôi. Còn có— ”

Những lời sau đó ta không hề muốn nghe chút nào. Bởi cô ấy muốn xin lỗi, như đã viết trong thư, cô ấy rõ ràng có phép thuật để khiến đồ vật có thể nói chuyện, rõ ràng biết ta muốn được nói chuyện với cô ấy, nhưng mãi vẫn chưa từng có ý định sẽ đối diện nói chuyện cùng ta.

“Tôi hiểu cảm giác của cô lúc này.” Ta cắt ngang lời của cô ấy và nói, “Tiểu thư không cần phải để ý. Tuy rằng chúng ta không thể trao đổi với nhau, hay giọng nói của tôi cô không nghe được, thì dù thế nào đi nữa, tôi vẫn là món đồ của cô. Cho dù cô có sử dụng tôi quá mức như thế nào, tôi cũng không hề căm giận cô đâu.”

“.....”

“Thế nhưng cứ như vậy đâm xuyên qua cổ con quái vật thì lại là chuyện khác nhé.”

“A, xin lỗi.”

Ta lại nói tiếp.

“Tôi thật ra cũng không để ý gì đâu, nhưng— Có chuyện này, nếu tiểu thư Elaina cứ muốn xin lỗi tôi, vậy thì tôi chỉ có duy nhất một yêu cầu.”

“?”

“Cô sẽ đồng ý với tôi chứ?”

Tiểu thư Elaina ngay lập tức gật đầu với ta. Vậy nên ta không còn băn khoăn gì nữa, ích kỷ mà yêu cầu một việc.

“Xin hãy giúp tôi.”

Kể từ lần tôi tới thăm nơi này, nơi mà đồ vật có thể tự do di chuyển, nơi trước đây đã từng là một quốc gia thì đã nhiều lần trôi qua. Thời tiết hôm nay nắng đẹp. Những cơn gió khoan khoái đầu hè thổi lướt qua những hàng cây trong rừng, khe vờn hai bên má tôi.

“.....”

Sau bao nhiêu lần, tôi lại một lần nữa trở lại đây, cảnh tượng nhìn thật khác xa với trước kia. Có lẽ vì hôm nay trời nắng cũng nên. Mà không, không chỉ có như vậy.

“Trời ạ! Trời ạ! Cái này thật hết sảy.”

“Nhiều thế này...”

“Giữ đúng thứ tự đi! Đừng có vớ vẩn nữa!”

“Này! Cái đó tôi nhìn thấy trước rồi nhé!”

“Im đi, ai biết chứ!”

“Ai nhanh kẻ đó được!”

“Hô hô hô.”

Những thương nhân tập trung đông đúc trước cánh cổng nhỏ hẹp, vừa tranh cãi, đấu đá nhau, vừa lấy những đồ vật của nơi này mang đi. Trên thùng xe chất đống thật nhiều những món đồ bị hỏng hóc, những chú ngựa kéo xe thò đầu đứng cạnh nhau san sát chật chội, thì thoảng hí lên một tiếng đầy khổ sở.

“Hầy. Nơi đây quả là một nơi hết sảy. Khắp nơi tràn ngập những đồ vật tuyệt vời. Chỉ cần về sửa lại rồi bán đi, thì sẽ được lãi không ít đâu.” Một trong những thương nhân nói với tôi.

“Cô này. Cám ơn cô nhiều lắm. Không ngờ cô lại tìm thấy được nơi thế này.”

“Tôi chỉ là ngẫu nhiên trong lúc trú mưa tìm ra thôi.”

Những đồ vật được chất đầy trên xe đó, dù đã bị hỏng, nhưng nếu sửa lại, chúng vẫn có thể dùng tiếp được. Dù sao sinh mệnh của chúng vẫn

chưa hoàn toàn kết thúc. Vì vậy nên, cô ấy mới muốn tạo cho họ cơ hội để được sử dụng một lần nữa. Cô ấy muốn giúp họ từ nay về sau có được hạnh phúc.

“Nữ phù thủy. Xin hãy nhận lấy.”

Một người thương nhân nói và dúi vào tay tôi một cái bọc. Cái bọc vô cùng nặng, và khi nhìn vào bên trong, tôi thấy rất rất nhiều những đồng tiền vàng.

“Đây là số tiền mà tất cả chúng tôi góp lại được. Xin hãy nhận lấy. Xem nó như để cảm ơn vì cô đã chỉ cho chúng tôi nơi tốt thế này.”

“.....”

Tôi tiện tay ấn trả lại cho người thương nhân.

“Không cần đâu. Không phải vì tiền mà tôi chỉ cho mọi người nơi này.”

“? Vậy thì tại sao?”

Tôi nói với người thương nhân nét mặt đầy nghi ngờ.

“Bởi vì tôi được nhờ cậy. Được một người bạn rất quan trọng nhờ cậy.”

Được một cô gái rất rất tốt bụng nhờ cậy.

Từ khi gặp cô ấy, chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ nói chuyện với cô ấy cả. Cho tới lúc này, dẫu có thể sử dụng phép thuật để nói chuyện cùng cô ấy, nhưng dù thế nào, tôi cũng không có ý định làm vậy.

Lý do rất đơn giản.

Bởi vì, tôi sợ. Tôi không muốn biết cây chổi của tôi bình thường suy nghĩ gì. Cũng không hề muốn tưởng tượng khi cô ấy biến thành con người sẽ có hình dáng như thế nào, hay sẽ nói chuyện gì. Vậy nên, cho tới giờ, tôi chưa bao giờ dùng phép thuật đó với những đồ vật tôi sở hữu.

“.....”

Thế nhưng, có thể gặp cô ấy tại đất nước của đồ vật này, tôi nghĩ, thật là may mắn.

Tôi rất vui vì cô ấy đã quyết định cứu tôi. Cho đến giờ tôi vẫn nghĩ, thật tốt khi cây chổi của mình là cô ấy.

“Vậy chúng ta cũng nên đi thôi.”

Tôi nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói lời nào.

Tôi là con người, còn cô ấy là đồ vật. Cô ấy không thể nghe hiểu những gì tôi nghĩ trong đầu.

Thế nhưng, cảm xúc chắc chắn sẽ truyền tới được, tôi tin là vậy.

Tôi ngẫ xuống cán chổi, đập nhẹ lên mặt đất. Cây chổi như hưởng ứng lại kêu gọi của tôi, nhẹ bay lên, hướng lên bầu trời.

Bóng dáng của đất nước cổ xưa nơi đang tập trung thật nhiều thương nhân dần dần biến mất khỏi tầm mắt, một thế giới mới mở rộng trước mắt tôi.

Công cuộc du hành của tôi sau một quãng nghỉ dài cứ như vậy, chẳng mấy chốc lại bắt đầu. Cùng với món đồ quan trọng của tôi.

Chương 10

Anh chàng người sói, hay là một câu chuyện chẳng hề liên quan

Tôi rảo bước trên con đường đêm.

Tôi tới đất nước này từ hai ngày trước. Ngày đầu tiên, tôi chỉ đơn giản đi ngắm cảnh xung quanh, ngày thứ hai, bắt đầu đi thăm thú những điểm du lịch ở nơi đây. Và ngày thứ ba, hôm nay, tôi cũng tiếp tục đi thăm các danh lam thắng cảnh. Nghe nói ở gần nơi này có một ngọn đồi với cảnh đêm rất đẹp nên tôi đã cố ý ra khỏi tòa thành lúc chạng vạng, rồi khi trời tối mới trở lại. Thế nên hiện giờ tôi đang bước nhanh trên con đường ban đêm với ánh đèn đường hắt xuống. Vừa xoa xoa hai tay, thỉnh thoảng tôi lại ngó phía sau lưng, bước chân thêm nhanh hướng về phía nhà trọ. Đường phố vào ban đêm luôn khiến người ta rờn rợn. Con đường rõ ràng ban ngày vừa mới đi qua, khi đêm đến lại thay đổi hoàn toàn, nhìn tựa như một con đường dẫn tới một thế giới khác. Tựa như có gì đó đang mời gọi từ trong bóng tối sâu thẳm của đêm đen, trên đường phố bắt đầu phủ đầy sương, tầm nhìn trở nên mù mịt. Cái bóng của tôi dưới ánh đèn bỗng chốc lớn dần, rồi chuyển lên trước mắt tôi.

“Hừm...”

Không, không phải.

Cái bóng trước mặt tôi không phải là bóng của tôi. Bởi dù tôi đang đứng yên tại chỗ, nhưng cái bóng đó vẫn cứ đứng đưa lết tới.

— Có cái gì đó, đang đứng trước mặt tôi.

“Xin hỏi... Ai đấy ạ?”

Tôi cẩn thận lấy đũa phép ra và chĩa về phía ấy.

Cái bóng phản ứng lại giọng nói có chút run rẩy của tôi, nó khẽ lắc lư trong bóng tối và tiến lại gần, một cách từ tốn, chậm rãi như đang vờn quanh con mồi.

Cộp... Cộp... Tiếng đế giày vang vọng xung quanh.

Và cuối cùng tôi đã nhìn rõ cái bóng là gì.

“Aha ha ha ha ha ha! Tao là người sói từ nhiều ngày trước đã lẩn trốn trong đất nước này đây! Cô nhóc một mình đi đường đêm nguy hiểm lắm biết không? Sẽ bị những quái vật như ta ăn thịt đó!”

Tôi kinh ngạc.

Thứ xuất hiện trước mắt tôi là, đúng vậy.

Là một người đã từng là người sói!

“.....”

Một người đã từng là người sói!

Một người sói! Đã từng thôi!

“Ô hô, sao thế? Sợ tới mức không nói được luôn à? Phư phư phư, phải vậy chứ. Sợ lắm đúng không?”

“.....” Tôi ngẩng lên nhìn người sói trước mặt. “Haiz...”

Rồi trút một hơi thở dài.

“Này, chờ chút. Sao mày lại thở dài? Tao là người sói đó? Là quái vật đó? Tao sắp ăn thịt mày đó nhé nhóc?”

“À, vâng.”

“Vâng cái gì mà vâng?”

“Xin lỗi, tôi cứ ngỡ thứ nhảy xổ ra từ trong sương mù sẽ thế nào, hóa ra lại vì điều thế cơ, nên có chút thất vọng.”

“Thất vọng là sao hả? Tao là người sói biết chưa? Mày có biết người sói không hả? Trong thế giới quái vật thì chính là những kẻ vô cùng nổi tiếng mà không tên nào không biết!”

“Không lẽ anh chưa từng nhìn lại dáng vẻ của mình trong gương sao?”

“Mày nói gì?”

“Dù nói thế này hơi tọc mạch thái quá, nhưng vấn đề lớn trước tiên là, anh không phải người sói.”

“... Vậy chứ tao là gì?”

“Là người chó.”

“Người chó?”

“Hơn thế nữa còn là Chihuahua.”

“Đợi đã. Chihuahua là gì?”

“Là một loài chó đáng yêu nhất trong tất cả các loài chó.”

Xin hãy tưởng tượng thử xem.

Trước mặt tôi là một người đàn ông có khuôn mặt của Chihuahua, nhưng cơ thể lại có cơ bắp vạm vỡ. Hơn thế nữa, toàn thân anh ta phủ đầy lông màu nâu như nhuộm, giọng nói thì như giọng của một ông chú lịch thiệp. Nhưng khuôn mặt là của Chihuahua. Cảm giác hoàn toàn không hòa hợp chút nào, tựa như những vết bẩn đáng ghét cứ bám cứng lấy đây n ầy.

Khung cảnh như vậy thực sự đang hiển hiện trước mắt tôi.

Rõ ràng vốn là một khung cảnh sẽ khiến tôi cảm thấy sợ hãi bất an, và cũng tạo ra được một sân khấu hoàn mỹ để có thể “lên đài”, thế mà lại thành cái gì đấy chứ?

Tôi tức giận ngập đầu.

“Anh rốt cuộc là cái gì vậy hả? Tại sao anh lại mang cái khuôn mặt kia mà đi réo ầm ĩ rằng mình là người sói? Anh bị ngốc à? Hay bị điên? Không biết người biết ta cũng có mức độ thôi chứ, thứ ngu ngốc này!”

“Hình như cô nói hơi quá đáng r ồi nhỉ...?”

“Trước tiên ng ồi xuống trước đi.”

“A, vâng.”

Tôi bắt anh ta ng ồi xuống.

Và đến khi tôi nhận ra thì người sói (tự xưng) thậm chí đã nói chuyện với tôi bằng kính ngữ.

Nhân tiện thì tay người sói đó đang tùy tiện ng ồi khoanh chân trên đất.

“Anh đang đùa gì thế hả? Ng ồi theo đúng chuẩn Seiza (kiểu ng ồi quỳ của Nhật) cho tôi!”, tôi đá vào đầu gối anh ta.

Anh chàng Chihuahua kêu lên một tiếng “³Ang” đầy đáng thương và đổi lại thành kiểu ng ồi seiza, ngẩng cặp mắt long lanh ngược lên nhìn tôi.

Tức điên mất.

“Anh có biết ban đêm mà gặp quái vật có khuôn mặt giống như anh trên đường thì hầu hết mọi người sẽ phản ứng thế nào không?”

“Sẽ run sợ ạ.”

“No!” Tôi lắc đầu, “Sẽ bật cười.”

“Vì sao vậy ạ?”

“Bởi vì khuôn mặt rất đáng yêu. Nếu muốn nói ra hai chữ người sói, trước tiên anh phải chỉnh trang lại đã.”

“Từ nãy tới giờ liệu cô có độc miệng quá không nhỉ?”

“Cái này là tại anh cả thôi.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“.....”

Lại tiếp.

“Tại sao anh lại muốn đi hù dọa con người?”

“Chuyện này ấy, kể ra thì rất dài...”

Sau đó, anh chàng Chihuahua bắt đầu kể lại câu chuyện đau lòng của mình.

Anh chàng Chihuahua là đứa trẻ được sinh ra giữa con người và chó Chihuahua. Nhân tiện, bố anh ta là người. Có lẽ các bạn đang nghĩ bằng cách nào mà con người và loài chó lại có con với nhau được, nhưng thật ra thì ở nơi thậm chí có cả phép thuật như thế giới này thì những việc không ngờ đến, cũng có thể gọi là kỳ tích như vậy thì thoảng vẫn xuất hiện đấy. Những vấn đề rắc rối.

Lại nói tiếp, anh chàng Chihuahua vốn sống với cha mẹ ở sâu trong núi, nơi cách xa con người. Thế nhưng anh chàng Chihuahua giờ đã lớn và bước sang thời kỳ dậy thì.

“Con chịu đủ rồi. Con đi khỏi cái nhà này đây.”

Một ngày nọ, anh chàng Chihuahua sau trận cãi vã lớn với cha mẹ thì quyết định bỏ nhà đi. Người cha lắc đầu nói, “Dừng lại cho ta, một mình con ra ngoài đó không được đâu”, người mẹ kêu lên bu ồn bã, “Gư..m”.

Sau đó, anh ta xuống núi, men theo con đường tới được đất nước này, rồi dự định tìm kiếm một công việc ổn định, thế nhưng, nếu anh ta tới nhà hàng thì bị hắt hủi, tới nhà trọ thì bị ghê tởm, tới bất kì đâu đâu bị người ta

căm ghét, ghê sợ, thế nên, đừng nói là một công việc ổn định, ngay cả một nơi để trú chân anh ta cũng không có.

Chuyện đó là đương nhiên thôi. Anh ta không phải là người sói, mà là người chó Chihuahua. Thế nên, không chỉ trong ngày trăng tròn anh ta mới mọc lông ra như vậy, mà luôn luôn, ngày này qua tháng khác anh ta mang bộ dạng như hiện tại.

Bị người ta xua đuổi là đương nhiên rồi.

Thế nên anh ta vô cùng bất mãn.

Bởi quá phiền phức nên phần tiếp sau tôi chỉ nghe lướt qua, nhưng đại khái là do tình trạng như trên nên anh ta không cách gì kiếm được một công việc, thế nên giữa chừng đã buông xuôi hết cả, lấy danh nghĩa người sói đi tấn công con người, cướp đoạt tài sản của.

À, nhân tiện thì tôi chính là người bị hại đầu tiên.

“Cơ mà, bộ dạng của anh thế kia hoàn toàn không thể xưng là người sói được. Anh làm vậy sẽ chẳng có ai giết mình nổi đâu. Đừng có bôi nhọ người sói nữa đi.”

“Vậy tôi phải làm sao chứ?”

“....” Ném nguyên vấn đề trở lại cho tôi luôn hả?

Mà thôi, không sao.

“Trước tiên, trong tình trạng này, chúng ta cần làm gì đó với khuôn mặt đáng yêu quá mức của anh. Chính vì nó mà người ta không cảm thấy sợ sệt gì cả.”

“Nhưng tôi không có tiền để làm phẫu thuật chỉnh hình đâu.”

“Không sao. Dù không có tiền thì chúng ta vẫn có thể làm nên trò trống. Vậy trước tiên, mau cạo sạch lông của anh đi. Lông toàn thân luôn ấy.”

“Nếu cạo sạch hết lông thì đâu còn tí cảm giác nào giống người sói nữa chứ?”

“Anh vốn đã không phải người sói, nên có cạo lông đi cũng không có vấn đề gì.”

“Không, nhưng mà...”

“Đừng lo. Chỉ cần anh nghe theo lời tôi thì ngay lập tức sẽ kiếm được tiền. Không sao đâu. Anh có thể làm được mà.”

“Một người ngay cả người sói cũng không phải như tôi ấy hả?”

“Đương nhiên rồi.” Tôi gật đầu. “Thế nhưng, để được như vậy thì anh phải cạo sạch lông đi đã.”

“Sau khi cạo lông xong thì tôi phải làm gì?”

Tôi nói tiếp, với một nụ cười đầy xấu xa trên mặt.

“Làm như thế này...”

Vài ngày sau.

Tôi đứng chờ anh ta trên con phố đêm bao phủ sương mù.

“Xin chào nữ phù thủy.”

Tới rồi. Một anh chàng sạch bóng, toàn thân không một sợi lông, lộ ra khuôn mặt sáng sủa, thoải mái.

“Xin chào. Tôi đang đợi anh đây. Anh dạo gần đây kiếm sống thế nào?”

“Để tôi kể cô nghe! Kinh hoàng luôn! Sau khi nghe cô và cạo sạch lông toàn thân thì khi tôi xuất hiện trên đường khuya, ai cũng run lấy bấy rồi vội vàng chạy trốn hết!”

“Vậy hả?”

Bởi vì Chihuahua mà cạo sạch lông đi thì ai mà chẳng thấy thật ghê rợn.

“Khi tôi nói như ha ha ha! Mau đưa tiền đây! thì không biết bao nhiêu người vội vàng ném nguyên cả ví lại rồi chạy mất hút, nỗi sợ hãi về tôi giờ đã bao trùm cả thành phố.”

“Vậy hả?”

Nhân tiện thì gần đây có một tin đồn: “Trên đường phố ban đêm hay xuất hiện một thứ gì đó giống như goblin trông vô cùng tửm lợm. Kinh không chịu được!”. Những lời này là tôi nghe được khi đang đi tham quan các điểm du lịch.

“Với bộ dạng thế này, thì không chỉ ở đây, tôi còn có thể tới nơi khác tung hoành nữa.”

“A, câu chuyện dừng ở đây.” Tôi cắt ngang lời anh ta và chìa lòng bàn tay ra.

“Anh không quên lời đã hứa với tôi đúng không?”

“.....”

Trong một thoáng, biểu tình trên mặt anh ta thật khó tả, rồi anh ta đưa tay vào túi lục lọi.

“Đây. 20% của phần tôi kiếm được ngày hôm nay.”

Những đồng tiền rơi vào tay tôi. Tổng cộng một đồng tiền vàng. Nói cách khác, một ngày anh ta kiếm được năm đồng tiền vàng. Quả thật là kiếm bộn.

“Cám ơn.”

“Thế nhưng, nữ phù thủy cô giỏi thật đấy. Chỉ nhìn ngoại hình của tôi mà nghĩ ra cách như vậy. Tuy là việc kiếm được tới mười đồng tiền vàng chẳng phải chuyện đơn giản gì, ý tưởng là của cô thật, cơ mà kiếm được như vậy cũng phải nhờ tài năng của tôi đó!”

“Anh tự đắc quá rồi.”

“Nhưng đó là sự thật mà? Tôi quả nhiên cũng có khả năng của người sói nha!”

“Đừng đùa nữa. Nếu tôi muốn thì tôi có thể kiếm gấp đôi số tiền của anh trong một ngày.”

“Hả? Cô làm thế nào?”

“Bí mật.”

Sau đó tôi cẩn thận cất tiền vào trong ví, trong đó là hai đồng tiền vàng vô cùng quý giá.

“Hê hê hê... Như này tôi sẽ thành người sói cao cấp rồi.”

“Anh có nhàn sang goblin đi lạc không vậy?”

Vài ngày sau.

Một lời đồn nữa lại xuất hiện.

“Này, nghe gì chưa?”

“Hình như lại xuất hiện rồi, tay goblin đó.”

“Tôi không muốn bị goblin tấn công tí nào đâu! Tôi về đây!”

“Nếu bị nó tấn công thì phải làm sao?”

“Đưa tiền cho nó thì nó sẽ bỏ qua cho.”

“Goblin kiểu gì vậy trời?”

“Ai mà biết.”

“Tóm lại cứ mang tiền theo là ổn đúng không?”

“Có lẽ thế.”

Ra vậy. Những hành động của hắn ta không nghi ngờ gì đang nhanh chóng lan truyền khắp các đường phố, kể cả việc hắn tấn công người đi đường vì tiền nữa. Nói tóm lại, thay vì nỗi sợ hãi, người dân trong thành phố thấy khó chịu và bối rối nhiều hơn.

Có lẽ đã sắp đến lúc.

“Xin chào. Mọi người sao vậy? Trông như các vị đang có vấn đề rắc rối thì phải?”

Tôi tiến lại gần một tốp người đang bàn tán về tin đồn goblin, nở một nụ cười chuẩn mực.

Sau đó, bọn họ nhìn tôi bằng ánh mắt tương ứng với thân phận của tôi, “Vâng, chuyện đó...”, rồi nhanh chóng kể lại cho tôi nghe mọi chuyện.

Thân phận nữ phù thủy trong những lúc thế này thật tiện.

Tôi vừa thân mật lắng nghe câu chuyện của họ, thỉnh thoảng lại gật gù, cho họ thấy tôi thật sự đang chú tâm nghe chuyện, vừa nhìn ngắm tình huống mà tôi đã biết rõ từ một góc nhìn hoàn toàn khác.

Sau đó.

Sau khi họ kể xong về tay goblin.

Tôi đưa ra cho họ một lời khuyên.

“Trời. Khổ thật. Thật ra tôi là nữ phù thủy kiếm sống bằng nghề đánh đuổi goblin. Nếu không ngại thì hãy để tôi đánh đuổi nó giúp mọi người nhé? Tuy nhiên chi phí là mười đồng tiền vàng.”

Chương 11

Nỗi đau khi ngược dòng thời gian

Nằm tĩnh lặng trên dải bình nguyên chính là quê hương của đồng hồ Rostorf, một đất nước xinh đẹp.

Trung tâm của đất nước với những tòa nhà cao sắp xếp theo trật tự là một quảng trường, ở đó dựng lên một tháp đồng hồ cao sừng sững. Vừa lúc cô gái ngẩng xuống ghế đá ở quảng trường thì cũng là lúc kim đồng hồ chỉ thẳng lên trời xanh, tiếng chuông thông báo mười hai giờ “koong koong” ngân vang khắp đất nước. Tiếng chuông trầm trầm vang cao, dường như khiến tất cả mọi vật trong đất nước rung động, lớn đến mức khiến người ta kinh ngạc, và phía xa xa, từng bầy chim tan tác bay loạn xạ.

Cô ấy chỉ thông thả nhìn ngắm tất cả.

Đó là một thiếu nữ với mái tóc xám tro, cặp mắt xanh biếc xấp xỉ trên mười lăm tuổi.

Những con phố xinh đẹp nối liền nhau như làm cho trái tim thêm yên ả, cô không khỏi khẽ thở dài, “Haiz...”.

“Đói bụng quá...”

Nhầm to nhé.

Chỉ đơn giản là cô ấy đang đói bụng.

“Hết tiền rồi...”

Và, đơn giản là đang thiếu tiền.

.....

Mà thôi.

Tóm lại thì, giữa phố phường nối tiếp nhau xinh đẹp như thế này, nữ phù thủy đang bị đói meo và “bệnh” viêm màng túi dày vò kia rốt cuộc là ai?

“.....”

Bạn không nhầm đâu, là tôi đó.

Đáng buồn thật, đúng là tôi đó.

Rớt nước mắt mất thôi.

Nếu kể hết mọi chuyện đã gặp phải kể từ khi tôi tới đây thì dài lắm, không đơn giản chút nào.

Đại khái mà nói thì tôi đã không chú ý tới số tiền trong ví. Chuyện như cơm bữa.

Thường thì tôi toàn nghĩ trong lòng là đến đất nước tiếp theo rồi kiếm tiền cũng được, thế rồi thản nhiên cấp độ lên tiếp tục cuộc hành trình, khi tới đây thì lại chạy đi xem vở kịch hiện đang là đề tài nóng “Con quỷ giết người ở khu phố số hai” được giới thiệu vô cùng nổi tiếng, chẳng mấy khi được công diễn. Thế rồi tôi vừa nghĩ “Oa, thú vị thật!” vừa tới cửa hàng bánh ngay trên phố để mua bánh mì, tôi mới nhận ra một sự thật là mình lại vừa tiêu tiền quá trớn.

Trong ví lúc đó chỉ còn có vài xu tiền đồng, chỉ đủ để kéo chút hơi tàn là cùng, và không còn gì khác nữa. Cũng có nghĩa, vé xem kịch đắt ngoài dự liệu của tôi.

Vậy nên, hiện tại tôi lâm vào tình trạng túng thiếu.

“.....”

Một sự thật đơn giản đến không ngờ được.

Và kết cục thì chẳng có nhiều lựa chọn.

Không còn cách nào khác, tôi đành đi tìm cơ hội kiếm tiền trên trời rơi xuống nào đó, lòng vòng đảo quanh những con phố vây xung quanh tháp đồng hồ.

Có vẻ như “Con quỷ giết người khu phố số hai” rất được yêu thích ở đây, bất kì chỗ nào trong thành phố đều dán đầy tờ rơi của vở kịch này. Nhớ lại thì, vở kịch hôm tôi đi xem cũng chật kín hết chỗ.

“Này, cậu xem vở kịch chưa?”

“Xem rồi xem rồi. Cảnh xử phạt cuối cùng là tuyệt nhất!”

“Thật tốt là cô ta đã phải hứng chịu một cái chết khủng khiếp.”

“Tôi hiểu!”

Rốt cuộc là hiểu cái gì, hiểu như thế nào? Không phải là cậu chỉ tỏ vẻ đồng tình cho xong thôi sao?

Nếu kể về nội dung vở kịch mà tôi đã xem thì đây cũng chẳng phải chuyện gì phức tạp, mà ngược lại, đó thật sự chỉ là một tác phẩm miêu tả nửa cuộc đời của một tên giết người. Một câu chuyện đau lòng thường gặp. Mặc dù người ta nói nó được dàn dựng, nhưng đại khái thì đây là một câu chuyện có thật.

Nếu nói câu chuyện diễn ra như thế nào thì chuyện là thế này đây.

Mười năm về trước.

Có một cô bé tên là Selina. Cô bé sinh ra và lớn lên trong một gia đình khá giả, sống một cuộc sống yên bình trong vòng tay gia đình. Thế nhưng ngày nọ, một tên cướp lại xông vào phá vỡ gia đình đang trải qua những ngày rất bình dị của em, bố mẹ em khi đó ở nhà đã rời xa em tới thế giới khác. Còn Selina khi đó tình cờ không có nhà nên em sống sót, nhưng lại mất đi cha mẹ.

Cô bé đáng thương được chú của mình đón về nuôi. Nhưng ở đó cô bé lại bị ngược đãi tàn tệ, bị chú của mình đối xử tệ bạc. Dần dần, cô bé ôm bóng tối trong tim, thù hận con người. Thù hận thế giới bị thảm không hề có bất kỳ một sự cứu giúp nào.

Và rồi, chẳng mấy chốc, hành động của cô bé thành hình, em giết người chú của mình. Ông chú chết. Sau đó, cô bé bước ra đường. Trong tâm trạng vô thức, bế tắc và cực đoan cao độ, cô bé đã giết nhiều người. Và không biết từ lúc nào, em bị gọi là “con quỷ giết người khu phố số hai”.

Thế nhưng, quỷ giết người, kẻ ác gì đó rồi sẽ có lúc bị đánh gục. Ba năm trước, cô ấy đã bị thiên tài — người đã trở thành nữ phù thủy từ khi còn rất trẻ, nữ phù thủy Huân Y Ester bắt được và xử tội.

Và như vậy, đất nước này trở lại yên bình.

Sau tất cả, mọi người sống hạnh phúc mãi mãi.

Kẻ xấu xa được sinh ra, rồi kẻ xấu xa bị tiêu diệt, nói tóm lại là một câu chuyện đầy bất hạnh nhưng cũng rất đổi bình thường.

“Hừm...”

Thế nhưng, có vẻ như kẻ sát nhân là một sự tồn tại trượt ra ngoài đạo lý làm người, nhưng cũng là thứ hấp dẫn con người.

Ví dụ như khi thử đến một hiệu sách, bạn sẽ thấy những đầu sách liệt kê những hành vi của quý giết người Selina hay những quyển vẽ ra nhiều hướng hoàn toàn trái ngược như “Sự thật là ‘Quý giết người khu phố số hai’ đã từng là người tốt?” tràn ngập khắp nơi. Đính kèm còn có dòng chữ “bán chạy” nữa.

Tóm lại thì rất cuộc vì sao lại xảy ra hiện tượng như vậy?

Tôi liền tới hỏi chuyện bác (nhân viên cửa hàng) đang phủ bụi bám trên đồng sách.

“Bác cũng không rõ lắm, nhưng mà những người kỳ lạ có thể thần nhiên làm những việc mà bình thường người ta không làm được, không cần biết họ tốt hay xấu, thì cũng rất dễ dàng thu hút sự quan tâm của người khác.”

“Ồ.”

“Thế nên chúng mới bán chạy.”

“Ra vậy.”

Một cảm xúc rất vi diệu tựa như tôi đã thỏa mãn với câu trả lời, đồng thời cũng chưa hề thỏa mãn.

Sau đó, bác hỏi tôi rằng “Cô mua một quyển chứ?”. Tôi cho bác ta nhìn trong ví của mình và bị tức giận mắng, “Nếu cô chỉ đến đây để trêu chọc ta thì mau biến đi!”. Phũ phàng quá.

Lẽ dĩ nhiên, khu phố số hai tại quê hương đồng hồ Rostorf, nơi đã xảy ra những vụ án của quý giết người được nói đến giờ đã phát triển tới mức được gọi là thánh địa.

“Nhìn này! Nơi này chính là thánh địa, nơi mà Selina đã giết người đó.”

“Ghe thật! A, rất nhiều người đã bị giết ở đây.”

“Tôi có thể cảm giác được bầu không khí giết chóc lan tràn nơi đây.”

“Năm xuống thử xem.”

“Tuyệt vời! Cảm giác như sắp bị giết tới nơi vậy!”

Tôi lo là mấy người này đầu óc hình như đều có vấn đề rồi. Họ có sao không vậy? Chỗ đó chỉ là mặt đất thôi mà.

Vừa đi lướt qua họ, tôi vừa gửi gắm lại một ánh mắt thương cảm.

Kẻ xấu xa không còn gây hại được nữa có vẻ rất được yêu thích. Tôi thì hoàn toàn không lý giải được chuyện này.

“.....”

Thế nhưng, dù sao thì chính vì bắt gặp cảnh tượng đó nên tôi mới tới đây, vậy nên dù sao thì tôi cũng đã đúng khi tìm kiếm cơ hội kiếm tiền bằng cách lén theo bóng dáng của “quỷ giết người khu phố số hai”. Bởi tôi đã phát hiện ra, nằm lẫn giữa những tờ rơi quảng cáo vở kịch rải rác trên mặt đất là một thứ hoàn toàn khác biệt.

Nó nói: “Tuyển số lượng lớn phù thủy có thể làm việc trong thời gian ngắn! Đây là cơ hội giúp bạn kiếm tiền!”

Bộ tiền sao? Phần này khiến tôi chú ý.

“Ừm....”

Nếu nói cụ thể hơn thì là tôi khá tò mò về nhân vật đăng tin tuyển dụng này.

Trên đó viết: “Những ai có hứng thú xin hãy tới ngay ngôi nhà này (nếu ai chỉ muốn tới làm trò thì xin hãy về ngay!)”

Cùng chữ ký của người có vẻ là chủ nhân của tờ rơi.

Nữ phù thủy Huân Y Ester, một cái tên mà tôi biết.

Mang theo ít nhiều lòng nghi ngờ, cùng với sự tò mò và bị đi đầu khiến bởi khát khao kiếm tiền, kết cục là giờ đây tôi đang đứng gõ cánh cửa đó.

Cô ấy ngay lập tức ra mở cửa.

“Chà chà. Xin chào. Lần đầu gặp mặt. Xin hỏi cô là?”

Cánh cửa mở ra, một cô gái với mái tóc màu tím nhạt xõa ngang vai đang khẽ đưa vớ đôi mắt màu vàng nhìn chăm chăm vào tôi. Cả áo choàng lẫn mũ phù thủy đều hợp với màu tóc, mang màu tím nhạt. Trên chiếc mũ phù thủy là huy hiệu biểu trưng hình ngôi sao đang khẽ lắc lư.

“Xin chào. Tôi là Elaina. Tôi có thấy tờ rơi ngoài kia nên tới đây.”

“Cô là nữ phù thủy hả? Tôi có cảm giác như vậy.”

“Còn cô là Ester đúng không? Tôi cũng có cảm giác như vậy.”

“Các tờ rơi ngoài kia rõ ràng đều có chữ ký của tôi mà.”

“Vậy việc tôi là nữ phù thủy thì cô nhìn thôi là đủ hiểu rồi đi.”

“Phụ phư. Đúng vậy nhĩ.”

Hai hàng lông mày khê nhướn lên, cô gái nở nụ cười.

“À thế nhưng mà, gõ cửa nhà tôi cũng đờng nghĩa với việc dù chỉ một chút cô cũng muốn làm việc gì đó, đúng không?”

“Tôi mong muốn kiếm tiền.”

“Mong muốn làm việc thì sao?”

“Nếu có thể thì tôi cũng muốn kiếm được tiền mà không cần làm gì cả.”

“Vậy là không có tí mong muốn lao động nào sao...”

Cô gái khê thở dài rồi tiếp, “Mà thôi, không sao hết. Dù không có mong muốn lao động thì nữ phù thủy vẫn là nữ phù thủy. Mời vào”, cô ấy đành cam chịu.

“Xin phép làm phiềi.”

Và như vậy, tôi đơn giản được mời vào nhà của cô ấy.

Còn về nội dung công việc thì vẫn hoàn toàn chưa biết gì.

Nhà của cô ấy được sắp xếp khá ngăn nắp, nói theo hướng tích cực thì rất sạch sẽ, còn nói theo hướng tiêu cực thì trong nhà hầu như chẳng có thứ gì. Ngoại trừ chậu hoa oải hương bên ngoài cửa sổ, trong phòng chỉ có những đồ dùng sinh hoạt tối thiểu nhất.

“Xin mời. Cô ngồi xuống kia đi.”

Tôi theo lời chỉ dẫn của Ester và ngồi xuống sofa. Một lúc sau, cô ấy cầm ra hai tách trà và ngồi xuống đối diện tôi.

“Cám ơn”, tôi cúi đầu chào giống như đang nhìn xuống tách hờng trà được đặt ngay trước mặt, “Về tiềi lương của công việc này thì...” và nhanh chóng đi vào vấn đề chính.

“Cô không hỏi nội dung, mà trước tiên lại nhắc tới tiềi công sao?” Vừa ngạc nhiên, cô ấy vừa cười đầy mệt mỏi. “Trông cô trẻ quá. Cô bao nhiêu tuổi vậy?”

“Năm nay là mười tám tuổi.”

“Hô hô. Vậy trở thành nữ phù thủy từ bao giờ?”

“Năm mười bốn tuổi.”

“À, muộn hơn tôi một tuổi.”

“Lại nói, cô bắt đầu tập sự làm nữ phù thủy năm bao nhiêu tuổi?”

“Hình như là năm mười tuổi.”

“Nghĩa là tính từ lúc bắt đầu tập sự cho đến khi trở thành nữ phù thủy mất ba năm sao?”

“Đúng vậy. Lúc tôi bắt đầu học phép thuật là năm lên tám, mất hai năm để có thể làm nữ phù thủy tập sự, và mất ba năm để trở thành nữ phù thủy thực thụ.”

“Tôi chỉ trong một năm đã trở thành nữ phù thủy rồi. Vậy là cô chậm hơn tôi tận hai năm đó.”

“.....”

Im lặng trong chốc lát, tôi nói.

“Cô hiện tại bao nhiêu tuổi?”

“Tôi mười chín, vậy thì sao?”

“À, vậy là hơn tôi một tuổi rồi.”

“Cô... Cô đang trêu tôi đấy hả?”

“Không không. Tôi có làm gì đâu.”

Tiếp đó, tôi lại lại câu chuyện về vấn đề chính.

“Thế, nội dung công việc này là gì vậy? Tiếp nữa, về tiền lương xin cô cũng nói cụ thể.”

“Có vẻ như cô dù thế nào cũng quan tâm vấn đề tiền bạc hơn nhỉ! Vậy tôi sẽ nói về tiền lương trước.”

Ester đặt lên bàn một cái bọc và đẩy nó trượt về phía tôi. Cái bọc vừa rời khỏi tay cô ấy thì nghiêng hẳn về một bên, từ bên trong phát ra tiếng loảng xoảng rõ mồn một.

Cảm giác như rất nhiều tiền.

Tôi ngay lập tức mở cái bọc ra.

“.....”

Đúng như tôi đã nghĩ, có rất nhiều tiền. Không, phải nói là nhiều trên mức mong đợi.

Bên trong bọc nhét đầy những đồng tiền vàng. Số lượng đếm không hết. Một bọc tiền mà ôm bằng cả hai tay cũng không hết được. Nhắm tính

đơn giản thì số tiền này dù có ăn chơi trác táng trong vòng ba năm cũng không hết. Tôi kinh ngạc tới mức mất cả khả năng ngôn ngữ.

“Đó là tiền công sau khi hoàn thành công việc. Nếu có thể làm xong việc tôi giao một cách hoàn hảo thì tất cả chỗ đó sẽ là của cô.”

“Cô nghiêm túc hả?”

“Tôi đang vô cùng nghiêm túc.”

“.....” Tôi choáng váng trước số tiền quá lớn. “Xin hỏi, tôi phải làm công việc gì để có thể nhận được số tiền lớn này?”

“Hử? Có lẽ nào cô thấy lo lắng ư? Không sao đâu. Elaina chỉ cần đi cùng tôi là được.”

“Đi cùng... ấy ạ? Nhưng rốt cuộc là đi nơi nào?”

“Nơi này.”

Vừa nói, ngón tay Ester vừa chỉ xuống bên dưới.

“A, đi vào trong tách trà sao?”

“Không phải, bên dưới nữa kia.” “Nghĩa là?”

“Đi tới chính đất nước này... Hay nói chính xác là tôi muốn đi tới đất nước này của mười năm về trước.”

“Mười năm về trước? Cô đi làm... Mà không quan trọng là cô định đi tới đó bằng cách nào?”

“Từ này tới giờ cô có nhiều câu hỏi thật đấy.” Cô ấy khẽ mỉm cười. “Tôi, kể từ khi bắt đầu làm việc cho đất nước này với tư cách một phù thủy thì đã luôn không ngừng nghiên cứu ma thuật để có thể quay về mười năm về trước. Trở lại mười năm trước để tránh đi một kết cục bất hạnh. Này, Elaina, cô có biết nơi này mười năm trước có thứ gì không?”

“Có đất nước này của mười năm trước.”

“Không chỉ có vậy đâu.”

“.....”

“Ở đất nước này của mười năm trước, đứa bé đó đang sống. Đứa bé đó khi vẫn còn trong sáng.”

Thế rồi cô ấy nói lên một cái tên. Và lần nữa, lại là một cái tên mà tôi biết.

Ester và Selina là bạn từ thuở nhỏ. Từ khi còn nhỏ, họ luôn thân thiết với nhau, thậm chí những người xung quanh còn phải nhận xét rằng họ giống như chị em ruột. Một bên là phù thủy thiên tài. Một bên là một người bình thường. Bởi vì đi đầu này, hai người dù hợp nhau tới đâu thì vẫn có phần không hòa hợp. Thế nhưng, mặc kệ việc có phép thuật hay không, hai cô bé vẫn cứ là những người bạn rất thân, rất rất thân của nhau.

Và hai con người đã từng là bạn rất thân đó đã không thể gặp nhau từ mười một năm trước. Một năm trước khi bố mẹ của Selina rời xa cõi đời.

Một phù thủy còn rất trẻ lại đầy tài năng như Ester để trở thành một nữ phù thủy đã phải rời xa quê hương của đồng hồ Rostorf, tới đất nước khác học phép thuật. Hai người đã buộc phải rời xa nhau.

Ester đã tốn năm năm học tập, tu luyện để từ pháp sư trở thành nữ phù thủy.

Năng lực của Ester thiên tài đến mức ngay cả ở quê hương của đồng hồ Rostorf cũng được đánh giá cao. Ngay sau khi trở thành nữ phù thủy và trở về quê nhà, cô đã được quốc vương triệu tới, ban lời, “Hãy làm nữ phù thủy chính thức của cả nước đi!”. Đây quả thật là một vinh dự vô cùng lớn. Ester ngay lập tức tiếp nhận.

Niềm vui này, người đầu tiên Ester muốn chia sẻ tới chính là cô bạn thân Selina của mình. Đó cũng là lúc cô biết rằng người bạn từ thuở ấu thơ đã thay đổi hoàn toàn. Biết rằng, sau năm năm, người bạn ấu thơ đã biến thành một kẻ cảm thấy khoái trá khi giết người.

Đau buồn, đã không biết bao lần Ester thử nói chuyện, thuyết phục Selina. Thế nhưng, tất cả đều kết thúc một cách vô ích. Cho dù có phục kích cô bé, không ngừng thuyết phục thì những lời nói đầu không hề lọt vào tai cô. Cho dù có nói gì, ngay cả chuyện về người bạn thân trước kia, cô đều không nhớ, cái cô nhìn thấy chỉ có thể giới đáng căm hận mà thôi.

Kể từ đó, Ester luôn dành thời gian rỗi trong công việc để nghiên cứu phép thuật.

Và phép thuật đó chính là loại phép thuật giúp quay ngược thời gian.

Cô ấy muốn đi ngược dòng thời gian, loại trừ đi nguyên nhân khiến cho Selina phát điên.

“Trong lúc mà tôi không có ở đó, cô bé ấy đã phải trải qua những hồi ức đau buồn, thế nên— thế nên, tôi muốn cứu cô bé.”

Ester kể lại.

“Khi vừa tới nơi này, việc đầu tiên tôi làm chính là đi xem vở kịch về Selina.”

“Vậy thì dễ nói chuyện rồi. Selina đã chết ba năm trước. Đã không còn nữa.”

“Cô ấy đã bị xử tử đúng không?”

“Đúng vậy. Mà người làm việc đó là tôi. Sau ba năm không ngừng truy đuổi, cuối cùng tôi đã bắt được cậu ấy, dù tôi cho rằng mình có thể làm cậu ấy trở lại như xưa, thế nhưng quốc vương, rồi cả người dân đều sốt sắng yêu cầu mau chóng xử tử, thế nên, chính tay tôi đã chém đầu cậu ấy.”

“.....”

“Vì vậy nên, giờ tôi muốn sửa lại sai lầm của mình.”

Một thế giới mà không có cậu ấy thì tôi cũng không hề muốn sống nữa, Ester đã nói như vậy. Với bờ môi cắn chặt và khuôn mặt vắn vẹo đầy khổ sở.

Tôi rời mắt khỏi biểu tình đau đớn của cô ấy, nhấp mỗi tách hờn trà đã lạnh ngắt và trả lời.

“Tôi hiểu tình hình rồi. Thế nhưng, phải làm thế nào thì vẫn chưa biết. Tại sao việc cô trở về quá khứ lại cần tôi góp sức?”

Nghe tới đó, Ester chần chập đứng lên khỏi sofa và đi tới mở cánh cửa trong cùng của căn phòng. Trong căn phòng tối mịt nằm trong cùng ấy là hai chiếc ghế được xếp cạnh nhau. Phía sau hai cái ghế đặt một lò nung thật lớn.

“Phép thuật mà tôi tạo ra không phải là một thứ có thể đơn giản sử dụng, nếu không có gì để trả giá thì sẽ không tạo thành được.”

“Có nghĩa là...”

“Khi không còn ma lực, nếu muốn dùng phép thuật người ta sẽ phải hy sinh một thứ gì đó của mình để tạo ra ma lực đúng không?”

“À... Đúng là vậy.”

Ví dụ như giọng nói, hoặc như ký ức của bản thân. Đồng nghĩa với đó, nếu lấy một thứ của bản thân ra đặt cọc trước sẽ có thể nhận được ma lực càng khổng lồ.

Vốn tôi không mấy để tâm đến— À không, phải nói là chưa bao giờ tôi gặp một trường hợp cố chấp, kiên trì đến thế này trước kia nên chưa bao giờ dùng đến.

“Trong năm năm này, tôi đã liên tục chích máu của bản thân. Bên cạnh đó tôi cũng lấy ra lượng ma lực gần sát mức cạn kiệt và tích chúng lại, liên tục không ngừng nghỉ. Bởi để có thể trở lại mười năm về trước sẽ cần một lượng ma lực lớn không tưởng được.”

“.....”

“Thế nhưng chỉ với máu và lượng ma lực mà tôi đã tích tụ thì vẫn không đủ. Chỉ một chút nữa thôi.”

“Thiếu một chút là bao nhiêu?”

“Vừa đúng bằng tất cả ma lực mà hiện tại trong cơ thể tôi có.”

Vậy cũng có nghĩa là.

“Nghĩa là, sau khi trở về quá khứ thì cô sẽ không còn chút ma lực nào nữa, nên cô cần một nữ phù thủy ở bên cạnh, phòng trường hợp có chuyện gì xảy ra sẽ bảo vệ cô đúng không?”

“Ừm, hơi khác một chút.”

Ester lấy từ trong túi ra hai chiếc nhẫn.

“Elaina chỉ cần đeo chiếc nhẫn này vào và trở về cùng với tôi là được rồi. Phần còn lại cứ giao cho tôi.”

Vừa nói, cô ấy nhét chiếc nhẫn vào tay tôi.

Đó là một chiếc nhẫn nho nhỏ đính một viên bảo thạch rất đẹp. Nếu đeo vào thì chiếc nhẫn chỉ vừa ngón út của tôi thôi.

“Cái nhẫn này là?”

“À cái đó, vì muốn làm Selina vui nên tôi đã tạo ra nó trong lúc tu luyện. Nếu có nó thì có thể dùng chung ma lực được. Tôi nghĩ rằng, nếu dùng đến nó thì Selina cũng sẽ dùng được phép thuật cũng nên.”

“.....”

Tôi đeo nó vào ngón út. “Nói tóm lại, cô để cho tôi đeo chiếc nhẫn này là vì muốn trở về quá khứ rồi vẫn có thể dùng được ma lực đúng không?”

“Đúng vậy. Dù thế nào, tôi vẫn muốn gặp lại cậu ấy khi cậu ấy đã lấy lại ý thức, khỏe mạnh không khuyết thiếu gì.”

“Vậy sao...”

Cô ấy khẽ gật đầu đáp lại và nói tiếp.

“Sao? Cô sẽ giúp tôi chứ?”

Ester nói như hỏi ý kiến.

Đáp lại lời cô, tôi giơ bàn tay với chiếc nhẫn đang lấp lánh trên ngón út lên cao, trả lời.

“Thật ra thì tôi cũng khá là hứng thú với đất nước này tại thời điểm mười năm về trước.

Bởi vì tôi là lữ khách mà.”

Chúng tôi lần lượt ngồi xuống hai chiếc ghế trong căn phòng tối mờ ở bên trong.

Tuy không cảm thấy gì nhưng có vẻ như ngồi lên cái ghế này có thể giúp người ta trở lại quá khứ.

“Cô chuẩn bị xong chưa?”

Ester nắm đũa phép bằng cả hai tay và liếc nhìn tôi. Tôi gật đầu với cô ấy, “Vâng tôi làm đây — ”, nói rồi cô ấy chỉ đũa phép vào lò nung phía sau.

Tay cô run khẽ.

“Cô không sao chứ...? Tay cô đang run kìa.”

“Không sao. Đây là do tôi bị thiếu máu thôi.”

“Mồ hôi cũng chảy ròng ròng rồi kìa.”

“Đây cũng là do tôi bị thiếu máu.”

“Vâng không phải là không ổn sao...”

“Thế nhưng tôi vẫn phải làm. Nếu lúc làm được mà không làm, thì sẽ không còn cơ hội nữa.”

“.....”

“Chuẩn bị xong rồi chứ?”

Cô ấy hỏi lại đến lần thứ hai.

“Cô thì sao Ester?”

Nghe tôi hỏi, cô ấy đáp.

“Xong hết rồi. Từ năm năm về trước.”

Cô ấy vẫy đũa phép, nhắm tia sáng xanh trắng về phía lò nung. Ngay sau đó, nắp lò nung mở ra, ánh sáng xanh trắng từ đầu đũa phép phóng ra cứ uốn lượn như một con rắn và dài ra mãi. Tia sáng đó lấy chúng tôi làm

trung tâm, cuộn vòng xung quanh tạo thành nửa quả cầu ánh sáng, chẳng mấy chốc chúng tôi đã bị bao trọn trong ánh sáng.

Trước mắt tôi tràn ngập thứ ánh sáng kỳ lạ vừa lạnh lẽo, nhưng cũng vừa ấm áp. Tôi chỉ thản nhiên quan sát từ trên ghế.

“À, xin lỗi. Tôi quên nói một chuyện.”

Giọng Ester vang lên.

“Chuyện gì?”

Tôi quay đầu hỏi.

“Cảm ơn cô.”

Cô ấy chỉ nói có vậy rồi nhắm mắt.

Lúc đó tôi chỉ cười nói.

“Không có gì.”

Tiếng chuông koong koong vang lên đánh thức tôi dậy. Không hiểu sao tôi lại ngủ quên mất. Trong tầm mắt tôi là khung cảnh không hề thay đổi so với những gì tôi vừa thấy ban nãy. Nơi đây chỉ là một căn phòng giản dị không xấu cũng không đẹp. Thật sự tôi đã trở lại thời điểm mười năm về trước sao? Tôi chỉ thấy là chúng tôi đã được thoát ra khỏi ánh sáng kia thôi.

“Có vẻ như chúng ta đã thành công.”

Thế nhưng, trái ngược với tôi vẫn còn đang nghi ngờ, Ester lại có vẻ rất chắc chắn về tình trạng trước mắt.

“Nhìn này, Elaina. Bài trí của căn phòng đã trở lại mười năm về trước.”

“Xin lỗi nhưng tôi không thấy có chỗ nào khác cả.”

“Khác nhau hoàn toàn luôn. Chỗ này, chỗ kia, cả chỗ kia nữa.”

“Không phải tất cả đều không thay đổi gì so với trước sao?”

“Tôi lại thấy chúng khác nhau hoàn toàn luôn.”

Chuyện đó thì đương nhiên thôi nếu ngày nào tôi cũng nhìn thấy chúng. Trong trường hợp hàng ngày không gặp thì rất khó để nhận ra một thứ đã có gì thay đổi.

“Là người mới lần đầu tới đây thì tôi chỉ thấy cảnh tượng vẫn y như cũ thôi.”

“Vậy thì chúng ta cùng ra ngoài kiểm tra xem sao.”

Ester khẽ hất mái tóc tím nhạt của mình và đứng dậy khỏi ghế, rồi đi thẳng ra bên ngoài. Tôi đuổi theo sau cô ấy và tiện tay đóng lại cánh cửa cô ấy đã mở ra.

“Hửm?” Phải nói thế nào nhỉ?

“Quả thật là có chút khác biệt.”

Rõ ràng bên ngoài căn nhà của Ester có rải nhiều đến phát ngán tờ rơi của vở kịch kia, thế nhưng hiện giờ tôi lại không nhìn thấy một tờ nào cả. Không chỉ có vậy, những con phố tuy vẫn giữ nguyên sắc màu, nhưng lại có đôi chỗ mâu thuẫn với ký ức của tôi. Ví dụ như tên gọi của những cửa hiệu bày đầy bàn ra đường, hay màu sắc những bông hoa nở bên bệ cửa sổ. Con phố hiện ra với những biến hóa nhỏ nhặt chùng chất lên nhau. Tháp đồng hồ đối diện những căn nhà vẫn giống như khi nãy tôi vừa mới nhìn ngắm, tiếp tục công việc đếm thời gian của nó. Âm vang của tiếng chuông báo năm giờ vàng vọt bên tai tôi.

Ester dõi theo hướng nhìn của tôi, nói.

“Giới hạn thời gian là một tiếng đồng hồ kể từ bây giờ. Khi tiếng chuông báo sáu giờ vang lên, chúng ta sẽ trở lại thời điểm mười năm sau.”

“Chỉ có một tiếng thôi sao?”

“Với ma lực của tôi hiện giờ thì chỉ có thể duy trì cho chúng ta trở lại mười năm trước trong vòng một tiếng thôi. Nhưng như vậy cũng đủ rồi.”

Cô ấy nói tiếp.

“Chỉ cần có ngần đó thời gian, thì những chuyện đã xảy ra của mười năm qua sẽ có thể đơn giản xóa bỏ.”

Vừa đi đường, Ester vừa mở quyển sổ ghi chép ra.

“Hai mươi phút nữa sẽ xảy ra vụ cướp tại nhà Selina. Thế nên chúng ta sẽ tới đó và ngăn nó lại.”

“Đó là cái gì vậy? Quyển sổ ghi chép kia ấy?”

“Do làm việc cho đất nước này nên tôi có toàn quyền về vụ việc đã xảy ra mười năm trước, khi đó tôi đã đi đầu tra tất cả những thông tin có thể.”

“Ồ.”

“Quyển sổ này ghi chép lại chi tiết tất cả các thông tin về tình hình cũng như lời khai của các nhân chứng. Theo như trong đây thì khoảng hai

mười phút sau, một tên biến chất đội mũ trùm đầu đen sẽ xông vào nhà Selina. Tiếp đó giết chết bố mẹ cậu ấy và lấy đi tất cả những thứ có giá trị.”

“Ừ hử.”

“Kế hoạch là chúng ta sẽ ng ồi yên cho tên cướp đó tới.”

“Nghĩa là cô định đuổi đánh hắn luôn hả?”

“Đương nhiên r ồi. Chính vì thế tôi mới tới đây mà.” Ester gật mạnh đầu. “Nếu bố mẹ cô ấy vẫn còn thì cuộc sống của Selina cũng không trở nên điên loạn như vậy.”

“Ra vậy.”

Nếu như xóa bỏ hết mọi nguyên nhân thì những người đã bị Selina giết cũng sẽ sống lại, như chưa từng có chuyện gì xảy ra đúng không?

Nếu thế thì tương lai rốt cuộc sẽ biến thành ra sao đây. Một con quỷ giết người đã không còn được sinh ra nữa thì ở tương lai mười năm sau lúc chúng tôi trở lại, cảnh sắc hẳn sẽ biến đổi rất nhiều.

Tôi vẫn đang chìm trong suy nghĩ, còn Ester vẫn từ tốn nói.

“Thế nhưng, tuy nói có thể thay đổi quá khứ ở đây, nhưng khi trở lại tương lai mười năm sau, chúng ta vẫn sẽ sống tiếp trong một tương lai không có gì thay đổi.”

“...?! Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là, dù tôi có can thiệp vào quá khứ của Selina thì cái tương lai mà tôi sẽ giết cậu ấy cũng sẽ không hề thay đổi. Khi nghiên cứu về phép thuật để quay ngược thời gian, tôi đã lục tìm rất nhiều tư liệu và văn kiện liên quan. Thế nhưng tất cả những ai từng sử dụng thành công phép thuật trở lại quá khứ đều nói giống nhau ‘Dù có trở lại quá khứ thì cũng không thay đổi được đi ều gì’.”

“.....” Tôi cũng đã từng tìm hiểu qua về phép thuật trở lại quá khứ. Phép thuật mà tôi sử dụng để chữa trị vết thương nói thật ra cũng chính là một loại phép thuật quay ngược quá khứ.

“Nghĩa là thế này nhĩ: Dù cho cô có thay đổi quá khứ, thì sau này vì một nguyên nhân nào đó, mọi chuyện vẫn sẽ diễn ra đúng như cũ.”

Nói là mọi việc đều có quỹ đạo của nó cũng được, dù ta có làm gì, có thay đổi quá khứ thế nào, thì tất cả đều sẽ hướng tới cùng một kết cục

giống nhau, chắc là vậy?

Thế nhưng cô ấy lại từ tốn lắc lắc mái tóc màu tím nhạt.

“Cũng không phải. Vốn dĩ việc quá khứ đã thay đổi hay chưa, chính chúng ta cũng không nắm chắc được. Quá khứ của chúng ta chính là quá khứ đã được xác định, nên dù thế nào cũng không thể thay đổi.”

“Hử hử hử hử...? Xin lỗi nhưng rốt cuộc là thế nào vậy?” Hai bên lông mày của tôi nhăn hết lại.

Cô ấy khẽ thở ra một hơi.

“Tôi sẽ giải thích một cách đơn giản nhé? Gọi thế giới mà chúng ta đã sống là A đi? Lúc này, thời điểm mười năm trước ở thế giới A là thứ đã được xác định xong, nghĩa là chúng ta không thể làm gì với nó nữa. Thế nhưng, bởi vì chúng ta không thể can thiệp vào nó nên mới có nơi này.”

“Vậy quá khứ mà chúng ta đang đứng đây rốt cuộc là cái gì vậy?”

“Có lẽ là quá khứ mà chúng ta có thể can thiệp được. Giả thiết đây là thế giới B. Chúng ta vốn ở tương lai mười năm sau của thế giới A đúng không? Thế nhưng, chúng ta lại nhảy tới quá khứ ở thế giới B này, còn điểm xuất phát là thế giới A vốn có nên chúng ta trở lại vẫn là thế giới A mà thôi.”

“.....”

“Nói cách khác, do vậy nên dù nơi này có xảy ra chuyện gì thì chúng ta không thể nào biết được.”

Khi giải thích tới đây thì chúng tôi cũng sắp sửa tới nơi cần đến.

Thế nhưng, nếu chuyện này là thật thì...

“Thế có nghĩa là, quá khứ rõ ràng là thứ mà dù chúng ta có giãy giụa thế nào cũng sẽ không thay đổi?”

“Đúng là vậy.”

Cô ấy gật đầu khẳng định.

“Xin lỗi, tôi mạn phép nói đi đâu này, nhưng làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Thật sự là quá mạn phép rồi đó...”

“Nếu giả thuyết của cô đúng thì đây chính là sự thật rồi còn gì.”

Cô ấy rốt cuộc nghĩ gì mà lại vì một tương lai sẽ không thay đổi, cố gắng can thiệp vào quá khứ chứ? Đó không phải chỉ là một sự tùy hứng,

ngịch ngợm mà chơi đùa với thời gian, kết cục cũng chỉ khiến cho sự tịch mịch khi sống trong một tương lai không thể cứu vớt được gì càng thêm sâu sắc hay sao? Đó là những gì mà tôi nghĩ.

Nhìn thấu những bất an của tôi, Ester lắc đầu.

“Có ý nghĩa chứ. Ít nhất, làm như thế tôi sẽ có thể thấy thanh thản hơn.”

Cô ấy nói tiếp.

“Chỉ cần nghĩ rằng có một tương lai nơi mà cậu ấy đã được cứu giúp là tôi thấy đã đủ.”

Bước đi tiếp, chúng tôi lần lượt quan sát những nơi sẽ thay đổi trong tương lai.

Căn nhà đằng kia hiện giờ là một cửa hàng bánh mì, nhưng trong tương lai lại phá sản. Và bà chủ nơi đó đã bỏ trốn trong đêm.

Ở đằng kia có một đứa bé đang tập vung kiếm đúng không? Mười năm sau nó sẽ trở thành một người lính trưởng thành. Có lẽ nó đã có ước mơ trở thành một người lính từ lúc này rồi cũng nên.

Tôi vừa liếc nhìn Ester không biết vì sao lại vui vẻ kể mọi chuyện như vậy, vừa bước đi.

“Nói tới, cũng sắp tới nhà Selin...” Ester nói tới đó rồi đột nhiên đứng khựng lại.

Vừa lẫm bẫm lặp đi lặp lại ‘sao thế này’, ‘sao lại thế này’, cô ấy vừa nhìn chăm chăm phía trước, mắt trừng to, kinh ngạc tới há hốc miệng.

Đường nhìn của cô ấy chính là phía đối diện con đường mà chúng tôi đang đi tới.

“...?! Có chuyện gì vậy?”

Tôi quay đầu, nhìn theo tầm mắt của Ester. Ở đó có bóng dáng của một cô bé. Một cô bé tầm khoảng mười tuổi với mái tóc dài mượt mà và đôi mắt xanh biếc giống tôi. Có lẽ cô bé đang trên đường mua sắm trở về, bởi hai tay cô bé đang xách đây là đồ, chậm rãi bước đi.

“Selina...?”

Ester gọi cô bé đó như vậy.

Vừa cất giọng run rẩy như đang kìm nén đi đâu gì đó, cô ấy vừa chạy tới chỗ cô bé kia, quỳ gối trên mặt đất và nhẹ nhàng ôm lấy cô bé.

“Ớ...? Hả? Đây, chị là ai? Không muốn, đáng sợ quá.”

Cô bé bị sự việc xảy ra đột nhiên làm cho kinh ngạc. Và sợ hãi.

“Selina. Quả thật đã lâu lắm rồi. Xin lỗi nhé. Rõ ràng cậu đã phải chịu bao đau khổ, vậy mà tớ lại không thể cứu cậu được. Thật sự, thật sự rất xin lỗi.”

“Xin hỏi, chị ơi, chị là ai vậy...?”

“Chờ tớ nhé. Tớ nhất định sẽ cứu cậu.”

“Chị là người truyền đạo của tôn giáo mới hay đại loại vậy ạ?”

Selina có vẻ là một cô bé chín chắn hơn tuổi. Hơi đây Selina đang bị bất ngờ ra, Ester nói.

“Ừm. Đáng ngờ quá đúng không? Xin lỗi cậu.”

“Tiến trình hiện tại đúng là đáng ngờ thật.”

“Xin lỗi cậu nhiều nhé. Chỉ vì tớ muốn ôm cậu quá.”

“Chị là người truyền giáo tôn giáo mới hay gì vậy?”

“Chị là người tới từ tương lai.”

“Hê?” Selina giả bộ như đang quan tâm lắm rồi bịa ra một lời nói dối để nhanh nhanh chấm dứt cuộc hội thoại. “Thế nhưng giờ em đang có việc gấp mất rồi. Không có thời gian rảnh để nói chuyện với chị đâu.”

“Ừm... Xin lỗi em nhé.”

Bị từ chối thẳng thừng, Ester khẽ nhăn mày dầy cô đơn và lùi lại sau.

Selina đã được Ester thả ra vừa không ngừng ngoái đầu lại xem chị gái kỳ lạ đột nhiên xuất hiện có đuổi theo mình không, vừa mất hút trên con đường phía trước.

“... Chờ tớ nhé Selina.”

Ester khẽ lẩm bẩm một mình. Từng chữ mang theo cả quyết tâm không gì lay chuyển được.

“Cô bé có vẻ khá lạnh lùng nhỉ?”

“Cậu ấy từ xưa đã vậy rồi. Nhưng ngoài miệng lạnh lùng là thế, còn trái tim thì lại rất dịu dàng.”

Chúng tôi từ nhỏ mỗi ngày đều gặp nhau, nên ít nhất chuyện như vậy tôi vẫn biết, Ester vừa ngóng mắt nhìn theo, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Selina phía con đường cô ấy đã đi, vừa nói. Đôi mắt cô ấy lúc đó tràn ngập sự dịu dàng.

Khi tới nhà của Selina, hai chúng tôi nhanh chóng triển khai tác chiến để cứu bố mẹ cô bé. Kế hoạch là thế này. Đầu tiên, chúng tôi gõ cửa ngôi nhà của Selina.

“Ai vậy?” Bố Selina là người ra mở cửa.

“Chào chú. Cháu là chị cùng cha khác mẹ với Ester ạ.”

“Ồ. Thảo nào nhìn cháu giống hệt Ester. Nhưng sao lại có chuyện cùng cha khác mẹ vậy?”

“Chuyện này xin để sau ạ.”

“Vậy được chứ?”

“Dạ vâng ạ. Cháu có được hai đứa nó nhờ chuyển lời. Xin chú hãy nghe cháu nói.”

“Ừ hử... Có chuyện gì?”

“Có một việc rất quan trọng liên quan tới Ester, nên nó muốn gọi chú và vợ chú tới đó, mong cô chú có thể đi ngay bây giờ ạ.”

“Chuyện quan trọng là chuyện gì vậy?”

“Cái đó? Cháu cũng không rõ lắm.”

“Cháu cất công tới đây chỉ để chuyển lời về một việc cháu cũng không rõ hả?”

“Đúng vậy ạ. Nói tóm lại, có vẻ là chuyện rất quan trọng nên xin cô chú hãy đi cùng cháu ngay.”

“Hừm... Rốt cuộc là việc gì đây?”

Chúng tôi đã dựng lên kế hoạch như vậy để đưa bố mẹ Selina ra khỏi nhà. Và đã thành công. Kế hoạch tiếp sau đó thì vô cùng đơn giản. Trong khi bố mẹ Selina chuẩn bị chút đồ ăn đi thì Ester tranh thủ chỉ cho tôi vài chuyện.

“Elaina hãy đợi sẵn trong nhà của Selina. Tôi sẽ đưa cô quyển sổ ghi chép này, hãy đọc kỹ nó và chuẩn bị sẵn trước cho tình huống xảy ra.”

“Còn Ester định làm gì?”

“Tôi sẽ bảo vệ papa và mama của Selina. Bởi vì chúng ta đã thay đổi số phận của hai người họ, nên không biết sẽ có điều gì xảy ra không nữa. Vậy nên tôi phải bảo vệ họ.”

“.....”

Nghĩa là tôi bị đẩy cho làm việc phiền phức nhất đúng không?

Thế nên.

Một mình tôi ở trong nhà của Selina ngóng chờ tên cướp đến. Để giết thời gian, tôi vừa từ từ đọc những ghi chép còn lại của Ester, vừa mơ màng chờ thời gian tới.

“Hừm...”

Trong ghi chép của Ester, sự việc xảy ra mười năm về trước - chính là thời điểm hiện tại được ghi lại rất cụ thể. Sự việc xảy ra là khoảng hơn mười phút sau. Một tên xấu xa đội mũ trùm đen ngang nhiên đi vào từ thềm cửa và sát hại bố mẹ cô bé. Sau đó, hắn lấy tất cả những đồ có giá trị và chạy trốn. Có vẻ như gia đình Selina khá dư dả nên mới bị tên cướp nhắm tới. Ngay trong chiếc tủ quần áo mà tôi đang trốn đây cũng treo đầy ắp những trang phục đắt tiền cùng những đồ trang sức xa xỉ. Quả là một vụ cướp kiếm bội tiền.

“.....”

Thế nhưng, trong tất cả sự việc có một điểm khiến tôi chú ý. Bố mẹ của Selina bị đâm bởi một thứ sắc nhọn như lưỡi dao. Họ chết do hơn mười vết đâm như vậy trên cơ thể. Nếu chỉ là một vụ cướp thì như vậy có phải hơi quá rồi không. Có vẻ Ester cũng nhận thấy điểm kỳ lạ ở đây nên cô ấy đã viết ở cuối phần ghi chép thế này.

‘Có khả năng do lòng thù hận. Mục đích của tên cướp không phải tiền mà là bố mẹ Selina?’

Nếu quả thật là vậy thì tôi đã hiểu tại sao Ester lại phải bảo vệ hai người họ. Việc tôi ở lại chỗ này chỉ nhằm đảm bảo không bỏ qua khả năng đây chỉ là một vụ cướp.

“Ừm...”

Và có vẻ như không thể bỏ qua khả năng đó hiện giờ có thể bỏ đi được rồi. Chiếc nhẫn trên ngón út của tôi phát sáng, một luồng khói màu trắng xanh lượn lờ bay ra khỏi tủ quần áo. Và tôi cảm giác được ma lực đang bị hút khỏi cơ thể mình.

Có nghĩa là...

Ester đang sử dụng phép thuật.

E rằng, Ester đang đối mặt với tên trộm.

Nói thế nào thì Ester cũng là một nữ phù thủy. Không những vậy còn là thiên tài có thể quay ngược lại thời gian mười năm. Chỉ một tên trộm liệu có thể làm khó cô ấy nổi sao? Không hề, vốn dĩ tôi còn không cho rằng nó có thể được coi là một trận phân thắng bại. Kẻ tấn công bố mẹ của Selina nếu theo như thông tin trong này thì chỉ có đúng một người. Cho dù hắn ta có mang theo dao thì cũng chẳng đủ để coi là địch thủ. Thế nên tôi nhanh chóng bình tĩnh lại. Tôi thong thả bước trên con đường đang chìm trong ánh hoàng hôn, vừa đi theo làn khói trắng xanh vẫn kéo dài từ chiếc nhẫn.

Để đỡ phiền phức thì tôi sẽ giúp cô ấy thu dọn một tay lúc tới nơi.

— Tôi lạc quan nghĩ.

“.....”

Thế nhưng.

Khi tôi tới được đó. Cũng là vừa lúc ma lực không thể hút ra từ chiếc nhẫn được nữa.

Lúc mà tôi rẽ ngoặt ở góc đường, bước ra con đường mờ tối phía sau với đầy những thùng rác xếp san sát.

Tôi đã biết những gì mà mình tưởng tượng trước đó, tất cả, đều hoàn toàn khác.

Cả hai chúng tôi đã sai hết.

“.....”

Cả Ester, cả tôi, chúng tôi đã nhầm tất cả mọi chuyện.

“A, chị là người vừa nãy ở cùng với chị gái này? chà chà, rắc rối rồi đây.”

Không phải cô bé trở nên kỳ lạ do bố mẹ mình bị sát hại.

“Làm sao đây? Tôi cũng giết cả chị nữa nhé?”

Cho dù mỗi ngày đều gặp nhau, nhưng nếu đối phương đã kỳ dị ngay từ đầu, thì tất cả những gì biểu hiện ngoài mặt sẽ đều chỉ là giả dối, thế nên ta không cách gì nhận ra được.

“Một khi đã bị tôi nhìn trúng thì chị sẽ không thể sống tiếp được nữa.”

Trên con phố sau nơi ánh chiêu tà không thể rọi tới, cô bé đó cũng khỏe môi, nhìn về phía bên này. Cô bé với khuôn mặt nhuốm đầy máu, mặc bộ quần áo cũng nhuốm đầy máu và trên tay cầm một con dao. Dưới chân tẩm trong máu của ba người đã ngã xuống, toàn thân cô như được nhuộm toàn màu đỏ.

“Xin lỗi nhé. Chị cũng chết đi.”

Cô bé đó chính là người chúng tôi mười mấy phút trước vừa mới đi ngang qua.

Cô bé đó là Selina.

Rất dễ dàng đoán ra được đã có chuyện gì xảy ra trước khi tôi tới đây. Tuy người Ester cảnh báo là một tên trộm đội mũ trùm đen. Nhưng với một Selina không ngại trang gì xuất hiện trước mặt hiện giờ thì cũng không việc gì phải nghi ngờ cả.

“Người này nói mấy đi đâu kỳ lạ như là chị ta tới từ tương lai, chị cũng vậy phải không? Chị gái ời.”

Có lẽ, Selina ngay từ lúc bị Ester ôm lấy đã đoán ra đi đâu gì đó cũng nên.

“Nếu chị nói đúng vậy... thì em sẽ làm gì?”

“Chị trả lời ra sao cũng vậy thôi. Bởi dù thế nào thì mục tiêu cũng phải biến mất hết.”

“.....”

“Người này có đeo huy hiệu nữ phù thủy, nên tôi đã cho rằng chị ta khá là mạnh, thế mà không ngờ chị ta lại quá tầm thường. Chỉ đáng là tép riu thôi. Lại còn là một kẻ ngốc nữa.”

Cô bé nhìn xuống Ester đang nằm dưới chân mình bằng ánh mắt lạnh nhạt đến kinh ngạc và nói.

“Em... tại sao lại sát hại bố mẹ của mình vậy?”

Nghe câu hỏi đó, biểu cảm của Selina không hề thay đổi chút nào đáp lại.

“Tôi bị bố mẹ của mình ngược đãi. Thế nên tôi giết họ. Tôi làm vậy vẫn có thể được tha thứ đúng không?”

“.....”

“Từ khi tôi được sinh ra, tôi đã liên tục bị bố ngược đãi, bị mẹ chì chiết từng ngày mà lớn lên. Bố chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt quái đản, mẹ lại ghen tuông, ghen ghét tôi như thể tôi là một đứa con gái cướp đi hạnh phúc của bà. Cho dù như vậy, ở bên ngoài ngôi nhà, chúng tôi lại vẫn diễn vai một gia đình hạnh phúc, ấm êm. Tôi căm thù gia đình này.”

“.....”

“Nếu nó đã đồ vỡ sẵn, vậy tôi sẽ phá hủy nó luôn.”

Cô bé mỉm cười nói. Không phải nụ cười đáng yêu giống như tuổi của em, mà là nụ cười méo mó vụn vẹo, đáng ghê tởm.

Selina từ từ bước lại phía tôi.

“Chị bất ngờ lắm đúng không — Hai người các chị quả nhiên chọn thời gian rất chuẩn để đến làm phiên kế hoạch của tôi.”

“Kế hoạch mà em nói đó chính là đội mũ trùm đầu đen r ồi giả trong một vụ cướp?”

“Đúng thế. Quả nhiên các chị biết rất rõ nhỉ? Là do các chị từ tương lai tới sao?”

Cho dù có bao lâu trôi qua, cũng sẽ chẳng có tên cướp nào tới nhà Selina cả. Bởi người vốn sẽ đóng giả cướp xông vào nhà đã ở một nơi khác.

.....

Những túi đồ mà Selina mang theo ban nãy khi chúng tôi bất chợt gặp cô bé trên đường giờ đang nằm hết dưới đất. Miếng vải đen lộ ra bên ngoài và yên lặng nằm đó.

“Này, chị gái. Nếu chị thật sự đến từ tương lai, vậy hãy kể cho tôi biết tương lai tôi sẽ thành người thế nào đi?”

“Tôi là một lữ khách. Tôi không thường ở đất nước này. Thế nên tôi không biết tương lai em sẽ trở thành người như thế nào.”

Tôi lấy đĩa phép ra, đi đầu chỉnh cơ thể sang thế phòng thủ.

“Thế nhưng, ở tương lai mười năm sau của tôi thì em đã thành một người chết r ồi.”

“Ế? Tôi bị giết r ồi sao? Bị ai giết vậy?”

“Bị người bạn thân của em giết.”

“Nhưng mà tôi đâu có bạn thân đâu?”

“.....”

“A, ý chị là nói Ester sao?”

Thấy tôi gật đầu, Selina tỏ vẻ rất vui, rất rất vui vỗ hai tay với nhau.

Cô gái đang hấp hối ở đây chính là Ester của mười năm sau đúng không?”

“.....”

“Tôi đã nghĩ mà.”

Tuy tôi không đáp lại, nhưng sự im lặng cũng giống như đang thừa nhận vậy. Cô bé vui mừng không ngừng vỗ hai tay vào nhau, rồi nghiêng đầu hỏi, “Thế nhưng, vì sao tôi lại bị giết vậy?”

“Bởi vì em đã trở thành kẻ giết người.”

“Tôi? Thành kẻ giết người?”

“Đúng vậy...”

Con quỷ giết người của khu phố số hai.

Đó chính là tên gọi tương lai của cô bé.

Kỳ lạ là chúng tôi vẫn chưa hề rời khỏi khu phố số hai. Kết cuộc thì tôi và Ester đã không thể ngăn chặn con quỷ giết người được sinh ra.

.....

Không đúng, thay vì nói không thể ngăn chặn được con quỷ đó sinh ra, đúng hơn là chúng tôi đã ra tay quá chậm.

“Hóa ra là vậy. Vậy là tôi trở thành kẻ giết người hả? Hiểu rồi.”

Selina của mười năm trước vốn đã bị hủy hoại.

Tay càn dao của cô bé chĩa về phía tôi, giậm chân xuống đất và lao tới.

“Thế nhưng, tôi thật không ngờ việc giết người lại vui như vậy.” Selina nói.

“A!”

Tôi lập tức chĩa đầu phép về phía cô bé. Những chiếc thùng rác đặt đây đường đột nhiên từ hai bên lao về phía Selina, ép cô bé lên tường. Chúng đổ nghiêng xuống, rác rưởi bên trong cùng mùi hôi thối tràn ra, những chiếc thùng rác bao phủ cả người Selina.

“Tôi sẽ không tha cho cậu...”

Từ phía bên kia đồng hồ loạn bốc mùi đó vang lên một tiếng nói thật nhỏ.

Một tay run rẩy nắm đũa phép, tay còn lại chặn vết thương đang chảy máu ở bụng, Ester đứng dậy.

Tuy toàn thân nhếch nhác đầy vết thương, nhưng cô ấy vẫn sống.

Selina ngẩng lên nhìn Ester từ trong đồng rác. “Gì vậy? Chị vẫn còn sống hả? Nếu tôi cẩn thận đâm chuẩn hơn chút là tốt r...”

Ester đã không nghe tới cuối cùng. Cô ấy vung đũa phép lên cắt ngang lời cô bé nói, những viên ma lực màu trắng xanh giống như những viên đạn đan xen không một kẽ hở bắn về phía Selina.

Chiếc nhẫn trên ngón út của tôi tỏa sáng chói mắt.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!”

Ester vừa hét lên vừa vung đũa phép không biết bao nhiêu lần.

“Ahahahahahaha! Đau lắm! Đau lắm đó!”

Selina vừa tắm trong cơn mưa đạn ma thuật vừa cười điên cuồng.

“Cậu đã luôn lừa dối tôi sao? Đã luôn coi tôi là kẻ ngốc sao? Vậy mà tôi đã nghĩ chúng ta là bạn!”

“Ahaha! Ester sắp giết tôi rồi này! Ahahahaha!”

“Tôi đã nghĩ chúng ta là bạn! Tôi đã nghĩ cậu có thể trở lại là một đứa trẻ tốt! Vậy mà cậu vẫn luôn, luôn luôn, luôn luôn lừa dối tôi sao? Nói đi chứ!”

“Ahahahahahaha! Đau lắm! Đau lắm đau lắm đau lắm! Hahaha!”

“Đồ ác ma này!!”

Sau đó, Ester chĩa đũa về phía Selina. Ma lực thoát ra từ đầu đũa phép tựa như một dải khói màu trắng xanh, cứ dài ra, cuốn lấy cổ Selina và dần siết chặt lại.

“Hahahahahahahahaha! Haha, ha— ”

Đầu đũa phép dần chỉ lên cao, cùng với đó chân Selina cũng dần rời khỏi mặt đất.

“—Ha, ha ha”

Tiếng cười điên cuồng dần tắt ngấm, chỉ còn lại từng tiếng khục khặc đứt quãng.

Thế nhưng...

Mặc cho cái tay đang ngọ nguậy cố gắng tóm lấy dải khói không thể chạm vào đó, mặc cho miệng đã bắt đầu sùi bọt mép, Selina vẫn đang cười. Vừa cái nhìn xuống Ester ở bên dưới vừa cười.

“Tên giết người này...”

Cô ấy khẽ lẩm bẩm.

“.....” Tôi lạnh buốt sống lưng.

Trước khung cảnh đáng sợ đang mở rộng ra trước mắt tôi, đi đâu có thể chờ đợi chỉ là một kết cục bi thảm nhất mà thôi.

“Ester, hãy chờ đã. Đợi đã!!! Thế này...”

Thế này không ổn rồi. Cho dù đối phương có là kẻ giết người thì ai sẽ mong đợi một kết cục thế này chứ?

Tôi ngay lập tức muốn rút chiếc nhẫn ra. Nếu như bỏ nhẫn ra thì hai chúng tôi cũng sẽ không thể dùng chung ma lực được nữa. Ít nhất có thể ngăn Ester trở thành kẻ giết người. Và nếu vậy thì sau đó...

Sau đó phải làm sao? Chiếc nhẫn đeo trên ngón út của tôi lại không hề có dấu hiệu bị rút ra chút nào. Là như vậy sao, tay tôi đang run lên bần bật, khiến cho ngay cả việc nắm lấy chiếc nhẫn cũng thật khó khăn. Có vẻ tôi sợ hãi với những gì đang diễn ra ở đây hơn tôi tưởng.

Trong lúc tôi sửng ra, tiếng cười điên loạn của Selina đã trở thành tiếng gào thảm thiết, và hai tay đang nắm lấy cổ của cô bé bắt đầu qua quào điên loạn.

Tiếng hét điên loạn thống khổ đó của Selina làm cho tay tôi càng thêm lỏng lẻo. Khi chiếc nhẫn vẫn không ngừng chuyển ma lực cho Selina cuối cùng cũng bị kéo khỏi ngón tay tôi thì đã rất nhiều giây trôi qua. Chiếc nhẫn bật nảy trên những vũng máu, vẽ thành từng đường parabol rồi nằm lặng im trên mặt đất.

“Ester. Dừng lại đi. Không được. Thế này...”

Tôi ngay lập tức cất tiếng ngăn cản. Tôi đã mong rằng cô ấy sẽ nghe tôi và nghĩ kĩ lại.

Thế nhưng dải khói đang siết chặt cổ Selina lại không hề biến mất.

“Tôi không cần những hồi ức cùng cô nữa. Tất cả đều không cần. Tốt nhất là tất cả những gì về cô đều biến hết đi.”

Rõ ràng tôi đã tháo chiếc nhẫn. Rõ ràng là ma lực đã không còn chuyển từ phía tôi sang cô ấy nữa. Ma lực đó rốt cuộc cô ấy lấy ra từ đâu vậy?

“Nếu tôi không cứu cô thì đã tốt rồi. Nếu tôi không mãi ngoái nhìn lại quá khứ của cô thì đã tốt rồi. Nếu tôi không xót thương cho cái chết của cô thì đã tốt rồi.”

Ánh mắt chứa đầy sự thù hận kia, đầu đó như trùng khớp với ánh mắt của Selina. Không suy nghĩ được gì nữa, tay tôi run rẩy nắm lấy đĩa phép và đứng đực ra. Toàn thân tràn ngập sự hoang mang và nỗi sợ hãi khiến cho tôi chỉ biết nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

“Vĩnh biệt, Selina.”

Khóe miệng giãn ra, giống như đã quyết định từ bỏ tất cả, Ester khẽ lẩm bẩm.

Ngay sau đó, tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông báo đã tròn một tiếng đồng hồ ngân vang, ánh sáng dần bao lấy tôi và Ester. Cảnh sắc xung quanh dần dần trở nên mơ hồ rồi biến mất hẳn.

Hết thời gian rồi.

Mùi của máu, tiếng kêu gào khi bị siết cổ của cô bé, tất cả đều không còn cảm nhận thấy nữa. Và tất cả mọi thứ trước mắt dần dần bị hòa tan trong một màu trắng mờ ảo.

Và như vậy.

Câu chuyện về việc trở lại quá khứ để cứu một cô bé đã khép lại mà không hề cứu được một ai.

Tiếng chuông ngân vẫn không ngừng truyền đi. Mở mắt ra, tôi thấy mình đã trở lại thế giới ban đầu—theo lời cô ấy là thế giới A, thế giới vốn dĩ của chúng tôi. Những hình ảnh, cảnh vật tôi chỉ vừa mới nhìn thấy vài phút trước lại lần nữa rơi vào trong tầm mắt. Một căn phòng giản dị. Những chiếc ghế được xếp cạnh nhau. Hoa oải hương bên cửa sổ. Và, Ester ở bên cạnh tôi.

“.....”

Cô ấy ngược mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà. Khuôn mặt không mang biểu cảm gì, ngờ ngẩn.

Ester đang suy nghĩ gì vậy, phải cất lời ra sao đây, tôi hoàn toàn không rõ. Nên tôi chỉ biết chờ cho thời gian trôi qua.

“Ơ...? Tôi đang làm gì vậy?”

Chẳng mấy chốc sau, cô ấy mở miệng.

“Sao tôi lại ng ồi ở đây thế này...? Ơ? Sao không nhớ gì cả.”

“Ester...”

“A. Cô là... Elaina nhỉ. Chúng ta đã làm gì nãy giờ vậy?”

“.....”

Tôi không trả lời.

“Tôi... Có cảm giác như... mình đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng, một người nào đó rất quan trọng... Nhưng, sao thế này? Sao không nghĩ ra nổi. Chuyện gì vậy?”

“.....”

R ồi tôi nói.

“Cô không nhớ chuyện về Selina sao...?”

“...? Ai cơ?”

Cô ấy.

Khi trở lại thế giới tương lai, đã quên hết tất cả, kể cả chuyện về Selina, kể cả chuyện quay trở về quá khứ. Nói chuyện với cô ấy, tôi đã hiểu vì sao. Khi đó, khi mà tôi rút chiếc nhẫn ra khỏi tay thì Ester đã ép buộc sản sinh ma lực của chính mình. Biến tất cả những ký ức về người bạn thân quan trọng nhất của cô ấy thành ma lực. Vứt bỏ tất cả những ký ức quan trọng chiếm phần lớn h ồi ức của cô ấy đi. Và khi trở lại tương lai, tất cả những gì cô ấy còn lại là sự ngờ ngẩn và uể oải.

“Sao lại không nhớ ra nổi... Mơ h ồ quá. Selina đúng không? Ai vậy nhỉ?” Cô ấy cúi đầu nghĩ. “Elaina, dù làm thế nào tôi cũng không nhớ ra được. Người đó là gì với tôi vậy?”

Cô ấy ngừng vực nhìn lại tôi. Tôi đứng dậy, lẩn tránh ánh nhìn của cô ấy và chỉ đáp lại duy nhất một lời.

“Bây giờ thì không còn là gì cả.”

Nằm tĩnh lặng trên dải bình nguyên chính là quê hương của đồng hồ Rostorf, một đất nước xinh đẹp.

Trung tâm của đất nước với những tòa nhà cao sắp xếp theo trật tự là một quảng trường, ở đó dựng lên một tháp đồng hồ cao sừng sững. Khi tôi băng qua quảng trường thì cũng là lúc tiếng chuông báo ba giờ koong koong vang lên. Tiếng chuông ngân vang thật lớn khiến người người giật mình, và phía xa xa, từng bầy chim tan tác bay loạn xạ.

Ngoảnh đầu lại, tôi lơ đãng ngắm nhìn khung cảnh trên.

“.....”

Sau đó, cuối cùng tôi giống như chạy trốn mà đi khỏi ngôi nhà ấy. Đương nhiên cũng không hề nhận chút tiền lương nào. Đâu thể nào nhận số tiền mà vốn dĩ không hề tồn tại trong quá khứ của cô ấy chứ. Hơn thế nữa, khi trở lại quá khứ, tôi cũng không hoàn thành được vai trò của mình để có thể được nhận tiền lương.

Hoàn toàn không.

Có lẽ chúng tôi đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng chỉ cần sửa lại quá khứ - chỉ cần quay ngược dòng thời gian là có thể trở nên hạnh phúc.

Thời gian đã trôi qua, cho dù có quay trở lại thì cũng không sửa đổi được gì. Quay ngược thời gian, cố gắng sửa lại những quan hệ giữa người với người cùng với việc vận hành thời gian để chữa lành vết thương là hoàn toàn khác nhau.

Thế nhưng, cho dù có giống nhau thì tôi khi ở thế giới mười năm trước cũng đã không thể làm được gì. Tôi đã quá sợ hãi. Thảm kịch một con người bị giết ngay trước mắt mình và nỗi tuyệt vọng khi đó khiến tôi kinh sợ đến tột cùng. Có lẽ bởi những chuyến du hành dài đằng đẵng mà cảm giác của tôi đã có phần bị tê liệt, không còn nhận ra nhiều điều nữa cũng nên. Tôi chỉ là một lữ khách, chỉ là một nữ phù thủy thôi, nên không có nghĩa tôi có thể làm được tất cả mọi thứ, có thể giải quyết êm xuôi mọi việc.

Trở lại quá khứ, tôi nhận ra sự bồng bột, ngây thơ của chính mình.

Đau đớn làm sao.

“.....”

Hai bên má truyền tới cảm giác ấm áp của dòng nước mắt. Trong vô thức tôi đã khóc, rồi như tự lừa mình dối người, ngẩng lên nhìn về chiếc

đồng hồ. Tháp đồng hồ đã không còn âm hưởng của tiếng chuông vừa này, mà vẫn như cũ, làm công việc đếm thời gian của nó. Hoàn toàn không quay ngược lại, chỉ không ngừng chạy tiếp tới từng mốc thời gian đã định sẵn.

“... Chúng ta cũng đi thôi chứ?”

Tôi bước đi. Không quay đầu lại, bước từng bước một.

Chương 12

Bức tường do lũ khách khắc lên

Quan hệ giữa hai nửa trái phải của đất nước S ấy không hề tốt chút nào, vì vậy mà họ dựng lên ở giữa một bức tường, thể hiện sự nhận định rằng cả hai bên không hề có quan hệ gì với nhau. Khi tôi tới nửa trái của đất nước ấy, quả nhiên có tồn tại một bức tường. Một bức tường màu xám được trát rất đẹp nhưng lại sừng sững đứng đó đầy lạnh lẽo, giống như phía bên kia lạnh lùng chối bỏ phía bên này.

Khi chạm thử lên, bức tường thật sự mang đến cảm giác mát lạnh, và nó khiến con người ta dễ chịu.

“Thật là vô vị. Sao có thể vô vị tới mức này chứ. Quá t ồi.”

Khi tôi đang giết thời gian bằng việc đi cọ má lên bức tường, một viên chức của phía bên trái đất nước vừa đi tới vừa l ầm b ầm.

Má tôi vẫn tiếp tục bám dính trên mặt tường, nghiêng đầu hỏi.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Còn cô thì đang làm cái quái gì thế hả?”

Người đó ngạc nhiên rồi lại nói tiếp.

“Mà thôi, thật ra là, phía bên trái và phía bên phải đất nước chúng tôi quan hệ chẳng tốt đẹp gì, thậm chí tới mức đầu nghĩ rằng tất cả những người phía bên kia nên ngay lập tức xuống địa ngục hết đi, thế nhưng cô hãy nhìn này. Bức tường này được dựng lên để chia cắt bên này với bên kia, cô không thấy nó vô vị chút nào sao?”

“? Vô vị thế nào?”

R ồi khi nghe câu chuyện của người đó, tôi đã bị thuyết phục. Hai bên trái phải vốn dĩ vẫn bất hòa với nhau đầu có vẻ không thể chịu thua bên còn lại. Tường của phía bên này và phía bên kia đầu là một màu xám vô vị

như nhau, và vì chỉ có độc màu xám đơn điệu giống nhau như vậy nên người viên chức mới than thở. Cho dù sự thật là phía bên này phát triển hơn, ưu tú hơn phía bên kia. Nhưng bằng chứng chứng tỏ sự ưu tú đó của phía bên này lại không hề có.

Nói cách khác, đi đâu mà người đó muốn nói là.

“Hãy nhìn bức tường này đi. Chúng tôi mong muốn biến nơi đây thành bằng chứng sống động nhất, tự hào mình ưu việt hơn phía bên kia nhiều.”

Chuyện là như vậy đấy. Đơn giản, rõ ràng. Một phiên nào mà chúng ta dễ dàng thấu hiểu. Một phiên nào đã khiến người dân nơi đây dựng lên cả một bức tường xám để phân định rạch ròi với nhau.

“Tôi nghe nói cô là một nữ phù thủy du hành đúng không? Cô có ý tưởng gì hay không?”

Người viên chức nói xong thì hỏi lại tôi.

“.....”

Tôi này giờ vẫn tiếp tục cọ má vào đó rồi rên hừ hừ.

Rên chán, tôi nói.

“Cũng không phải là không có.”

Và nêu ra một đề xuất cho họ.

Nói đến thì cái tính muốn phân rõ thắng thua ra ngô ra khoai giống như một thứ mang tính dân tộc mà cả đất nước đâu giống nhau vậy, bởi vì kể cả phía bên kia bức tường cũng có ý nghĩ hết như vậy.

“Này, cô trông như một nữ phù thủy du hành vậy. Thế cô nhìn bức tường này thì có thấy nó xấu xí không? Mà không, thực ra chúng tôi có chuyện muốn bàn với cô.”

Khi ấy là lúc tôi tới phía bên kia bức tường, cũng chính là nửa đất nước phía bên phải, giống hết như khi nửa bên trái, sung sướng cọ cọ má lên tường. Một viên chức của nửa bên phải đã tới hỏi tôi một điếu y hết như người viên chức ở phía bên trái kia. Và tôi cũng giống như lần trước, rên hừ hừ sung sướng, tỏ vẻ như mình đang suy nghĩ rồi đưa ra một đề xuất cho phía bên này.

“Cũng không phải là không có.”

Tay viên chức sung sướng đến mức mắt lấp lánh cả lên.

“Cô nói thật sao?”

“Đương nhiên. Không phải là không có. Chỉ là chuyện này có một điếu kiện - Ngài viên chức, ngài có mang theo dao không?”

“Hử? À, có...”

Người đó vừa nghi ngờ vừa cấn con dao giắt ở thắt lưng đưa cho tôi.

“Cô định làm gì với nó hả?”

“Làm như thế này này.”

Vừa nói tôi vừa đi từng mũi dao lên tường. Xoẹt, xoẹt, từng nét khắc in lại trên bức tường xám.

Ngay bên cạnh tay viên chức đang nhăn mày khó hiểu không rõ con bé này đang làm cái quái gì, con dao tôi đang cấn trên tay khắc lên bức tường một dòng chữ.

‘Phía bên đây của đất nước này vô cùng tuyệt vời. *From nữ phù thủy du hành.*’

“Đây là cái gì thế hả...?”

Tay viên chức vẫn nhăn chặt mày. Đầu óc có vẻ hơi bị chậm tiêu.

“Bức tường nói ra thì chính là biểu tượng của sự ngăn cách bên kia với bên này, nhưng đồng thời cũng là một biểu tượng cho sự tuyệt vời của phía bên này đúng không? Vậy nên, chỉ cần làm thế này, để càng nhiều lũ khách khắc lại chữ ở đây là được. Số lượng càng nhiều sẽ càng thể hiện được sự tuyệt vời vượt trội hơn nhiều của nửa phía bên này bức tường đó.”

“Hừm... Thế nhưng, cách làm này không được hay cho lắm...”

Nếp nhăn giữa hai chân mày của tay viên chức xô hết lại với nhau.

Vì người ta đã cất công hỏi nên tôi mới chỉ cho phương án tuyệt như thế, vậy mà lại phản ứng thế kia ư. Cố kìm nén cảm xúc muốn nhún vai cho qua, tôi vừa giả đồ như nhớ ra chuyện gì, “À mà nói tới thì.”

Tôi ném ra một câu mang tính quyết định.

“Ở phía bên kia bức tường đã có khá nhiều ký hiệu của những lũ khách rỗi.”

Chuyện sau đó tôi chỉ nghe nói lại thôi, nhưng sau khi tôi rời khỏi, ở đất nước ấy đã tạo thành một tập quán là những lũ khách khi tới đâu sẽ được đưa cho một con dao để khắc chữ lên tường. Thế nhưng rốt cuộc tại sao những người dân đều không thể nhìn nhau thuận mắt, khi đứng trước một vấn đề cạnh tranh lại có ý kiến thống nhất giống hệt nhau như vậy?

- Trích đoạn từ quyển năm của “Những chuyến phiêu lưu của Nike”

Cô ấy cùng người hướng dẫn của mình tới thăm đất nước này khi cô chỉ vừa trở thành phù thủy tập sự.

Đột nhiên nghĩ ra gì đó, người hướng dẫn của cô nói, “A. Nói mới nhớ, ở đất nước kia có những món ăn rất là ngon. Á, thật muốn ăn những món đó quá... Đã vậy thì giờ chúng ta đi thôi. Tới đất nước kia đi.”

Những lời đó mở đầu cho tất cả những chuyện này.

Ngheo hết cả đầu ngó người hướng dẫn với bộ dạng “Cô đột nhiên nói cái gì vậy hả?”, nhưng nghĩ lại cũng không sao, vì cô ấy cũng không có chỗ nào đột nhiên muốn đi. Thế nên, cô gật đầu với phát hiện bất thành linh của người hướng dẫn và hai người quyết định chạy tới đất nước ấy. Nhưng, vì là do người hướng dẫn gợi ý, nên cô không ngần ngại lợi dụng vị thế chỉ là kẻ được dẫn theo mà đáp lại, “Nếu cô khao em thì em sẽ đi cùng cô.”

Và bị trả cho một vẻ mặt nhăn nhó hết cả.

Lăn đi lộn lại, sau mấy ngày cưỡi chổi bay trên những cánh đồng cỏ, hai người họ đã tới đất nước ấy. Giống như lời người hướng dẫn đã nói, món ăn ở đây vô cùng ngon, tuyệt vời đến mức đầu lưỡi cũng muốn tan chảy luôn vậy. Tuy người hướng dẫn của cô đã không nói gì đến, nhưng ở trung tâm đất nước này có một bức tường rất lớn, chia đất nước làm hai phần.

“.....”

“.....”

Hai người cùng ngược lên nhìn bức tường.

Một nữ phù thủy trẻ tuổi với mái tóc màu xám. Tuổi tác áng chừng chỉ khoảng hai trăm bốn mươi.

Và một người là học trò của nữ phù thủy đó. Một nữ phù thủy tập sự với mái tóc dài suôn mượt xinh đẹp, đen nhánh như bóng đêm.

Nào, từ giờ sẽ là vấn đề chính. Cô ấy—một nữ phù thủy tập sự.

Mỗi ngày đều xoay quanh người thầy của mình, ngày qua ngày càng bỡ ngỡ dẫu niền đam mê với danh hiệu nữ phù thủy đó rốt cuộc là ai?

Hãy trả lời cái tên không ít cũng không nhiều hơn bốn chữ nào.

--- Rồi, hết giờ. Hãy cùng nói ra câu trả lời nhé.

Đó là ai?

Câu trả lời chính xác là.

“Frann.”

Nghe tiếng người hướng dẫn gọi, tôi quay đầu qua.

“Sao vậy thưa cô?”

“Em hãy nhìn bức tường này đi. Tuyệt chưa này.”

Cô có vẻ rất hưng phấn.

“Không phải cô từng tới nơi này trước đây rồi sao ạ?”

Nghe tôi hỏi vậy, cô lắc lắc đầu rồi nhún vai, như đang nói, “Ôi trời, con bé này chẳng hiểu gì hết” và nói.

“Ý cô là nó tuyệt hơn nhiều so với lần trước cô tới đây á.”

Trên bức tường, có không biết là bao nhiêu, thậm chí đếm không hết những vết khắc.

Ví dụ như: ‘Đất nước này là tuyệt nhất!’

Hay ‘Lần đầu trong đời tôi gặp một đất nước tuyệt như thế này!’

Rồi thì ‘Chúng tôi quyết định sẽ kết hôn!’

Tới ‘Tình bạn du hành của chúng ta vĩnh cửu bất diệt.’

Những từ ngữ chẳng hề liên quan, tổng hợp lại, được khắc nên tạo thành những dấu lưu của tất cả mọi người đã tới thăm nơi này.

Cái lúc mà cô tới đây thì bức tường này vẫn chưa có một thứ gì cả.

“Hế, ra là vậy sao?”

Tôi trả lời, làm cô càng có vẻ tự hào hơn, “Người đã đề xuất ra vụ khắc chữ lên tường thế này em có biết là ai không? Đúng là cô đó.” Nói rõ là vòng vo.

Thật ra thì cô ấy nói gì tôi cũng không hiểu cho lắm, nên đã phớt lờ đi luôn.

“Nhưng mà làm vậy thì sao ạ? Việc khắc chữ lên tường có ý nghĩa gì sao?”

“Chẳng có ý nghĩa gì hết á. Những người ở đất nước này ấy mà, họ lúc nào cũng muốn cạnh tranh với những người ở phía đối diện. Muốn chứng minh là họ vượt trội hơn nhiều so với phía bên kia. Thế nên, họ lưu lại những dòng chữ của những người nghĩ phía bên đây là một nơi tuyệt vời.

Và phía bên kia cũng lưu lại những dòng chữ của những người nghĩ phía bên đó thật tuyệt.”

“Ừm ừm...”

Thành thật mà nói thì giống như kiểu bầu chọn đội yêu thích ấy nhỉ.

Ra vậy.

Thế nhưng nếu đã là bầu chọn đội yêu thích thì có chút chuyện khiến tôi tò mò.

Tôi kéo tay áo của thầy hướng dẫn và hỏi.

“Vậy bây giờ bên nào giành ưu thế hơn ạ?”

“Ồ, em muốn biết bên nào chiếm ưu thế sao?”

“Đương nhiên rồi. Bởi vì bên nào được yêu thích hơn thì đồ ăn bên đó sẽ ngon hơn mà.”

Một khoảng im lặng.

“..... Hả? Em vẫn ăn nữa ấy hả...?” Thầy tôi lại lần nữa trưng ra vẻ mặt nhăn nhó.

Hãy để tôi công bố kết quả tính được trên cả hai bên mặt tường phía bên này và phía bên kia nhé.

Kết quả là.

“Không khác nhau mấy ha.”

Những dòng chữ giống nhau, với số lượng giống nhau, đơn giản là được liệt kê ra đó.

Tuy có vài chỗ khác nhau như từ ‘Chúng tôi quyết định sẽ kết hôn!’ chuyển thành ‘Đừng có đùa, ly hôn đi, ly hôn!’, từ ‘tình bạn du hành của chúng ta vĩnh cửu bất diệt’ chuyển thành ‘Đừng nói bừa, giải tán hết đi, giải tán!’, nhưng nhìn chung là giống hệt.

Nói cách khác, chỉ với bức tường thì không thể nói rõ được bên nào hơn bên nào.

“À không, có khi so sánh món ăn sẽ phân rõ thắng thua cũng nên.”

Nghĩ vậy, tôi đẩy người cô đang mặt nhăn mày nhó của mình tới nhà hàng của phía bên kia, thế nhưng món ăn của bên kia cũng ngon như vậy,

hoàn toàn không phân định nổi bên nào hơn.

Thỏa mãn với cái bụng no căng, chúng tôi lại lần nữa tới trước bức tường của nửa phía bên này.

“Ăn no quá... Không đi bộ nổi nữa...”

À, người thỏa mãn với cái bụng căng tròn chỉ có mình tôi, còn thấy tôi vẫn còn đang choáng váng.

“Nhưng cô ơi. Cảnh vật phía đối diện này cũng giống hệt bên kia là sao ạ?”

“.....”

Cô xoa xoa bụng, thở phò ra một hơi rồi nhìn tôi và nói, “Phần lớn những người nghĩ phía bên kia tuyệt vời thì cũng sẽ nghĩ phía bên này tuyệt vời đó em.”

Có nghĩa là, việc hai bên vẫn luôn tranh đấu với nhau mà vẫn chẳng phân ra nổi một điểm khác biệt là sự thật không thể thay đổi. Chuyện đó cũng là đương nhiên. Vì dù có bị chia làm hai nửa đi chẳng nữa, nơi đây vốn dĩ là một đất nước, họ chỉ dựa vào sự cố chấp không muốn chịu thua đối phương mà kéo dài mọi chuyện cho đến tận giờ. Giống như khi bạn đứng trước một chiếc gương vậy, cả đất nước này vẫn đang cùng nhau phát triển.

“... Tại sao cả bên trái lẫn bên phải đều không nhận ra rằng mình đang phát triển giống hệt với phía bên kia ạ?”

Với câu hỏi tôi đột nhiên bật ra đó, cô chỉ cười nhẹ và nói.

“Chuyện đó thì tất nhiên rồi? Bởi vì không có ai muốn nhìn thấy phía bên kia bức tường có gì. Cả hai bên đều thế.”

Đi theo lời dẫn rằng “Đó là một đất nước khó ngờ với một bức tường xám được dựng lên chính giữa trung tâm đất nước”, một nữ phù thủy đã tới nơi này. Một nữ phù thủy du hành. Đội trên đầu chiếc mũ phù thủy chóp nhọn và áo choàng màu đen, cùng huy hiệu hình sao chứng nhận cho tư cách nữ phù thủy của mình. Tuổi cô bé tầm khoảng mười lăm, khuôn mặt lại vô cùng ngây thơ.

“Oa, nơi này thật tuyệt.”

Cô bé đứng trước bức tường, khẽ lẩm bầm một mình. Trên bức tường là những lời nhắn, dòng bút kí của tất cả những người đã từng tới thăm nơi này.

Nhân tiện.

Nữ phù thủy du hành đó.

Một cô gái làm nữ phù thủy du hành và sở thích, rốt cuộc là ai vậy?

Đúng, là tôi — Đáng tiếc! Là tớ đây! Saya!

“Ồ, cô là nữ phù thủy của *Hiệp hội thống nhất phép thuật* đúng không? Cô thấy thế nào? Bức tường này ấy.”

Một viên chức của đất nước này đi tới hỏi. Do nhận được thỉnh cầu của viên chức ở đây nên hôm nay tớ mới được cử tới.

“Tuyệt cú mèo! Nhìn cái là biết đã có rất nhiều người từng tới đây.”

Tớ tuy làm lễ khách vì sở thích, nhưng tùy công việc sẽ đi tới nhiều vùng miền để giải quyết những nơi gặp khó khăn.

Vốn dĩ “Hiệp hội thống nhất phép thuật” sẽ tập trung giải quyết những vụ việc, sự cố phát sinh do phép thuật thôi, tuy nhiên với những thỉnh cầu không liên quan nhưng có thể giải quyết bằng phép thuật thì hội cũng sẽ nhận.

“Thưa nữ phù thủy, chắc là cô đã đọc trong thư thỉnh cầu của chúng tôi - Cô thấy nên làm gì với bức tường này? Dựa theo đề xuất của một nữ phù thủy du hành, chúng tôi đã liên tục khắc những lời nhắn lên trên bức tường trong vòng mười năm, nhưng qua thời gian, việc này cũng chẳng còn gì thú vị nữa, gần đây, khách du lịch chẳng mấy khi ghé qua, nên những lễ khách muốn để lại lời nhắn ở đây cũng đang giảm đi. Bức tường này đã hết thời rồi.”

Một việc do nữ phù thủy du hành bắt đầu nên cũng muốn mượn tay nữ phù thủy để thay đổi sao?

Nói cách khác, mọi người dân ở đây đều đơn giản có cái suy nghĩ rằng chỉ cần mượn tri thức của một nữ phù thủy du hành là sẽ làm được gì đó đúng không? Có nhất thiết phải gửi thư thỉnh cầu mong muốn làm cho bức tường không bị hết thời đến vậy không? Bởi theo tớ thấy thì bức tường cứ để nguyên thế này cũng đã quá đủ tuyệt vời rồi.

“Sao rồi, nữ phù thủy? Cô có ý tưởng nào hay không?”

“Um...”

Tớ nhìn chăm chú vào bức tường, suy nghĩ một chút. Đây là một bức tường in lại rất nhiều dấu ấn của những lũ khách từng tới đây. Có rất nhiều câu chữ khác nhau, rất nhiều cảm xúc. Hả? Gì đây?

Dòng ‘Phía bên đây của đất nước này vô cùng tuyệt vời. *From nữ phù thủy du hành.*’ là thế nào vậy? Nhìn là thấy nó được viết từ rất lâu trước, lâu hơn hẳn những lời nhắn khác, dòng chữ còn được bao quanh bởi một khung màu vàng kim, không có ở đâu cả, khiến người ta cảm thấy nó được coi trọng hơn những chỗ khác nhiều.

“À, cái đó ấy à, đó là những chữ do nữ phù thủy đã đề xuất việc viết lại lời nhắn lên bức tường này viết cho chúng tôi đó.”

Hê hê. Ra vậy ha. Đã từng có một nữ phù thủy tuyệt vời ở đây. Ủ hử?

Ờ này?

“Chữ viết này, tôi từng thấy ở đâu đó...”

[illegible]

“Ê hê hê....”

“Nữ phù thủy này... cô ổn chứ ạ? Nhìn ánh mắt của cô đáng sợ quá.”

“A. Không sao. Tôi chỉ là có chút mê mẩn mà thôi.”

“A, hả?... V... vậy à?”

Có vẻ người đó bị dọa sợ rồi. Thế nhưng tớ ổn thật mà. Không những thế còn tinh thần phơi phới nữa ấy chứ. Vì bắt gặp bóng dáng của mẹ Elaina mà đầu óc tớ bắt đầu hoạt động với tốc độ không tưởng được.

Nói cách khác là chỉ trong khoảnh khắc, phương án giải quyết cho vấn đề luân quan liên quan tới bức tường liền vụt lên trong đầu tớ.

“Ông chú này, cho tôi mượn con dao đi.”

“Nhưng tôi cảm thấy đưa dao cho cô thì không ổn cho lắm.”

“Được mà, chú cứ đưa đây.”

“Hừm...”

Ông chú viên chức đẩy miễn cưỡng mà đưa dao cho tớ.

Ngay lập tức tớ dùng con dao đó để khắc chữ lên bức tường.

“Thế này là được đúng không? Làm như thế này này. Cách này là phù hợp nhất.”

Vừa nói tớ vừa khắc.

‘Thích Elaina nhất Elaina Elaina Elaina Elaina Elaina Elaina...’

Tại sao chữ cuối cùng tớ lại bỏ hẳn đi xưng hô với Elaina ấy à? Bởi vì tớ bị ông chú viên chức dùng toàn lực ngăn lại.

“Mày đang làm cái gì thế hả! Bức tường này là tài sản quý giá mang trong mình cả lịch sử đó! Đây không phải là mấy thứ đồ chơi ngu ngốc để mày viết bậy viết bạ theo ý thích cá nhân!”

Ông chú tức giận phát điên lên rồi.

Tớ chỉ thần nhiên nhận lấy sự tức giận của ông mà thôi.

“Ông nói gì vậy chứ, đây là một chuyện vô cùng quan trọng với tôi đó.”

“Quan trọng cái gì! Bức tường là nơi để những người đã từng tới đây ghi lại những điếu tuyệt vời của đất nước này!”

“Đúng thế, nhưng luật lệ đó nếu chúng ta bắt đầu thay đổi nó từ hôm nay thì thế nào?”

“... Cô đang nói cái gì?”

Có vẻ như ông vẫn chưa hiểu đi đâu mà tớ đang nói.

Nếu đã thế thì để tớ nói thẳng toẹt ra luôn.

“Nghĩa là bắt đầu từ hôm nay, kể cả những người dân của đất nước này cũng có thể tự do viết đi đâu mình thích lên bức tường. Đó có thể là những suy nghĩ nhớ thương cuồn cuộn nhiệt với người mình thích, là kỳ vọng với tương lai, cứ như vậy, để họ tùy thích viết lên những gì mình muốn là được.”

“Tại sao? Phải có lý do vì sao mà cô làm như vậy chứ?”

Tớ đã cố gắng giải thích dễ hiểu nhất có thể, nhưng có vẻ ông chú này vẫn không hiểu. Hay là tại giận quá nên không thèm nghe gì luôn vậy trời.

Một kẻ cứng đầu.

Nếu vậy, nếu ông ấy đã cứng đầu đến vậy thì tớ đây đành khuyên nhủ, giải thích dễ hiểu hơn nữa cho nghe thôi.

“Này nhé, người đã dựng lên bức tường này chính là mấy người đứng không? Đã vậy thì nó chính là một vật nên tồn tại vì mấy người, đúng chứ?”

Không phải là bức tường dành riêng cho những lữ khách.

Mà hãy coi nó là bức tường được sử dụng vì chính bản thân mình đi.

Một nữ phù thủy đã tới đất nước đó.

Mái tóc xám cùng đôi mắt xanh biếc. Đội trên đầu chiếc mũ phù thủy chóp nhọn với áo choàng màu đen cùng huy hiệu hình sao đầy tự hào đeo trên ngực, cô ấy là một nữ phù thủy, và cũng là lữ khách. Tuổi tác chỉ tầm trên mười lăm. Cũng có thể nói là một thiếu nữ vô cùng đáng yêu, xinh xắn đến mức được gọi là *my lovely angel*, xinh đẹp cũng thật tuyệt vời nhỉ.

Người đó là ai vậy?

Các bạn không nhầm đâu, là tôi đó.

“.....”

Đất nước này chính là một trong những nơi mà nữ phù thủy xuất hiện trong tác phẩm “Những chuyến phiêu lưu của Nike”, tác phẩm gây ảnh hưởng tới tôi nhiều nhất, đã từng tới thăm và khắc chữ lên bức tường tại đây, một trong những nơi mà người hâm mộ đầu tiên thấn vào tai nhau, coi nó là thánh địa trong số rất nhiều nơi trên thế giới này.

Dù gì đây là nơi mà tác giả đã từng thực sự tới thăm, không những thế còn khắc chữ để lại, nên nếu đã là fan, ai cũng sẽ muốn một lần tới đây, được nhìn những chữ viết đó bằng chính mắt mình, trở thành một địa điểm được nhiều người tập trung tới thường xuyên, giống như một kiểu hành hương cầu nguyện vậy.

Lần này, trên đường du hành của mình, tôi đã tới thăm đất nước đó, ấy thế mà...

Tôi đã mang theo rất nhiều kỳ vọng đi tới đây, nhưng mà...

“Nó bị... bị phá mất rồi.”

Bức tường đã bị đập đổ.

Ở đất nước này đã không còn tồn tại bức tường nữa, mà nó cũng chỉ là một đất nước bình thường mà thôi.

Ờ gì thế này? Không lẽ chúng tôi tới nhầm địa điểm rồi sao? Tôi nghiêng đầu nghĩ, không nhầm được, đây chính là chỗ mà tác giả đã tới thăm.

‘Phía bên đây của đất nước này vô cùng tuyệt vời. *From nữ phù thủy du hành.*’

‘Phía bên đây của đất nước này vô cùng tuyệt vời. *From nữ phù thủy du hành.*’

Hai dòng chữ giống hệt nhau được dựng lên như một tấm bia kỷ niệm. Những chữ viết từ rất lâu về trước được trang trọng bao quanh bằng khung màu vàng kim, đặt ngay ở trung tâm của đất nước như để nhắc nhở nơi đây xưa kia từng tồn tại một bức tường.

“Xin mời! Tường đây, rẻ lắm!”

“Những ký ức về những chuyến du hành thì sao ạ?”

“Không phải là miếng gạch vỡ tàn thường đâu! Đây là một mảnh của bức tường ấy đó. Hiếm có lắm đấy!”

Tại khu vực trung tâm của một đất nước đã trở nên rất đổi bình thường sau khi bức tường biến mất, những người dân của đất nước này đang đi rao bán những mảnh gạch vỡ chỉ tàn vỡ bàn tay, những thứ trước đây từng là một bức tường.

Đi đâu ngoài dự đoán là việc buôn bán lại rất tốt, những lũ khách đầu đang vây quanh mấy đứa bé bán rong.

Không phải chứ, chỉ là những mảnh tường vụn thôi mà? Tuy rằng chúng cũng có giá trị vì đã từng là một phần của bức tường.

Thế nhưng tôi lại không có hứng thú với mấy thứ gạch vữa, tường vụn đó. Nên tôi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hiện tại nơi đây đã không còn phân ra làm hai và mỗi nơi có một người đứng đầu riêng nữa, hiện nay nó đã tập trung lại chỉ thành một nơi duy nhất. Đi bộ dạo qua những con phố, tôi bắt gặp một tòa nhà đang được xây dựng.

‘Công trình tòa thị chính mới’

Trên đó đề dòng chữ trên. Nó được viết như vậy nên đương nhiên chính là tòa thị chính.

“Hừm. Cái này nhìn là lạ sao ấy. Cửa ra vào phải để bên phải chứ.”

“Ông nói gì hả? Cửa sổ phải bên trái. Bên đó tốt hơn nhiều.”

“Nói cái gì?”

“Gì gì gì.”

“.....”

Hai ông lão nhìn như nhân viên viên chức vừa nhìn chăm chăm vào tòa nhà đang thi công vừa không ngừng tranh cãi vụn vặt.

“Xin hỏi, hai người là người đứng đầu của đất nước này ạ?”

Không hiểu sao tôi có cảm giác rằng hai người này biết rất rõ vì sao bức tường lại bị phá bỏ, thế nên tôi dùng giọng nói thật ngọt, vừa nịnh vừa hỏi. Làm như thế rất dễ lấy được thông tin từ cánh đàn ông. Ngay cả là các ông lão cũng như vậy.

“Gì thế? Tiểu thư đây là nữ phù thủy du hành hả?”

“Ồ thật là hoài niệm quá. Đã mười năm rồi.”

“Mọi người biết cháu sao?”

“Không phải khá lâu về trước cháu từng tới đây sao?”

“...? Ừ hử, nhưng tiểu thư đây vẫn ít tuổi hả?”

“Vẫn giống hệt với trước đây mà.”

“Hừm? Nhìn kỹ thì mặt tiểu thư nhìn còn trẻ hơn hử đó nữa.”

“Đúng vậy ha.”

“Mà nhìn kỹ ngực cũng không có giống.”

“Đúng đúng.”

“Là người khác sao?”

“Đáng tiếc.”

“.....”

Tôi cảm thấy thật bất lịch sự khi bị nhìn chằm chằm chẳng có chút kiêng dè nào.

Cố gắng kìm nén, xoa dịu cơn giận trào lên từ tận đáy lòng, tôi hỏi tiếp.

“VẬY, hai người có phải là viên chức của đất nước này không thế? Hay đơn giản chỉ là mấy ông lão nhăn nhoe thôi nhỉ?”

“Chúng ta đúng là viên chức nhà nước.”

“Nhưng cũng là mấy ông già nhăn nhoe luôn.”

“VẬY thì vừa hay. Thật ra cháu có chuyện muốn hỏi.”

Và tôi đã kể lại cho họ nghe những chuyện mình đã thấy trên phố và cả lý do tôi tới thăm đất nước này.

“Hừm hừm. Ra vậy. Một câu hỏi chính xác.”

“Thật ra, ngay cả bây giờ cũng có không ít những bạn nhỏ tới đây vì cái giống như thánh địa được xưng tụng trong sách. Và cuối cùng mọi người đều chán nản ra về”

“Tại sao mọi người lại phá bỏ bức tường vậy ạ?”

Khi tôi hỏi vậy, hai người đã kể lại cho tôi nghe.

Câu chuyện như sau.

Mười năm trước đây, từ phát kiến của một nữ phù thủy du hành, bức tường bắt đầu là nơi ghi lại những cảm tưởng của những lữ khách về đất nước này, nhưng tới gần đây, nơi đây cũng trở thành nơi để những người dân viết lại những suy nghĩ của mình.

Tên người mình thích. Ước mơ tương lai. Cầu nguyện ngốc nghếch. Những chuyện không thể nói ra miệng. Chuyện về hình dáng cái tai của đức vua. Áo tưởng đơn thuần.

Hơn nữa, tất cả những đi đâu đó đều được người dân đất nước không hề ngần ngại ghi lại. Họ không ngừng đeo gọt lên bức tường, rồi thỏa thích làm theo ý mình. Cho đến nay, vốn đã có rất nhiều lữ khách khắc chữ lên bức tường rồi, nên chỉ chớp mắt, những khoảng trống để viết chữ lên cũng

dần hết. Vậy nên người dân nơi đây chỉ có thể sử dụng những khoảng ít ỏi đó để viết những điều mình muốn. Thế nhưng lại có một vấn đề.

Những chữ được viết lên hoàn toàn bị phó mặc cho những nghĩ suy, tình cảm nhất thời, nên những người dân của đất nước này, khi phải nhìn những dòng chữ đó ngày này qua ngày khác, tuần này qua tuần khác thì chẳng mấy chốc họ đã không thể chịu nổi chúng nữa.

“Trời ơi! Cái gì đây thế này? Xấu hổ chết được.”

“Đùa hả, tên nào dám nói xấu ta đấy?”

“Vừa hôm trước tôi cùng người yêu nắm tay vẽ ô che chung trên tường thì hôm sau chúng tôi đã chia tay rồi! Tôi không muốn thấy nó nữa!”

“Chết t... Say bí tí rồi viết cái gì thế kia...”

Vân vân. Liên tiếp những chuyện dở khóc dở cười của người dân.

Chuyện này cũng đương nhiên thôi. Khác với những lữ khách, họ là những người sống ở đất nước với bức tường này. Hàng ngày, dù không muốn nhưng họ vẫn sẽ trông thấy, vẫn phải tiếp tục cuộc sống sinh hoạt của mình bên cạnh nó.

Những sự xấu hổ, hổ thẹn khi du hành thì người ta có thể đơn giản viết ra rồi coi như chưa từng tồn tại.

Nhưng những người dân nơi đây một khi đã viết ra thì không thể nào bỏ đi được, và chúng sẽ mãi đọng lại là những hồi ức đáng xấu hổ. Nên kết cục, những tình huống cười ra nước mắt đó ngày qua ngày, càng lúc càng tăng lên, cho tới gần đây thì kết cục là bức tường bị phá bỏ.

Và khi để ý tới thì những oán hận, căm ghét của những người dân đất nước này đối với người sống ở phía bên kia đã hòa hoãn đi rất nhiều. Chắc chắn họ cứ luôn nhìn mãi vào bức tường đứng sừng sững nơi ấy rồi nhìn thấy được chính mình. Và cuối cùng họ phủ định luôn cái quá khứ luôn nghĩ rằng mình ưu tú hơn hẳn những người ở phía bên kia, bởi vì lúc nào đập vào mắt họ cũng chỉ là những dòng chữ đáng xấu hổ do chính họ viết lên.

Chúng ta không hề giỏi hơn ai.

Chúng ta chỉ là những kẻ ngu ngốc mà thôi.

Chúng ta phải xin lỗi những người ở phía bên kia.

Những người dân nơi đây, lần đầu tiên trong lịch sử lâu dài của mình, vượt qua bức tường và cùng bình tâm ng ắ lại nói chuyện với nhau. Đi ầu đáng ngạc nhiên là cả phía bên trái và phía bên phải cùng lúc ầu có suy nghĩ giống nhau, nên sau khi ng ắ lại nói chuyện, quá trình từ đưa ra ý kiến đến lúc quyết định phá bỏ bức tường ầu được tiến hành vô cùng thuận lợi.

“Cuối cùng đất nước này đã không còn cần bức tường như vậy nữa. Chúng tôi, ngay từ ầu, bất kể cái gì, bất kể chuyện gì ầu giống hết nhau.”

“Dù sao, từ giờ trở đi, chúng ta sẽ chỉ là một nước thống nhất, cùng trải qua những tháng ngày bình yên.”

Họ kết thúc câu chuyện như vậy.

Và cũng vì có câu chuyện như thế, đất nước này đã phá bỏ đi lý do để những lữ khách hướng bước chân tới đây.

“Chào mừng nữ phù thủy đáng yêu! Cô có muốn một h ắ ức không?”

“Ừ ha. Cho tôi một h ắ ức nào với.” “Cám ơn cô nhi ầu!”

Tôi quay trở lại trung tâm của thành phố, mua một mảnh vỡ của bức tường (cỡ một lòng bàn tay), và quay lại đi về phía cổng thành.

Trên mảnh vỡ mà tôi đã mua có khắc chữ “Ela”. Lẽ nào có ai đó đã khắc tên của tôi trên này ư? Chắc không phải đâu nhỉ?

“.....”

Ôm cảm giác không biết diễn tả thế nào bằng lời, tôi nhét mảnh vỡ đó vào túi. Xét cho cùng, thứ tôi muốn xem đã không thể xem được nữa. Tuy hiện tại họ vẫn đang bán những mảnh tường vỡ, vừa đủ để xoay xở cho nơi đây tồn tại như một địa điểm tham quan, nhưng khi những mảnh vỡ này đã bán hết, lúc đó, đất nước này sẽ chẳng còn đi ầu gì khác biệt nữa, mà chỉ là một đất nước bình thường.

Cơ mà, có lẽ như vậy đối với họ lại tốt hơn. Nếu như không cần phải cố sức, g ồng người lên để khiến cho những lữ khách nghĩ nơi đây là một nơi tuyệt vời, không cần cố gắng thay đổi đất nước cho phù hợp giá trị quan của những lữ khách nữa, thì thay vì cố sức làm vui lòng khách tham quan, họ sẽ cố gắng biến nơi này thành một nơi để sống cho chính bản thân mình.

Nơi gọi là đất nước ấy vốn dĩ là một nơi được dựng nên cho những con người sống ở đó.

Chương 13

Ma cắt xén

Khi mà tôi tới thăm đất nước nọ, trên một con đường giống như bao con đường khác trong đất nước, tại một cửa hàng giống như bao cửa hàng khác, nếu có hơn hai người tập trung lại với nhau, họ đều sẽ bắt đầu bàn tán về lời đồn ma cắt xén, nhiều như việc người ta nói chuyện về thời tiết vậy.

“Ông từng thấy con ma cắt xén đó chưa?”

“Tôi chưa thấy bao giờ, chỉ biết là đã có năm cô gái bị nó cướp đi sinh mạng rồi.”

“Đúng thế, tôi nhìn thấy nó rồi. Bằng chính mắt mình, nhìn rõ rõ ràng ràng. Chuyện xảy ra vào đêm trăng tròn. Đó là một gã đàn ông với vẻ ngoài vô cùng đáng sợ...”

“Không đâu, tên tội phạm là phụ nữ. Tôi tận mắt thấy mà.”

“Ông nói cái gì? Tôi cũng từng thấy rồi. Nhưng mà cắt xén chẳng phải đàn ông cũng không phải phụ nữ, nó là một tên ái mà?”

“Ơ này, nó không phải là búp bê à?”

“Đáng sợ quá! Trời ạ, đáng sợ quá! Một kẻ nào đó đã cướp đi sinh mạng của năm cô gái? Làm sao chúng ta an tâm ra ngoài được nữa! Ta sẽ ở yên trong nhà thôi!”

Cái cảm giác gì đây.

Cả con phố ồn ào, ồn ã, bất kì người dân nào đang đi trên những con đường lát gạch đỏ tại đây đều rung mình sợ hãi. Tôi vẫn tiếp tục dạo trên những con đường đỏ rực, dòng tai nghe ngóng, hình như sáng nay lại có thêm một cô gái bị ma cắt xén tấn công, vì vậy mà người dân càng ngập tràn trong nỗi sợ hãi.

Dù có thế, thì những người không phải dân nơi đây có vẻ khá bình thản.

“Ái chà, rắc rối quá!”

Nữ phù thủy đang thông thả vừa đi vừa gặm bánh mì kia là ai vậy?

Các bạn không nhầm đâu, là tôi đó. Còn sau đây là chuyện về một người hoàn toàn khác.

Nói thế nào thì những vụ việc do con ma cất xén kia gây ra đều là những vụ lớn tới mức khiến Hiệp hội thống nhất phép thuật phải cử nữ phù thủy đi tra xét xung quanh. Đó là một người phụ nữ trưởng thành với mái tóc dài màu vàng kim lấp lánh, mềm mại như một dải bụi sao. Cô mặc áo choàng trắng, đội trên đầu mũ phù thủy chóp nhọn và đeo hai chiếc huy hiệu, một chiếc hình sao và một chiếc hình mặt trăng.

“Chết tiệt. Tên này cũng vậy tên kia cũng vậy, toàn một lũ chỉ biết bốc phét!”

Và giống như các bạn đang thấy, việc đi đầu tra khá khó khăn. Trông có vẻ vô cùng tức giận, cô ấy cầm cái tàu thuốc trên tay, thở phì phèo ra từng làn khói trắng. Một chiếc tàu thuốc mang phong cách Phương Đông và những làn khói mùi thật khó chịu thổi ra từ miệng cô.

Tuy tôi không nghĩ nơi đây là một đất nước nguy hiểm kiểu như ngay lập tức sẽ có ma quỷ xuất hiện trên đường. Nhưng tốt nhất chắc tôi chỉ nên ở lại đây một ngày rồi mau mau chóng chóng rời đi nhỉ? Cái mùi ở đây cũng khó chịu quá, nên tốt nhất nhanh nhanh rời chỗ này luôn ha?

“Hừ...? Này, nhóc kia. Nhờ chút nào?”

Ngay khi đang vội vàng quay người đi thì một bàn tay từ phía sau đập lên vai tôi, và mùi khói thuốc nồng nặc nhanh chóng bao quanh khắp người tôi. Tôi ghét cái mùi này. Mặt tôi vô thức cau có hết cả.

Khó chịu hất cái tay đang đập lên vai mình ra, tôi quay người lại, nữ phù thủy của Hiệp hội thống nhất phép thuật nhìn chằm chằm vào tôi.

“Nhóc là người dân nước này?”

“Tôi là lữ khách.”

“Ừm— Vậy những vụ việc xảy ra gần đây ở đất nước này nhóc có biết không?”

“Ý chị là sự xuất hiện của ma cắt xén hả? Chuyện đó thì tôi có biết. Bởi vì chị đã đi quanh hỏi rất nhiều người về nó. Nhưng thật đáng tiếc, tôi không biết gì hơn những đi đâu đó cả.”

Nghe tôi trả lời như vậy, trên mặt nữ phù thủy hiện rõ sự thú vị.

“Vậy sao? Thật đáng tiếc... Mà thôi, nếu nhóc có biết thông tin gì thì nhớ nói cho tôi nhé. Tôi hiện đang thu thập thông tin về ma cắt xén ở hội trường chung. Có gì nhớ giúp nhé!”

“Tôi nghĩ là không có thông tin gì đâu. Mà thôi được.”

“Nhóc lằm bằm gì thế?”

“Chị đừng bận tâm.”

Tôi khẽ hừ mũi.

Nữ phù thủy khẽ gạt đầu rồi lấy một mảnh giấy bị rách khỏi túi áo ngực.

“Tôi là Syla. Nữ phù thủy trực thuộc Hiệp hội thống nhất phép thuật.”

Trên mảnh giấy rách là những thông tin y hệt như lời cô ấy nói. Và còn có thêm cả một danh hiệu “Phù thủy Bóng Đêm”.

“Tôi là Elaina. Phù thủy Tro Tàn Elaina - Cơ mà tôi nghĩ là chúng ta sẽ chẳng có cơ hội gặp lại nhau nữa đâu.”

Tạm thời tôi vẫn miễn cưỡng nhận lấy mảnh giấy rách ấy.

Ở một đất nước đầy rẫy tin đồn về việc có ma cắt xén xuất hiện thì việc lang thang không có mục đích chẳng khác nào hành động tự sát, nên ngay sau đó tôi đã đi tìm nhà trọ và thuê một phòng.

Ở nơi này, bất kể là nhà hay đường phố thì gạch xây đều được nhuộm một màu đỏ, việc tìm một nhà trọ khá là khó khăn. Thêm vào đó, dùng vẻ bề ngoài y hệt nữ phù thủy đi lại trên đường khiến cho tôi phải hứng chịu rất nhiều ánh nhìn chăm chăm đầy khó chịu. Có lẽ là bởi nữ phù thủy bóng đêm Syla kia đã luôn đi vòng quanh lẩn mò dấu vết của những vụ việc xảy ra. Thế cho nên, chỉ cần là nữ phù thủy thì cũng sẽ bị quy kết cho giống như vậy.

Vì quá phiền phức, tối tháo chiếc huy hiệu xuống, khiến cho mình trở thành một phù thủy đơn thuần và tiếp tục đi tới. Thế nhưng dù tôi có đi đến đâu thì đều là những con phố nối tiếp nhau với cảnh vật chẳng hề thay

đổi. Đi đâu này cũng rất tuyệt, thế nhưng trong trường hợp đang có đích đến thì cứ đi qua đi lại tìm sẽ vô cùng mệt mỏi. Tiếp tục đi tới, tôi bắt gặp giữa những con phố nào là hiệu sách, nào là cửa hàng trà, rồi cả cửa hàng búp bê nữa, rất rất nhiều. Đặc biệt, búp bê có vẻ là sản phẩm nổi tiếng ở đất nước này, số lượng cửa hàng nhiều đến mức căn nổi lên căn.

Ồ, nếu đã là sản phẩm đặc trưng thì tôi cũng nên mua một con làm kỷ niệm chứ nhỉ— vừa nghĩ vậy tôi vừa bước chân vào một cửa hàng.

“Phur phur phur... Chào mừng đến với cửa hàng chúng tôi. Búp bê của cửa hàng chúng tôi tuyệt lắm, chính là cái “loại đó” ấy. Tất cả đều là đồ hiếm được du nhập từ rất xa xưa và từ nơi khác tới. Đồ theo phong cách vintage cả nhé. Cô nhìn này, con búp bê này, con búp bê này đặc biệt nhất đó... Đây, chất tóc giống y như thật, giỏi quá đúng không? Mùi cũng thơm lắm. Cô muốn thử không?”

“A. Xin lỗi, chắc tôi vào nhầm cửa hàng.”

Tôi ngay lập tức rời khỏi đó.

Bầu không khí trong cửa hàng đó thật đáng sợ. Đi tiếp thêm chút xíu, tôi cuối cùng cũng mò tới được một nhà trọ. Mơ màng bước vào tòa nhà cũng được xây bằng gạch đỏ nhằm chán, sau khi trả tiền cho một đêm trọ, tôi liền khóa mình trong phòng. Nổi sợ hãi đối với ma cất xén dù ít, nhưng không phải không có, thế nên tôi khóa kỹ cửa ra vào, chốt chặt cả cửa sổ.

“... Ngay cả chỗ này cũng có.”

Quả nhiên là sản phẩm nổi tiếng có khác. Trên chiếc bàn đầu giường trong căn phòng tôi thuê cũng có một con búp bê đang chễm chệ ngẩng. Một con búp bê mang hình hài bé gái, với mái tóc vàng kim, diện trên mình một chiếc váy lộng lẫy. Khóe miệng búp bê khẽ cong lên như đang cười, nhưng trong tầm mắt của nó lại chỉ là một căn phòng cũ kỹ chẳng có gì đặc biệt. Cảm giác cứ rờn rợn.

“.....”

Tôi không thể nào yên lòng nên đã cầm lấy con búp bê và ném nó vào trong tủ quần áo.

“Thôi, hôm nay thì nhanh nhanh đi ngủ thôi.”

Sau đó, tôi đi tắm, rồi giải quyết bữa tối bằng bánh mì, và nằm ngửa đọc sách trên giường, giết thời gian đợi cho trời về khuya.

“.....”

Không có việc gì để làm nên cơn buồn ngủ dễ dàng kéo tới. Không biết từ lúc nào, tôi đã chìm vào giấc ngủ say.

Trời sáng.

“Mình ngủ quên sao...?”

Tôi vừa đặt cuốn sách rơi ngay bên cạnh lên chiếc bàn đầu giường, vừa ngồi dậy. Bên ngoài cửa sổ nắng đã lên, những tia sáng mềm mại nhuộm đỏ lên từng con phố, cơn gió ấm áp khẽ đung đưa rèm cửa, bao quanh người tôi. Cơn gió lướt qua khiến tôi thoải mái híp mắt lại.

“Hử...?”

Khoan đã?

Gì vậy? Tôi có mở cửa sổ ra à?

Hử hử hử hử hử?

Có làm thế thật à?

Đáng tiếc, những ký ức trước khi đi ngủ ngày hôm qua không rõ ràng lắm, tối ngủ quên mất lúc nào cũng không xác định được. Ngay cả tôi đã đọc cuốn sách tới đâu cũng chẳng thể nhớ ra. Không lẽ trong lúc mơ màng tôi không để ý mà mở cửa sổ sao?

Bất cẩn quá.

“Mà thôi, cũng không sao.”

Ít nhất thì hiện tại tôi vẫn còn sống, đừng nghĩ rằng tôi đã không trở thành một nạn nhân của con Ma cất xén kia. Xét thực tế, dù có là một nữ phù thủy, thì việc tấn công trong lúc tôi đang ngủ say chẳng có gì là khó khăn. Dù có để cửa sổ mở thì cũng đã không xảy ra gì hết, nên tôi có thể thả lỏng đôi chút.

Thế nhưng...

“Tại sao mình cứ có cảm giác là lạ...”

Cảm giác thân thể nhẹ một cách bất thường, có cái gì đó thiếu thiếu, một cảm giác mất mát mơ hồ. Tôi không định hình rõ được nó là gì.

.....

“Mà thôi, chắc không sao.”

Kết cục, tôi với đôi mắt vẫn kèm nhèm ngái ngủ quyết định bỏ qua cảm giác là lạ ấy, lấy cái bàn chải đánh răng từ trong túi ra, đi tới chỗ bồn rửa mặt.

Tôi bắt đầu nghĩ hôm nay mình nên làm gì.

“.....”

Thế nhưng.

Khi nhìn thấy chính bản thân mình ở trong gương, chút buồn ngủ còn sót lại ngay lập tức bay sạch.

Một đi đâu không thể tin được phản chiếu trong tấm gương.

Chính là cảm giác là lạ mà tôi cảm thấy này giờ.

“Ế— ? Cái gì đấy thế này!”

Tôi đánh rơi bàn chải đánh răng xuống bồn rửa mặt, ngón tay run run sờ lên mái tóc của mình.

Mái tóc màu xám vốn dài tới thắt lưng, óng mượt đã bị cắt phăng đi. Ngắn chưa từng thấy.

Mái tóc dài của tôi đã biến mất rồi. Tóc của tôi, chỉ trong lúc tôi ngủ đã từ kiểu tóc dài sang kiểu đầu ngắn rồi.

“... Là ai làm chuyện này?”

Đến đây tôi chợt nhớ ra.

Những tin đồn ngày hôm qua tôi nghe được trên phố.

Ma cắt xén.

Cướp đi sinh mệnh của năm cô gái.

Sinh mệnh của các cô gái.

“.....”

Người ta vẫn hay nói tóc là sinh mệnh của người con gái.

“Đúng như cô suy đoán, đây chính là một trong những hành động của ma cắt xén. Có cô bị như vậy khi đang trên đường mua sắm trở về. Có người lại bị khi đang giết thời gian tại một tiệm cà phê— Trường hợp của cô thì có vẻ là bị tấn công trong lúc say ngủ.”

Đây là chuyện sau khi mái tóc của tôi bị cắt mất.

Đầu tiên, tôi vẫn mặc nguyên đồ ngủ chạy tới quầy lễ tân của nhà trọ, sau khi kể lại mọi chuyện cho bà chủ nhà trọ nghe, tôi đưa danh thiếp của nữ phù thủy bóng đêm Sylva cho bà chủ và nhờ bà dẫn cô ấy tới đây. Tôi thực sự quá sốc khi mất đi mái tóc dài quý giá của mình, thực sự không

còn chút sức lực nào để ra ngoài nữa. Thật ra thì bà chủ cũng chẳng sẵn lòng giúp nên tôi đã phải ném ra ít tiền.

Trong lúc chờ Sylva đến, tôi chỉ biết nằm úp mặt mà buồn bực trên giường.

Và khi Sylva tới nơi thì cô ấy còn cười vào mặt tôi.

“Ngay cả nữ phù thủy khi gặp phải ma cà rồng cũng trở thành nạn nhân của nó hả? Hi.”

“.....”

Chẳng còn sức đâu mà vặn lại, tôi cứ thế nằm yên trên giường lờm cô ta.

Cô ấy lại chẳng hề tỏ ra bị uy hiếp bởi cái lờm của tôi, nhún vai nói, “Mà thôi, trước tiên để tôi xem thử hiện trường đã.” Nói rồi liền đeo găng tay vào.

“Vậy tôi nên làm gì đây?”

“Nhóc cứ ở yên đó làm vật trang trí là được.”

“.....”

Nếu đã không cần tôi làm gì cả thì tôi sẽ làm theo.

Tôi ở yên trên giường, dõi theo từng cử động của Sylva.

Dường như đã làm công việc này thành quen, cô ấy nhanh nhẹn lật tung tất cả các đồ vật trong phòng lên. Giá để đồ ồi bàn, tủ quần áo cho đến cả bình hoa, tất cả mọi thứ đều lật tung, dốc ngược hết ra. Đương nhiên ngay cả chiếc giường trong phòng cũng không phải ngoại lệ, nó chính xác là bị lật ngược lên như nghĩa trên mặt chữ, và vật trang trí đang ở trên giường là tôi đây cứ như vậy rơi bụp từ trên giường xuống.

“Ừm... Chẳng có đồ vật gì đáng sợ ở đây cả.”

“Thứ đáng sợ nhất trong căn phòng này e rằng chính là Sylva đó.” Tôi nói vọng lên từ dưới sàn nhà.

“Đáng sợ gì chứ. Chỉ là kiểm tra hiện trường thôi mà.”

Sylva nhìn xuống tôi.

“Nhân tiện, nhóc có thấy đồ gì đáng sợ trong này không? Hay là điểm khác biệt giữa căn phòng hôm qua và hôm nay chẳng hạn?”

“Nhìn cái gì cũng thấy khác hết.”

Tôi đáp trả.

“Đùa như vậy đủ rồi đó.”

“Dù chị có nói như vậy thì...”

Thế nhưng do nằm bẹp trên sàn nhà nên tôi thực sự có thể nhìn rõ tình trạng hiện tại của căn phòng hơn, và nó khiến tôi đột nhiên nhận ra một điều.

“A... Con búp bê biến mất rồi.”

“Búp bê?”

Tôi gạt đầu và chỉ vào tủ quần áo.

“Ngày hôm qua tôi đã chuyển con búp bê được đặt trên tủ đầu giường vào trong tủ quần áo, nhưng giờ lại không có.”

“Ừ hử... Ra vậy.”

Gật gù như đã thỏa mãn với câu trả lời ấy, Sylva lẩm bẩm một mình “Quả là vậy.

“Quả vậy là sao?”

“Trong các vụ việc liên hoàn này đều có một điểm chung. Các cô gái dù bị cắt mất tóc nhưng không bị gây hại gì đến tính mạng, nên tôi đã tới hỏi những người bị hại, tất cả họ đều nói rằng bị cùng một đối tượng tấn công.”

“Kẻ đó là ai?”

Tôi nghiêng đầu thắc mắc, Sylva liền ngắn gọn đáp.

“Búp bê.”

“.....”

“E rằng tên tội phạm đã dùng phép thuật hay thứ gì đó để đi đầu khiến những con búp bê đi cắt tóc của con người. Thế nên cả ngày hôm qua tôi đã đi vòng quanh tìm đầu mối về tên tội phạm thật sự... Thế nhưng lại chẳng có tiến triển gì cả.”

Giống như những người trên phố kể chuyện với nhau, người nói tên tội phạm là một gã đàn ông bên ngoài vô cùng đáng sợ, người nói là phụ nữ, lại có người nói đó là một tên ái. Quả thực để tìm ra được sự thật giữa những con phố đan xen chỉ râm ran những suy luận, phỏng đoán thì vô cùng khó khăn.

“Vậy bây giờ chị biết được những gì rồi?”

“Như đã nói, tôi đã nói chuyện với tất cả các nạn nhân, nhờ vậy nên tạm thời nắm được con đường buôn bán búp bê r ồi.”

“Ồ.”

Ra là vậy.

“Nếu đã vậy, chúng ta mau đi đập tan đầu mối buôn bán đó thôi. Tôi sẽ khiến chúng phải hối hận vì đã dám cắt tóc của tôi.”

Tôi bật dậy. Tràn đầy quyết tâm. Phải nói là cả quyết tâm lẫn sát ý đều tràn đầy luôn ấy.

“Này, đợi chút đã. Nhóc bình tĩnh nào. Phải nghe người khác nói hết đã chứ.”

“Còn chuyện gì nữa? Chẳng phải là sắp tóm cổ được tên tội phạm r ồi sao?”.

“Nhóc vội quá r ồi...” Syla thở dài. “Chuyện không phải chỉ có vậy. Đúng là tôi đã nắm được đường dây mua bán búp bê, vấn đề là vẫn có chút rắc rối.”

“Rắc rối gì?”

Tầm nhìn của Syla khẽ lướt qua chỗ ngực tôi khi tôi thay đồ ngủ ra để mặc vào đồ thường ngày của mình.

“Tại đất nước này, những con búp bê quý hiếm thường được mang đi giao dịch ở các buổi đấu giá ng ầm. Tất cả những món được đưa ra giao dịch đều không phải là hàng chính thống, chúng hầu hết là những thứ đồ không thể đem ra buôn bán công khai được. Nên cả người bán lẫn người mua đều nặc danh khi thực hiện giao dịch.”

Tại sao lại vừa nói vừa nhìn ngực tôi chứ?

“.....”

Nói tóm lại, tôi có thể hiểu đại khái cô ấy muốn nói gì.

Tôi nhanh chóng mặc áo sơ mi cùng váy vào để cắt đứt tầm nhìn của Syla, và nói.

“Nghĩa là những người bị hại cũng từng mua đồ ở những chỗ đó đúng không?”

Syla gật đầu. Tầm mắt vẫn không rời khỏi phần ngực của tôi.

“Nói tới, bà chủ nhà trọ này cũng là một nhà sưu tập có tiếng đấy. Vừa nãy bà ấy miễn cưỡng bị tôi ép khai ra, nhưng quả nhiên, đồ bà ấy mua

cũng từ cùng một chỗ với những người bị hại khác.”

Syla nói tới đó rồi bắt đầu lục lọi trong túi xách của mình.

“Ô, đây rồi đây rồi.”, vừa nói cô ấy vừa lôi ra một con búp bê. Đó là con búp bê tóc vàng kim giống hệt con búp bê được đặt ng ồi trên tủ đầu giường của tôi ngày hôm qua.

“Đây chính là con búp bê mà tôi đã phải dọa dẫm cướp được từ chỗ bà ấy đó. Có vẻ tất cả nạn nhân đều sở hữu những con búp bê làm ra bởi cùng một nghệ nhân.”

“Nhìn qua chỉ là một con búp bê bình thường thôi mà. Dù trông nó đúng là có cảm giác rờn rợn như sẽ bất chợt cử động vậy.”

Trên mặt Syla hiện ra vẻ tán thành, cô ấy nắm lấy gáy con búp bê và lắc mạnh.

“Nhóc thấy nó bình thường hả? Nhìn kỹ đi. Đây là sản phẩm được một kẻ vô cùng tâm huyết với nghề làm ra đó.”

“Ừm... hử?”

Nghe nói như vậy, tôi áp mặt lại gần con búp bê. Con búp bê đó vẫn đang lắc lư với nụ cười nhợt nhạt trên môi, nhìn chằm chằm về phía này. Chỉ một lát, sau khi nhìn thẳng vào con búp bê.

“A.”

Tôi phát hiện ra rồi.

“Là tóc!”

Syla gật đầu.

“Đúng vậy. Mái tóc của nó sử dụng tóc người để tạo thành. Thế nên chất lượng mới tốt như vậy.”

“.....”

“E rằng, chúng được làm từ tóc của những nạn nhân vụ ma cắt xén cũng nên.”

“Ra vậy.”

Quả nhiên là tâm huyết.

“Tóm lại chính là có chuyện như thế. Vậy nên chúng mới bị đưa đi đấu giá ng ần.”

Vừa lắc lắc con búp bê, Syla vừa nói.

“Mà nhân tiện, đấu giá ng ầm hôm nay cũng có tổ chức.”

“Ồ.”

“Nhóc đi chứ?”

Tôi không đáp lại mà li ền mặc áo choàng vào, kéo mũ phù thủy trên đầu xuống ch ặt thêm và thu lại đồ d ụng của mình. Khi tôi đội mũ vào, mái tóc l ỏa x ỏa kh ẽ bay bay theo động tác của tôi, nhưng cũng nhắc nhở một sự thật, mái tóc suôn mượt của tôi đã chỉ còn ngắn đủ chạm tới ngang vai mà thôi.

.....

Nghệ nhân búp bê, không thể tha thứ được.

“Nào, chúng ta đi thôi chứ?”

Syla g ật đầu và cùng tôi rời khỏi phòng.

“Mà vừa n ầy vì sao chị cứ luôn nhìn ch ằm ch ằm vào ngực của tôi vậy?”

“Hử? Cái đó... Chỉ là, tôi nghĩ nó có hơi bị nhỏ.”

“.....”

“.....”

“À, khi tới hội trường đấu giá nhóc nhớ bỏ áo choàng và mũ phù thủy đi nhé. Nếu quá thu hút t ầm mắt người khác thì dễ bị lộ l ắm.”

“.....”

Nữ phù thủy bóng đêm, không thể tha thứ được.

Chúng tôi đi vào hội trường đấu giá ng ầm từ cửa sau của một cửa hàng nằm sâu trong con phố tấp nập.

Cái gì cũng từ phía sau cả.

Để tham gia đấu giá ng ầm phải đáp ứng đủ ba đi ều kiện.

Đầu tiên là không được tiết lộ thân phận. Nghĩa là trong lúc ở trong hội trường thì chúng ta đơn thuần chỉ là khách, mà không có bất kì một địa vị nào khác, không hơn cũng không kém. Thế nên tôi chỉ mặc váy cùng áo sơ mi, làm cho vẻ ngoài bình thường nhất có thể để đi vào, còn Syla không biết vì sao lại thay h ả một bộ váy. Người nói nếu quá thu hút t ầm mắt của người khác sẽ dễ bị lộ là ai chứ?

Thứ hai là đeo mặt nạ. Những chiếc mặt nạ chỉ đủ che phần mắt nhưng rất cần thiết để che giấu thân phận của người tham gia. Dù thế nào đây cũng là một hội ngà.

“...Cơ mà chỉ che có phần mắt thì người ta vẫn dễ dàng đoán được ngay là ai mà?”

“Đừng nói gì. Trong những buổi hội họp như thế này thì không khí cũng rất quan trọng. Đeo mặt nạ khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn như khi phạm vào điếu cấm kỵ vậy, nhóc có thấy thế không?”

“Không đâu, vốn dĩ đấu giá ngà đã rõ là một việc cấm kỵ rồi.”

Rốt cuộc thì cô đang nói cái quái gì thế?

“Thôi. Trước tiên chúng ta cứ vào đi.”

Hóa trang và đeo mặt nạ lên để che giấu thân phận, chúng tôi bước chân vào trong hội trường của những cuộc đấu giá ngà.

À, điếu kiện thứ ba chính là phải mua vé vào cửa.

Đấu giá ngà tuy được tổ chức dưới tầng hầm nhưng cũng rất sạch sẽ, thậm chí còn lộng lẫy tới mức có thể gọi là xa hoa. Chiếc đèn chùm rực rỡ, hào nhoáng treo trên trần nhà được vẽ những bức họa bí ẩn tỏa ra ánh sáng vàng, bên dưới là từng hàng ghế được xếp san sát trên thảm đỏ, nhìn lướt qua, thay vì nơi đây là một hội trường đấu giá, nó càng giống một nhà hát opera hơn.

“Nơi này trước kia từng là một nhà hát opera.”

“Ồ.”

Để tôi sửa lại. Nơi đây đã từng là một nhà hát opera.

Thế nhưng, trước kia, nơi đây sẽ tập trung toàn những người với vẻ ngoài lộng lẫy, xa hoa, phù hợp với khung cảnh, cùng đắm chìm trong thú vui tao nhã của họ. Còn hôm nay...

“Hê hê hê... Búp bê của ngày hôm nay ấy hả... Hê hê hê...”

“Nhất định phải đấu thắng, nhất định phải đấu thắng, nhất định phải đấu thắng.”

“Tôi tích tiền suốt bấy lâu chỉ vì ngày hôm nay thôi! Chừng nào chưa điếu được thì tôi sẽ không về đâu.”

“.....”

Có vẻ là, trong hội trường chỉ toàn những người mắt đầy tơ máu không hề phù hợp với khung cảnh nơi đây. Vừa nhìn lướt qua bầy không khí quái dị xung quanh, chúng tôi vừa tìm chỗ ngồi.

Syla bên cạnh tôi vừa mân mê bảng số được phát vừa thở dài nói.

“Ai cũng như ai, đầu trông như bất kỳ giá nào cũng phải mua cho bằng được!”

“Chỉ là búp bê thôi mà khiến người ta điên cuồng đến vậy cơ à.”

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng thường những thứ đồ không chính thống chẳng thể được bán rộng rãi sẽ có sức hút hơn, không phải sao?”

“Chắc vậy.”

Thật là một loại ham mê khó hiểu.

Chúng tôi vẫn thông thả chờ đợi giữa hội trường ồn ào, láo nháo nhiều phút sau. Rốt cuộc thì một người đàn ông cũng xuất hiện trên sân khấu.

“Đã đến mọi người phải chờ rồi! Ngày hôm nay các nghệ nhân đã mang tới cho chúng ta những sản phẩm tuyệt vời! Mọi người muốn có chúng không? Có muốn không ạ? Đương nhiên là ai cũng muốn có rồi!”

Chỉ bằng một lời mở màn rẻ tiền như vậy, không khí cả hội trường sôi động hẳn lên. Nói là sôi sục cũng chẳng ngoa.

Dù sao nếu không thật sự muốn sẽ chẳng ai cất công tới tận chỗ này. Chuyện đương nhiên thôi. Ngay sau đó, người đàn ông trên sân khấu bắt đầu thông báo những mục cần chú ý trong đấu giá cũng như luật đấu giá một cách đơn giản.

Bạn chỉ cần giờ bảng số lên, đọc giá, và người trả giá cao nhất sẽ giành được sản phẩm. Nếu đã lên tới giá bản thân không mua được thì hãy bỏ cuộc đi. Cần trọng đừng đưa ra giá vượt quá dự toán mà tự cắt cổ mình.

Vân vân và vân vân.

Những điều này đều là chuyện rất hiển nhiên.

“Vậy thì chúng ta nhanh chóng bắt đầu thôi ạ! Bây giờ là sản phẩm đầu tiên!”

Chuẩn bị xong hết, con búp bê đầu tiên xuất hiện trên sân khấu.

Một con búp bê nữ. Lớn bằng cỡ người thật.

“A, thứ gọi là hàng không chính thống đó, chính là...”

“Ra là vậy.”

Có vẻ sản phẩm khi được yêu thích, không biết bao nhiêu bảng số được giờ lên, cuộc cạnh tranh diễn ra vô cùng khốc liệt. Kết thúc cuộc đấu giá điên cuồng là chiến thắng dành cho một ông chú có vẻ rất giàu có qua việc đưa ra giá cao nhất.

“Không lẽ ở đây chỉ toàn búp bê kiểu như vậy sao?”

“Không đâu, tôi không nghĩ vậy. Nếu những thông tin tôi có được là chính xác thì không nhàn đi đâu được, những con búp bê trong vụ án liên hoàn đều được mua từ đây.”

Thế nhưng tiếp tục nhìn lên phía sân khấu thì sản phẩm thứ hai cũng là một con búp bê nữ kích thước bằng người thật, con búp bê thứ ba cũng là một búp bê nữ kích thước bằng người thật.

Buổi đấu giá này là thế nào vậy...

“.....”

Lúc mà tôi bắt đầu có hứng thú với con búp bê đặt trên sân khấu là sau khi tôi cảm thấy những giọng nói xung quanh xì xầm bắt đầu lộ ra sự chán nản.

“Vâng thưa các bạn, đã để mọi người chờ lâu rồi! Xin giới thiệu! Sản phẩm ưu đãi của ngày hôm nay!”

Đó là một con búp bê với kích thước thông thường, nhìn kỹ thì nó bằng cỡ của con búp bê được đặt trong phòng trọ của tôi. Nếu nhìn kỹ hơn nữa thì con búp bê này cũng mặc trên mình một chiếc váy lộng lẫy như con búp bê tôi đã thấy trong phòng trọ, và có cùng một tư thế.

Nói tóm lại là.

“Không phải nó đó sao?”

Chính là như vậy.

“Đúng vậy.” Chính xác là thế nên tôi liền gật đầu. “... Thế nhưng nó sao vậy? Cứ được bán đi bán lại như thế hả?”

“Kiềm chế, kiềm chế nào.”

“.....”

Búp bê quả nhiên là đồ vật khá dễ để biến đổi.

“Xin hãy nhìn đây ạ! Tóc của con búp bê này truy cầi độ chân thật nên làm từ tóc người thật đó!”

Người đàn ông đứng trên sân khấu có vẻ khá hưng phấn cao giọng hô lên.

“Hơn thế nữa chúng còn có màu xám! Một mái tóc xinh đẹp óng mượt và cũng vô cùng hiếm có!”

Vậy, rốt cuộc thì chủ nhân của số tóc hiếm có đó là ai?

... Là tôi, có lẽ vậy. À không, gần như không lần vào đâu được.

Và những vị khách thì đã bị khơi dậy hứng thú khi nghe nhắc đến chữ hiếm có. Từng âm thanh cuồn cuộn loạn nổi lên khi gần khi xa, gần như chẳng phân biệt nổi đâu là giọng hào hứng, đâu là tiếng gào thét.

Cái quái gì vậy. Là tóc của tôi đó.

“Dám đùa bỡn tôi như vậy! Chúng đâu đáng chết vạn lần!”

“Bình tĩnh nào. Những vị khách không biết rõ luật để mua vật này. Không biết tức là không có tội.”

Còn Syla thì chính là đang đùa bỡn với tôi.

Dù vậy.

“Hơn thế, đây còn là sản phẩm do ma cắt xén đang gây ồn ào khắp đường lớn ngõ nhỏ đưa tới nữa! Sao nào? Hết sẩy đúng không thưa quý vị?”

Với lời giới thiệu của người đàn ông, các vị khách trong hội trường càng hào hứng hơn.

“Chết tiệt, không cách nào theo dõi hết được.”

E rằng mọi chuyện đã trở nên phiền phức hơn. Syla ra vẻ như không có việc gì chỉ nhún nhún vai.

“Mà này Syla. Nếu đã biết búp bê là do ma cắt xén đưa tới thì cô định sẽ làm gì với nó?”

“Này có gì phải hỏi. Đương nhiên là đấu cho bằng được và đi đầu tra cho kẻ bán rỗi.”

“Ồ.”

Ngay trong lúc tôi gật đầu thì đấu giá đã bắt đầu. Người đàn ông trên sân khấu gõ gõ cái búa gỗ.

“Vậy giá bán bắt đầu từ một đồng tiền vàng. START!”

Một tiếng “koong” nhàn nhạt vang lên báo hiệu phiên đấu giá bắt đầu, khắp nơi trong hội trường vươn lên những bảng số, âm thanh đọc giá cũng không ngớt.

Hai đồng, ba đồng, năm, bảy, chín, mười, mười hai, mười bốn, mười lăm... Số tiền người ta sẵn sàng bỏ ra cho một con búp bê làm bởi tóc cướp được từ tôi không ngừng được nâng cao tựa như những kẻ ngu ngốc. Phải nói là hết như bọc phát lạm phát. Giá đội lên giá.

“Chắc rất khó mà đấu thắng được.”

“... Có lẽ thế.”

Số đồng tiền vàng đã lên tới hơn hai mươi, dĩ nhiên đáng lo lắng là nếu nó lên tới giá ba mươi đồng thì sẽ chạm mức giới hạn của tôi. Cảm giác như trong tôi có cái gì đó sắp đứt phăng đi. Là do mái tóc đã bị cắt mất chẳng.

Ngay sau đó, tôi liền đứng dậy.

“Syla. Tôi có cách khác để lấy đồ về tay nhanh hơn là ngồi đây đấu giá nhieu.”

“Hai mươi chín đồng! Còn ai ra giá cao hơn không ạ? Có không ạ? Vậy hai mươi chín đồng, bán...”

Không không.

Tôi không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Ngay khi người đàn ông giơ tay hô to lên giá chốt bán lần cuối và chuẩn bị gõ búa gõ xuống.

“Biến.”

Từ đũa phép của tôi phóng ra một tia sáng, đập trúng vào chiếc búa. Chiếc búa liền lộn một vòng và rơi khỏi tay ông ta xuống sân khấu.

“Hả? Chuyện gì vậy— ÔAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Sau đó tôi đã thổi bay cả ông ta luôn. Bởi có ông ta đó thật phiền phức.

Bên trong hội trường ồn ào, ầm ĩ bởi sự việc vừa đột nhiên phát sinh, tiếng bước chân của tôi vang lên một cách kì dị. Khi bước chân càng lại gần sân khấu thì tôi cũng cảm nhận được có càng nhiều ánh mắt đang chăm chú vào mình.

Chuyện quái gì đã xảy ra thế. Này, mau nhìn mái tóc đó đi. Màu tóc giống hệt con búp bê kia. Có khi nào là thế không. Tệ rồi đây.

Những lời xì xào.

Bàn tán tương tự vậy.

“Thưa quý vị, mọi người có biết ai là người đã đưa những con búp bê này ra đấu giá không ạ? Và có biết tóc của những con búp bê này là có được như thế nào không?”

Tôi vừa đi về phía sân khấu, vừa nghiêm giọng hỏi nhưng không chủ đích vào một ai cụ thể.

“À không, mọi người chắc hẳn đều biết rõ rồi. Đó là búp bê được ma cắt xén làm ra, tóc của chúng chính là tóc của những nạn nhân trong vụ ma cắt xén.”

Và cũng có cả tóc của tôi nữa.

“Tôi nói đúng chứ? Máy người, có lẽ máy người nghĩ mình chỉ đơn giản là mua một món đồ nên chẳng có tội gì cả, nhưng ngay cái lúc máy người quyết định mua nó thì đã trở thành đồng phạm. Mà không, ngay khi máy người bước chân vào đây thì đã là đồng phạm rồi. Máy người đều đáng chết vạn lần.”

Cột một tiếng, tôi giậm bước lên sân khấu.

“E rằng tên tội phạm cũng đang có mặt ngay trong số những người ở đây. Tạo ra một tác phẩm tâm huyết, rồi còn cố tình đưa nó đi đấu giá thì tên tội phạm hẳn là một kẻ tự tôn đầy mình, thế nên hẳn chắc chắn sẽ ở đây để chiêm ngưỡng món đồ mình làm ra đạt được cái giá thế nào.”

Nói rồi tôi tóm cổ con búp bê và cầm lên.

“Thế nhưng số người có mặt ở đây khá nhiều. Ít nhất cũng đến mấy trăm người. Có muốn tìm thì cũng gây lưng mất, thế nên tạm thời, trước hết thì tôi nghĩ thế này.”

Làm cách nào để bắt được tên tội phạm?

Tôi đã suy nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra câu trả lời. À không, nói vậy cũng không đúng. Thành thật mà nói, tôi chỉ suy nghĩ nửa chừng là đã không nghĩ nữa rồi.

“Tên tội phạm thì chỉ có một, nhưng, tất cả những người đang có mặt ở đây lại đều là đồng phạm. Những kẻ làm búp bê nổi tiếng lại sử dụng tóc cướp đoạt từ người khác để chế tạo búp bê đã là phạm tội, những người rõ

ràng biết đi đâu đó lại vẫn muốn mua chúng như mấy người cũng bị tính là phạm tội.”

Thế nên.

“Thế nên tôi vô cùng tức giận, tôi muốn xả hết cơn tức của mình, nên tôi sẽ khiến tất cả những người ở đây phải hối hận đến chết. Ví dụ như - làm như thế này.”

Crắc

Cổ của con búp bê bị bẻ gãy.

“Hay - như thế này.”

Phụt.

Tóc của con búp bê hoàn toàn bị giật xuống.

“R ối - làm như thế này.”

Xoạc.

Tứ chi của con búp bê rời rạc rơi xuống hết cả.

“Nào, có ai ở đây muốn trừ khử tôi không? Ai nào? Có ai không? Ư phư phư.”

Giọng nói của tôi vang vọng khắp hội trường, và khi nó vọng trở lại tôi đã nhận ra nơi này rộng hơn tôi tưởng và nó cũng im lặng hơn tôi tưởng nhiều lắm. Dù tôi có đợi một chút, lại đợi thêm một chút, nhưng vẫn không có ai, không có bất kỳ một lời nào đáp lại. Không lẽ đám người ở đây nghĩ chỉ cần im lặng là có thể cho qua chuyện sao? Đừng có đùa.

“Hừ.”

Tôi giẫm lên con búp bê đã rách tơi tả và đi đi lại lại trên sàn nhà.

“Tên tội phạm vẫn muốn im lặng sao? Thật đáng tiếc. Nếu vậy thì bắt đầu từ phía bên phải, tôi sẽ lần lượt hành hình từng người một...”

Khi tôi vừa dứt lời.

“Sao cô có thể làm việc t ối tệ như thế hả?”

Một giọng nói vang lên từ đâu đó trong hội trường.

Giọng của một người phụ nữ.

“Cô kia, đó là búp bê của ta đó? Cô có biết không hả? Nó là loại theo trường phái vintage đấy. Không phải là thứ để cô đối xử nặng tay như vậy đâu.”

Người phụ nữ khá tức giận. Bà ta khệnh khạng bước những bước dài từ chỗ ngồi lên sân khấu.

“Ế? Chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”

Một khuôn mặt mà tôi có chút ấn tượng.

“Ngày hôm qua, từ sau khi cô bước vào cửa hàng của ta, ta đã luôn nghĩ về mái tóc của cô.”

“.....”

Tôi nhớ ra rồi.

Người này, chính là chủ tiệm của cửa hiệu búp bê. Chủ cửa hiệu búp bê có bầu không khí đáng sợ mờ ám đó.

“Tóc của cô thật sự rất đẹp và hiếm thấy. Gần như không một ai có mái tóc tuyệt vời hơn nữa, thế nên trong vô thức ta đã vô cùng mong muốn có được nó. Cô tức giận vì chuyện đó sao?”

“...”

Cái chân đang đạp lên con búp bê của tôi run lên bần bật.

“Thế nhưng, ngay cả lúc cô tức giận nhìn cũng thật tuyệt vời.”

Bà ta điên cuồng như một cô gái đang yêu vậy.

“Bà, tại sao lại đi trưng tóc người thật cho búp bê?”

“Này có gì phải hỏi? Bởi vì ta muốn quảng bá những thứ đẹp đẽ và tuyệt vời ra rộng rãi hơn! Nếu trưng tóc người thật cho búp bê thì chúng sẽ trở nên càng sống động hơn, có sức sống hơn. Thế nên lúc đầu ta đã cắt tóc của chính mình và trưng lên cho búp bê. Thế nhưng, cứ như vậy thì rồi cũng không đủ tóc để dùng nữa, nên chỉ có thể dùng tóc của người khác. Ta đi đâu khiến búp bê từ xa để chúng cắt tóc của các cô gái. Về mặt đây tuyệt vọng hay tức giận của những cô gái khi bị mất đi mái tóc dài thật sự rất tuyệt vời! Sau đó, đến khi nhận ra thì ta đã quá vui sướng, quá thích thú với việc đi cắt trộm tóc của các cô gái, không thể nào dừng lại được! Ôi trời, tuyệt không chịu được!”

Cạn lời.

Tôi hoàn toàn cạn lời.

Thật bất hạnh cho mái tóc của tôi, bị cắt mất chỉ vì một lý do ích kỷ như vậy.

“Vậy cô định làm thế nào đây pháp sư? Có muốn thử để mặc cho cơn giận rồi thách thức ta không? Nói cho cô biết, ta là một nữ phù thủy đầy nhé. Cô có hiểu không? Là t ần tại cao nhất trong số các pháp sư. Không phải là đối thủ mà cô có thể thách thức rồi giành chiến thắng đâu. Cho dù như thế cô vẫn muốn phát tiết cơn giận lên ta ấy hả?”

“.....” À, thật ra thì tôi cũng là nữ phù thủy.

Có lẽ lúc tới cửa hàng của bà ta tôi đã cởi áo choàng nên bà ta mới nhầm rằng tôi chỉ là một pháp sư bình thường.

“Nào nào, thế nào hả? Cô định làm gì? Hãy cho ta xem càn n ều về mặt tức giận của cô đi!”

Bà ta cứ thích một mình tự tung tự hứng như vậy.

Tôi chỉ ném lại cho bà ta một ánh mắt đầy thương hại và bỏ lại một câu thế này đây.

“Đáng tiếc, bà phải dừng ở đây thôi.” Ngay sau đó.

Từ phía trên, một cái l ồng chỉ vừa đúng kích cỡ một người rơi xuống, bắt bà ta lại, một chiếc còng trói chặt hai tay bà ta, lu ền qua cả từng ngón tay để bà ta không thể c ầm được đũa phép.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc.

Trong thoáng chốc, từ một người độc h ưởng s ân kh ẩu bà ta đã hoàn toàn trở thành một kẻ tù tội.

“Này. Cảm ơn sự cộng tác của nhóc. Elaina.”

Không biết từ nơi nào trong hội trường vang lên giọng nói của Syla. Thật ra tôi có thấy khói thuốc bay lên đâu đó, nhưng rồi lại bị dập tắt ngay vì biển báo “Cấm hút thuốc trong nhà hát”.

L ồng giam chính là phép thuật mà Syla đã tạo ra chuyên để bắt giữ tội phạm.

“Hả...?” Bà ta ngạc nhiên mở tròn mắt rồi dùng tay gõ lên ch ấn song.

“Cô làm gì? Cô đang làm gì thế hả? Không phải cô đang tức giận sao? Cứ đơn giản kết thúc thế này mà cô thỏa mãn rồi hả? Hãy tức giận hơn nữa đi chứ!”

“.....”

Thật ra thì liệu mình có tức giận hay không, và tức giận vì chuyện gì, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy mờ mịt.

Việc sử dụng tóc người để làm búp bê tôi hoàn toàn không hiểu nổi, thế nhưng cái kiểu suy nghĩ muốn nhìn thấy vẻ mặt vụn vẹo bởi sự tức giận hay tuyệt vọng của những cô gái càng khiến tôi khó hiểu hơn.

Thế nhưng, thật khó chịu.

Cái người này, thật sự là chẳng hiểu gì cả.

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười và nói cho bà ta biết.

“Không phải vì tôi tức giận đến không chịu nổi nên mới đang dốc toàn lực làm việc khiến bà khó chịu nhất sao?”

Để tôi tóm tắt lại kết cục của chuyện xảy ra sau đó.

Vụ việc đã được giải quyết ổn thỏa.

Và tóc của tôi cũng đã an toàn thu hồi lại được, sau đó tôi dùng phép thuật hô biến nối lại mái tóc của mình, làm nó trở lại như ban đầu, một mái tóc dài óng ả, mượt mà. Chào mừng trở lại, tóc của tôi.

Tên tội phạm cũng đã bị tóm gọn. Không thể cựa cựa gì được nữa.

Cách thức gây tội của tên tội phạm cũng rất đơn giản, đó là dùng phép thuật để đi đầu khiển những con búp bê từ xa. Ngay cả con búp bê ở trên sân khấu lúc đó, nếu bà ta muốn thì chắc chắn có thể làm cho nó cử động, nhưng vì tôi đã phá tan nát nó ngay lập tức, nên bà ta chẳng còn cách nào khác là tự mình xuất đầu lộ diện. Sau khi bị bắt, bà ta sẽ bị Sylva giải tới một chi nhánh của Hiệp hội thống nhất phép thuật ở bên ngoài đất nước này.

Chờ đợi ở đó chính là hình phạt thích đáng dành cho bà ta.

“Tôi yêu cầu xử tử hình.”

Đáp lại yêu cầu đó của tôi, Sylva đang tiến hành công việc áp giải phạm nhân nhú nhú mày, nói.

“Đáng tiếc là bà ta chỉ cắt trộm tóc của người khác, nên tôi nghĩ tội trạng không nặng tới vậy. Ít nhất thì không tới mức tử hình được.”

“Không được. Nhất định phải tử hình bà ta.”

“Đừng có nói năng vô lí, đồng cốt.”

“Bà ta phải trả giá cho tội ác đã gây ra với mái tóc của tôi. Thế nên tử hình là thích đáng nhất.”

“Không phải nó trở lại như cũ rồi sao? Mái tóc của nhóc ấy.”

“Vậy bây giờ tôi sẽ cắt nó lại.”

“Sao nhóc lại cứ khăng khăng đòi tử hình người ta thế?”

Chà, đơn giản mà nói thì chắc vì vẫn tức giận tên tội phạm nhỉ?

Trong lúc tôi với Sylar đang nói chuyện, tên tội phạm đó hết “Phur phur...” rồi lại “Vậy hay lắm...” xen ngang vào. Bà ta hoàn toàn không có lấy một chút hối lỗi. Thật sự tôi rất muốn dằn hết sức nện cho bà ta một trận, nhưng nếu làm vậy thì lại càng khiến bà ta thêm sung sướng hơn, thật là rắc rối.

Hừ hừ hừ...

“Đừng làm bộ mặt khó coi như vậy.” Sylar nhún vai.

“Nhóc cứ yên tâm đi. Vì hình phạt đang chờ đợi bà ta ở nơi áp giải còn khủng khiếp hơn tử hình nhiều.”

“...? Hình phạt đó như thế nào vậy?” “Ai mà biết được chứ?”

Sylar đáp lại tôi bằng nụ cười đầy mờ ám, cô ấy dùng phép thuật nâng cái lồng giam lên rồi cưỡi lên chổi bay.

“Vậy nhé. Tôi đi đây. Bên kia thúc giục gấp lắm rồi.”

“Vậy sao?”

“Hẹn gặp lại. Phù thủy Tro Tàn.”

Cô ấy là nữ phù thủy của “Hiệp hội thống nhất phép thuật”. Còn tôi là nữ phù thủy du hành.

Tôi cho rằng sẽ khó có cơ hội để chúng tôi gặp lại nhau, nhưng cũng không sao.

“Hẹn gặp lại, nữ phù thủy bóng đêm.” Và tôi lại một lần nữa, cố gắng nặn ra một nụ cười.

Chi tiết sau đó.

Chuyện của sau đó nữa.

Phù thủy Bóng Đêm Sylar với một cái lồng giam thật lớn móc trên cán chổi, thông thả bay ngang trên những đống cỏ trải dài, hướng tới đất nước gần nhất có chi nhánh của “Hiệp hội thống nhất phép thuật”. Các chi nhánh của “Hiệp hội thống nhất phép thuật” có ở rất nhiều nơi trên thế giới, nên chỉ vài ngày sau khi giải quyết được vụ việc liên quan tới ma cà rồng, cô đã tới được nơi cần đến. Sau khi vào trong chi nhánh, báo cáo lại

vụ việc và giao lại tên tội phạm, cô sẽ nhận được một số tiền kha khá từ hiệp hội.

Đây chính là cách sống của những phù thủy vừa đi du hành vừa nhận giải quyết các vụ án.

“A! Em còn tưởng ai, hóa ra là cô giáo!”

Nói thêm, số lượng phù thủy vừa đi vòng quanh thế giới vừa nhận tiền giải quyết một vài vụ án kiểu như thế này khá là nhiều.

Và học trò của Syla cũng là một trong số đó.

“Gì vậy, là em à? Em ở đây từ khi nào thế?”

“Em vừa mới tới - Tại em có hơi khó khăn về tiền bạc nên định lại đây kiếm công việc gì đó làm.”

Học trò của Syla có một mái tóc đen đang nhẹ nhàng đung đưa, cô nhóc đánh mắt tới cái lồng giam ngay bên cạnh Syla.

“... Công việc này có chuyển lại cho em được không ạ?”

“Nói ngắn gọn cái gì đó. Việc này giờ hoàn thành rồi.”

“Thế nên em mới xin lại cô đó.”

“.....”

Syla chỉ còn biết thở dài.

“Người này đã làm gì thế ạ? Mắt bà ta cứ sáng rực lên quái đản quá.”

Người phụ nữ bên trong lồng giam tim đập dồn dập bởi sự xuất hiện của một nhân vật mới.

“Trời ơi... Đáng yêu quá! Khuôn mặt tức giận chắc chắn sẽ còn đáng yêu hơn nữa!”

Rồi không ngừng gào lên.

Nhưng may mắn là những lời đó lại không lọt được vào tai cô nhóc học trò.

“Bà ta ấy hả? À, chuyện là...” Sau khi Syla có chút bản khoăn không biết nên nói gì, cô kể lại, “Thật ra là, bà ta chính là ma cắt tóc chuyển đi cắt trộm tóc của người khác.”

“Ồ.”

“Cách làm của bà ta khá là trắng trợn, một đối tượng gan lì tới mức dám cắt tóc của một nữ phù thủy du hành, thế nên cô mới tóm được bà ta

và giải về chi nhánh này.”

“Hế. Tóc của nữ phù thủy du hành ấy ạ?”

“Ừ...” Syla khẽ mỉm cười. “Một nữ phù thủy có mái tóc xinh đẹp màu xám.”

“Một nữ phù thủy với mái tóc xinh đẹp màu xám ạ? Ừ hử...”

“Và cô ấy cũng đội một chiếc mũ phù thủy chóp nhọn giống em nữa.”

“Còn đội mũ phù thủy chóp nhọn giống em? Hừm hừm...”

“Và còn có cả vòng cổ giống em nữa.”

“Hêê? Vậy ấy ạ? Hừm... Ra vậy.”

Càng nói, Syla càng cảm thấy nụ cười của học trò mình dần dần nhạt đi rồi chuyển sang cứng ngắc.

Và từ trong cái lờng giam bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng nói, “Tuy không hiểu có chuyện gì xảy ra nhưng ta biết cô đang tức giận!”. Một giọng nói mang theo đầy sự háo hức.

Cô nhóc học trò vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm trên môi và nói.

“Cô có thể kể cho em nghe chi tiết vụ việc được không ạ?”

Nói thêm, tên cô học trò đó là Saya. Và sau đó, ma cát xén đã thấu hiểu được một đi đôi.

Rằng sự tức giận hay đau khổ của những cô gái đã bị bà ta cắt trộm tóc thật ấm áp, mềm mại đến nhường nào.

Chương 14

Câu chuyện của tất cả các Phù thủy Tro Tàn

Hãy cùng nghe những câu chuyện của tôi nào. Mà không, từ trước đến giờ đâu là chuyện của tôi cả, nhưng tại đây, tôi sẽ lại kể tiếp những câu chuyện của tôi nữa.

Tôi là một nữ phù thủy mặc áo choàng đen, đội trên đầu chiếc mũ chóp nhọn, và cũng là một lữ khách.

Tôi vẫn luôn đi lang thang, thả mình đi nơi đâu tùy thích khắp thế giới này, gặp những con người kỳ lạ, tới những đất nước kỳ lạ, hay là bị cuốn vào những sự việc kỳ lạ. Thế nhưng không phải lúc nào tôi cũng sẽ có những trải nghiệm đáng quý như vậy. Có lẽ, nếu thử tập hợp lại những trải nghiệm của tôi thành sách thì bạn có thể thấy lúc nào tôi cũng đặt mình trong những câu chuyện lạ lùng, nhưng sự thật lại không phải thế. Trong những đất nước đã từng tới thăm, số nơi tôi bình yên tham quan hết và không có chuyện hi hữu xảy ra chiếm nhiều hơn cả. Và những câu chuyện lạ lùng cũng khá hiếm khi dính dáng tới tôi. Thế nhưng, dù có không muốn gặp phải những sự vật sự việc kì dị, dù tôi có thấy chúng phiền phức đến thế nào thì chúng vẫn cứ tới.

Du hành là một cuộc hành trình với muôn vàn những cuộc gặp gỡ và những lần chia tay, và đồng thời bạn cũng phải liên tục lựa chọn. Quay đầu nhìn lại, có lúc bạn đã lỡ đánh mất một lần gặp gỡ thú vị, và kỳ lạ thay cũng có khi bạn bắt gặp toàn những người quen biết.

Thế nhưng, dù có hối hận, tiếc nuối cũng chẳng làm được gì nữa. Vì trong những cuộc phiêu lưu, ngoại trừ việc tiếp tục tiến lên phía trước thì không còn con đường nào khác.

Vì vậy nên, ngày hôm nay tôi cũng lại tiếp tục chuyển du hành của mình. Và chẳng mấy chốc sau khi cưỡi lên chổi bay, tôi có dự cảm mình sẽ

có một cuộc gặp gỡ kỳ lạ.

“Đây là ‘đất nước có thể thực hiện đi đầu ước của bạn’ sao? Ủ hử...”

Nằm chính giữa bình nguyên.

Là một đất nước với dòng chữ được khắc như vậy ngay trên cổng thành.

Ái chà chà.

Thật sự là những chữ viết khiến người ta thấy hứng thú.

Gì nhỉ? Nếu ước có thật nhiều tiền thì sẽ có thật nhiều tiền sao?

Và ở trên cổng thành cũng có cả dòng chữ, ‘Nếu bạn có hứng thú, xin hãy bước vào trong.’ Có vẻ cho dù đối phương là ai thì họ cũng sẽ sẵn lòng chào đón nhiệt liệt.

Thế nhưng, rốt cuộc họ sẽ thực hiện đi đầu ước của người khác bằng cách nào? Rốt cuộc đất nước này là nơi thế nào vậy?

Tuy nối với hai bên tường thành chỉ là cánh cổng khá là thấp, nhưng tôi cũng không thể nào nhìn thấy bên trong được. Tình trạng bên trong của đất nước này tôi hoàn toàn không biết gì cả.

Thời điểm hiện tại chỉ toàn là những câu hỏi chưa có lời đáp.

Thế nhưng, tôi có thể chắc chắn một đi đầu rằng những gì sau cánh cổng này sẽ rất thú vị.

“Có ai ở đây không?”

Chính vì thế, tôi đã mở cánh cổng của đất nước ấy ra.

Đất nước nằm ở ngay phía sau cánh cổng, nhưng không hiểu rốt cuộc có chuyện gì, ngay cả bóng dáng của một con người cũng không có. Đáp lại tôi chỉ có sự im lặng bao trùm. Bên trong đất nước này chỉ có những dãy nhà dựng lên san sát nhau, đừng nói là tiếng người, ngay cả hơi thở của con người cũng không hề thấy. Vang vọng lại chỉ có tiếng bước chân cô độc của mình tôi.

Đường phố cũng chẳng có vẻ gì là bị tàn phá, hai bên đường là những tòa nhà được xây bằng gạch mang đậm dấu ấn lịch sử, hay những ngôi nhà với tường được trát vữa trắng, hoặc những căn hộ đầy màu sắc, tất cả chẳng có tí xíu nào ăn nhập với nhau cả. Tựa như khung cảnh của đủ mọi con phố được nhồi nhét hỗn loạn hết vào cùng một chỗ.

Rõ ràng không hề có hơi thở của con người, nhưng trên những sợi dây vắt ngang giữa những ngôi nhà vẫn phơi đầy đồ giặt, hai bên đường vẫn thấy được bóng dáng của các quầy quán vỉa hè. Các loại đồ ăn như hoa quả cũng được bày biện ngăn nắp. Có vẻ như đây là một điểm bán hàng tự phục vụ. Có cả một tấm biển quảng cáo ghi dòng chữ ‘Xin hãy bỏ tiền cho hàng hóa bạn muốn mua vào đây’.

Dù là vậy thì nơi đây vẫn cứ không hề có bóng người. Bên trái cũng thế, bên phải cũng thế, ở bất kì đâu cũng không thấy có ai. Cái duy nhất còn cảm nhận được chính là cảm giác ở đây đã từng có một ai đó sinh sống.

Ờ này? Không phải nói sẽ hoàn thành đi đầu ước của tôi sao? Thế này thì hoàn thành bằng cách nào?

Tôi nghiêng đầu khó hiểu với hiện thực đầy bí ẩn trước mặt. Tóm lại thì có một đi đâu có thể xác định, rằng nơi này là một nơi kỳ lạ.

“Hừm hừm.....”

Đi tiếp một chút dọc theo những con đường, tôi nhìn thấy hoàng cung.

Một hoàng cung vô cùng xưa cũ chẳng hề phù hợp với những dãy phố phường tràn đầy màu sắc chứa đựng cuộc sống sinh hoạt của con người tại đây. Nó cũ kĩ, xập xệ tới mức chỉ cần gõ nhẹ thôi cũng sẽ đổ sụp ngay được. Ngay gần hoàng cung là một tháp đồng hồ, từng khắc từng khắc làm công việc đếm thời gian. Nói tới tháp đồng hồ, thì thời gian hiện giờ đang được chỉ đến là khoảng mười hai giờ hơn.

“.....”

Gì vậy nhỉ?

Cái cảm giác như mình đã bắt gặp khung cảnh này rồi là sao vậy?

Cái này cũng vậy, cái kia cũng thế, tất cả đều là những sự vật mà tôi đã từng thấy ở đâu đó. Có cảm giác những con phố tại đây là tập hợp hết thảy đường phố của những đất nước tôi từng tới thăm, chằng chéo lên nhau, hoàng cung kia giống hệt đất nước đã bị diệt vong chỉ còn lại có duy nhất một vị nữ vương mà tôi đã từng gặp. Đến tháp đồng hồ cũng y hệt với tháp đồng hồ ở quê hương đồng hồ Rostorf.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôi có cảm giác như nơi đây được chuẩn bị cho riêng mình vậy. Nhưng đi đâu càng đáng chú ý hơn, rõ ràng nơi đây có vô số kiến trúc cao tầng,

vượt qua cả cánh cổng rất nhiều, nhưng tại sao trước khi bước chân vào, tôi không hề phát hiện ra.

Chắc là đất nước này được tạo nên bởi những điều kỳ lạ.

“Ơ này — ? Cô có phải là người của đất nước này không?”

Ngay khi tôi còn đang mải suy nghĩ về tình trạng không có lời đáp của nơi này, vừa lẫm lẫm, tôi vừa rẽ ngoặt sang phải. Tôi đột nhiên, gặp gỡ với người đó. Cô ấy có vẻ cũng là một lữ khách ghé thăm nơi đây giống như tôi. Nhìn thấy tôi, cô ấy vẫy tay nhiệt tình và cao giọng hỏi.

“Ừ hử... Hình như không phải. Cô không phải là người của đất nước này đúng không? Mặt cô đang hiện rõ như vậy nè.”

“.....”

Nhân tiện, người đang xuất hiện trước mặt tôi cũng là một thứ kỳ lạ giống như chính đất nước này vậy.

Áo choàng đen và mũ phù thủy. Rồi huy hiệu ngôi sao cài trên áo cho thấy cô ấy là một nữ phù thủy. Mái tóc màu xám cùng đôi mắt màu xanh biếc. Tuổi tác cũng xấp xỉ tôi.

Nữ phù thủy đó rốt cuộc là ai vậy? Đúng, chính là tôi đó.

Một tôi mà không phải tôi. Một thiếu nữ với vẻ bề ngoài giống hệt tôi đang đứng ngay trước mắt.

Giống hệt như đang gặp ảo giác ấy.

“Ôi chà chà. Cô có phải là người hâm mộ tôi không thể? Đây là đang cải trang thành tôi hả? Chưa được sự cho phép mà đã cải trang thành tôi là không được đâu nhé. Tôi sẽ phải thu phí sử dụng phục trang của mình!”

“...”

Nói đúng ra thì chỉ có vẻ bề ngoài là giống thôi. Từ hành động và lời nói có thể thấy rõ sự khác biệt về đầu óc.

“Tên của tôi là Elaina. Phù thủy Tro Tàn. Và cũng là một lữ khách.”

“Tên của tôi cũng là Elaina. Phù thủy Tro Tàn, cũng là một lữ khách. A, chưa có sự cho phép mà đã cải trang thành tôi là đang vi phạm quyên tắc giả đấy nhé, b ả thường cho lỗi này là mấy triệu đồng tiền vàng đó, cô nhớ trả cho hết.”

Nửa vế sau coi như không nghe thấy đi.

“Tóm lại là, tại sao lại có đến hai “tôi” thế này...?”

“Ế? Tôi là tôi, còn cô là người cải trang mà? Cô đang nói cái gì thế?”

“.....”

Tôi mới là người phải hỏi cô đang nói cái quái gì thì có, cô bị ngốc à? Hay nào rỗng?

“Xin lỗi, hơi mạo muội một chút, nhưng cô có thể kể ra cho tôi những đất nước mà cô từng đi qua không?”

Chuyện đầu tiên cần làm là xác định xem “tôi” ở trước mặt chỉ là đồ giả mạo hay là người thật. Để đôi khi có thể hồi tưởng lại những đất nước mà mình đã đi qua, tôi luôn luôn cho quyền nhật ký của mình vào trong túi áo choàng.

Đây là thứ mà tôi chưa từng cho bất kì ai xem, cũng như tuyệt đối không lấy nó ra trước mặt người khác. Nếu cô ấy thực sự là tôi thì sẽ dùng quyền nhật ký để kể lại những đất nước mà tôi đã từng tới thăm cho đến bây giờ.

Thế nhưng.

“Nói tôi kể lại rồi cô định làm gì? Hay là cô định coi những nơi đó thành thánh địa để đi hành hương hả? Cái đờotaku này!”

Tôi hoàn toàn không hiểu được những lời cô ta nói. Tôi không hề muốn nghĩ là mình lại như vậy đâu.

Nhưng đáng tiếc là sau đó cô ta lại lấy từ trong túi áo choàng ra quyển sổ nhật ký. Rõ ràng đã cự tuyệt rồi mà, đây là thế nào chứ? Tôi hoàn toàn không có khả năng lí giải lời nói và hành động của cô ta.

“Xem nào, đầu tiên là...”

Sau đó, cô ấy lần lượt kể ra những nơi đã từng đi qua cho đến giờ, tuy có vài khác biệt nho nhỏ, nhưng với những gì tôi đã nghe được thì cô ấy không nghi ngờ gì chính là tôi. Nhưng rốt cuộc tại sao lại bị phân chia ra thì tôi hoàn toàn không hiểu, đầu cũng đau chết được.

Thế nhưng, những con phố ở đây vốn dĩ cũng đã sắp xếp đan xen nhau một cách rất quái dị rồi, nên tôi quyết định mặc kệ, không nghĩ gì nữa.

“Mà thôi, chúng ta gặp nhau ở đây cũng có thể nói là có duyên đi, cô đi dạo xung quanh đây cùng tôi chứ?”

“Gì thế? Cô bị điên đảo bởi sự đáng yêu của tôi ư? Mà không phải, ngay cái lúc mà cô hóa trang thành tôi thì đã quá điên đảo vì tôi ư ả ha? Thôi được. Không có cách nào. Hãy để tôi an ủi cô nhé”, xin phép lược đi khoảng năm trăm chữ nhằm chán tiếp sau. Cuối cùng cô ta cũng chốt lại, “Tôi sẽ đi cùng cô”. Và chuyện trở thành thế này đây.

Chúng tôi cùng đi dạo qua các con phố. Bởi vì vừa đúng vào bữa trưa nên cả hai khá đói bụng. Trên tay tôi cầm một quả táo, còn trên tay cô gái lạ quan có đáng vẻ giống hết tôi là một chiếc bánh mì kebab.

... Tại sao lại là kebab chứ?

Mà nói tới thì...

“Này, tôi nên gọi cô thế nào bây giờ?”

“Ế? Tôi đã nói tên tôi là Elaina mà?”

“Đúng, nhưng tôi cũng là Elaina nên...”

Khi tôi đang băn khoăn không biết làm sao, thì gần như cùng lúc, cô gái vô tư có đáng vẻ giống hết tôi lại phồng má lên nhìn trừng tôi.

“Này này! Cô đang tự cho mình là tôi đấy hả? Bản gốc chính là tôi đấy.”

“.....”

Đứng trên góc nhìn của tôi mà nói thì trông cô càng giống hàng giả mạo hơn... Mà không, có tranh luận về vấn đề này cũng chẳng đi đến đâu hết. Đứng trên góc nhìn của một người nước ngoài đã nhận định họ là người nước ngoài, thì dù có phản biện thế nào về sự thật đã được cấu thành trong nhận thức của đối phương chẳng nữa, câu chuyện cũng sẽ chẳng bao giờ có hồi kết.

Quá phiền phức nên tôi đã đặt biệt danh ‘Tôi nhiệt tình’ cho cô ấy và tiếp tục câu chuyện đang dang dở. Dù sao thì cô ấy lúc nào cũng trong tình trạng nhiệt tình quá mức.

“Thế, cô đã ước đi đâu gì khi tới đây vậy? Nơi đây là ‘đất nước có thể thực hiện đi đầu ước của bạn’ mà. Cô có ước muốn gì sao?”

“Đi đâu ước? Chuyện này thì có gì mà phải hỏi!”

Cô ấy ngoạm chiếc bánh kebab một miếng rõ to rồi nói.

“Tôi chẳng có đi đâu ước gì đặc biệt hết!”

Trời ạ, cô ngốc thật đấy.

“Còn tôi thì vừa nghĩ muốn trở thành người giàu có vừa tới đây.”

“Trời ạ, cô ngốc thật đấy.”

“Xin lỗi, nhưng chỉ với cô là tôi không muốn bị nói như vậy đâu.”

“Ý cô là sao? Không cần suy nghĩ gì cả, chỉ dựa theo cảm giác của mình mà đi du hành sẽ khiến chuyến đi tuyệt vời nhất! Không phải thế à?”

Cũng có chút lý luận đó, cứ tưởng trong đầu cô chỉ toàn thịt mỡ thôi chứ?

Thế nhưng, có một điều rõ ràng là điều ước của hai chúng tôi hoàn toàn khác nhau, rõ ràng tôi mong muốn có được nhiều tiền, vậy tại sao kết cục là chúng tôi bị gán lại với nhau như thế này?

Tôi có cảm giác có một ý đồ nào đó mà chúng tôi không thấy được đang lặng lẽ vận động.

Sau khi đi thám thính quanh đất nước này, tôi rút ra được hai kết luận.

Một là quả nhiên những con phố ở đây đang tái hiện lại tất cả những nơi mà tôi từng đặt chân tới. Bất kể đâu cũng đều có những tòa nhà, những cửa tiệm ven đường mà tôi đã từng thấy.

Và một kết luận nữa.

Đó là ngoài những vật ấy thì không còn tồn tại bất kỳ cái gì nữa. Không hề có bất cứ thứ gì nào mà tôi không biết. Cho dù chỉ là những nơi tôi chỉ lướt nhìn qua, thì những đồ vật có ở đó cũng không phải là thứ mà tôi chưa từng biết đến, tất cả những gì của những con phố này đều mang lại cho tôi cảm giác như đã từng thấy chúng trong mơ.

Gì chứ.... Chán quá đi!”

Sau khi giải quyết xong cái kebab thứ bảy trong ngày hôm nay, ‘Tôi nhiệt tình’ bắt đầu than thở. Cô ấy ăn nhiều quá rồi.

“Cũng phải. Bởi vì chẳng có thứ gì mới mẻ ở đây hết.”

Tôi đáp.

Chúng tôi đã lượn qua lượn lại giữa những con phố không biết bao nhiêu vòng. Thế nhưng lại chẳng tìm ra thứ gì liên quan đến nơi này có thể giúp chúng tôi hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, thật rắc rối.

Những con phố chỉ có những sự vật mình từng thấy cũng rất mới mẻ, nhưng vì cũng chỉ có từng ấy thứ, nên người ta cũng sẽ dễ dàng hình tưởng

nó trong đầu. Bởi cho dù một thứ có hấp dẫn đến đâu chẳng nữa, thì sau khi đi qua quá nhiều lần, người ta cũng sẽ dần quen mắt.

“Ừ... No căng bụng rồi...”

“Cô ăn quá nhiều kebab rồi đó.”

“Ồ. Có cả cái này này, cả con phố này nữa. Nơi này giống như tái hiện lại những nơi tôi từng du hành tới ấy nhỉ. Mà nói mới thấy, nó cũng chỉ có mỗi thế này thôi ha. Quả nhiên là chán ngắt.”

“Phải ha...”

Có vẻ là dù “tôi” đang đứng bên cạnh tôi đó, dù cô ấy có hơi bốc đồng thì vẫn cứ là tôi. Thế nên suy nghĩ của chúng tôi hầu hết đều giống nhau.

Thế nhưng.

Thành phố này giống như thực sự nhìn thấy những gì đang diễn ra trong đầu tôi, nên ngay lúc chúng tôi cảm thấy nó tẻ nhạt, chán chường thì câu chuyện lại bắt đầu nảy sinh những triển khai mới.

Ngay trước mắt chúng tôi, một cô gái đột nhiên xuất hiện. Trên đầu cô ta mọc lên hai cái sừng xoắn, còn trên lưng là đôi cánh giống như cánh dơi. Đáng tiếc là nhân vật đột nhiên xuất hiện đó cũng không phải người mà chúng tôi chưa từng thấy, bởi đó đơn giản chỉ là tôi có mọc thêm sừng và cánh thôi.

“Thật là những kẻ xa xỉ. Ta đã cất công tạo ra nơi này để khiến cho các người vui vẻ, vậy mà...”

Giọng điệu, tiếng nói phát ra từ miệng cô ta đều hoàn toàn khác hẳn với tôi. So với tôi thì cô ta có một phong thái người lớn, bình thản hơn nhiều.

Và tôi hiểu rõ một điều rằng, người đang ở trước mặt tôi đây, tuy có vẻ ngoài giống hệt tôi, nhưng là một người khác.

“Cô là người của đất nước này sao?”

Cô ta gật đầu.

“Đúng vậy. Và ‘đất nước có thể thực hiện đi đầu ước của bạn’ này là nơi tạo ra để dành cho những lũ khách như các người.”

“Ồ ồ Nếu vậy thì dễ nói chuyện rồi. Nơi đây rốt cuộc là thế nào vậy? Tất cả đều là những sự vật mà tôi đã từng nhìn thấy.”

‘Tôi nhiệt tình’ đã cầm lấy cái kebab thứ tám.

“Nơi đây là ‘đất nước có thể thực hiện đi ầu ước của bạn’ mà? Và để thực hiện những đi ầu ước đó thì cần phải tái hiện lại những gì có trong đi ầu của những lữ khách đúng không? Thế nên ở đây chỉ toàn những nơi, những đồ vật mà các người đã từng tới, đã từng gặp là đương nhiên.”

Ra vậy.

“Nhưng tôi đâu có ước rằng sẽ được đi thăm lại tất cả những đất nước mình đã đi qua đâu? Tôi đã không ngừng nghĩ muốn trở thành một người giàu có mà tới nơi này cơ mà.”

“Ngoài mặt là vậy. Thế nhưng, đâu có ai thực sự biết ước muốn thật của bản thân mình là gì. Có lẽ trong sâu thẳm trái tim người mong chờ được một lần thăm lại những đất nước này cũng nên.”

“...”

“Ra là thế..” Đây là câu trả lời của ‘Tôi nhiệt tình’ đang nhai tóp tép ngay bên cạnh.

“Nói cách khác, đất nước này là nơi thực hiện những ước mơ say ngủ bên trong trái tim của những con người tới đây. Các người hãy cứ thoải mái hưởng thụ đi. Giới hạn của đất nước này là ba ngày. Cho tới lúc đó, cứ tùy thích cho đôi cánh của mình nghỉ ngơi là được.”

“Ồ.”

“Cô thật hào phóng.” Vẫn là “Tôi nhiệt tình đang tiếp tục ăn tóp tép bên cạnh.

“Nói thêm là các người không phải trả chút tiền nào đâu.”

“Cô nghiêm túc hả?”

“Quá tuyệt!!!”

“Đương nhiên. Vì chính ta là người đã tạo nên đất nước này.”

Một ai đó lấy hình dáng của tôi chống hai tay bên hông khẽ tăng hắng. Từ giờ hãy gọi cô ấy là ‘Tôi tiểu ác ma’ đi. Vì cho dù có là ác ma, trông chỗ ấy vẫn chỉ như một đứa nhóc mà thôi.

Sau đó, ‘Tôi tiểu ác ma’ nói tiếp.

“Và, vì lẽ đó, hãy để lại hết những mệt mỏi trong những chuyến du hành lại đây. Cũng vì đi ầu ước của ta là giúp cho những lữ khách được thư giãn.”

Chỉ để lại những lời như vậy, vừa dứt lời, cô ta liền dang rộng đôi cánh, bay vút lên bầu trời và mất dạng.

Đột nhiên xuất hiện và rồi cũng đột nhiên biến mất tới một nơi nào đó.
“.....”

Cơ mà thật sự có chuyện tốt như vậy từ trên trời rơi xuống sao? Nói thế nào thì cũng đầy cảm giác mờ ám. Ngay cả dáng vẻ bên ngoài cũng rõ là một ác ma nữa.

“Cô nghĩ sao hả? Người vừa nãy...”

Sau khi bóng dáng cô ta đã biến mất ở đường chân trời, tôi chuyển mắt về phía ‘Tôi nhiệt tình’.

“Một người vô cùng hào phóng! Quả nhiên là rất hợp với vẻ bên ngoài của tôi!”

“.....”

‘Tôi nhiệt tình’ quá ngây thơ và lạc quan, tới mức chẳng hề có chút hoài nghi nào cả. Cô ấy như vậy mà có thể làm lữ khách cho tới giờ thì thật đáng ngạc nhiên.

Nào.

Dẫu có được bảo hãy nghỉ ngơi dưỡng sức đi, tôi hoàn toàn không có ý định làm như vậy.

Cho dù có cùng trọ lại trong một nhà trọ giá rẻ (đương nhiên là cũng chẳng có ai cả) thì cho tới tận đêm khuya, tôi vẫn không hề buồn ngủ.

Hãy thử nghĩ mà xem. Xuất hiện một người có bên ngoài giống hệt tôi, nhưng tính cách lại quá lạc quan, vô tư, trái ngược hoàn toàn với bản thân mình. Hơn thế nữa, khi hỏi rõ thêm, thì cô ấy cũng bắt đầu chuyển du hành giống hệt tôi, càng mỉa mai hơn là cô ấy cũng đã đặt chân qua những đất nước y hệt tôi nữa.

Quá kỳ lạ.

Thế nhưng, tôi lại hoàn toàn không có một tí xíu gợi ý nào để truy tìm cho ra lời giải cho sự quái lạ đó. Rốt cuộc thì tôi đã mong ước điều gì mà lại gặp được một tôi khác như vậy? Rõ ràng là chuyện của bản thân mình, vậy mà tôi lại mù mờ không hiểu rõ.

Ngày hôm sau chúng tôi cũng bắt đầu tìm kiếm từ sáng.

“Hôm nay chúng ta hãy đến xem thử hoàng cung đi?” Tôi nói.

“Hoàng cung? À, là nơi mà chúng ta đã gặp Milarose nhỉ?”

“Ừ. Ngày hôm qua chúng ta chỉ tìm quanh quanh thôi, chứ không hề vào xem bên trong các tòa nhà đúng không? Thế nên hôm nay chúng ta thử tìm kỹ từng góc ngách bên trong những tòa nhà xem sao.”

“Ồ ồ Chúng có cái gì à?”

“Chính là chúng ta muốn xem nó có cái gì nên mới đi tìm đó.”

Đại khái vậy đi.

Cứ như vậy, kết cục là chúng tôi cùng chuyển hướng đi tới phía hoàng cung.

Giống như đã từng làm trước kia, tôi dùng phép thuật biến cánh cửa bằng gỗ thành tro, rồi hai chúng tôi cùng nhau bước vào bên trong hoàng cung.

“.....”

“.....”

“Không được cử động!”

Tôi ngay lập tức nhận ra giọng nói đó. Ngay cả ở đây cũng có “tôi” nữa. Ở quảng trường ngay sau cửa vào, “tôi” đang đứng đó và chìa dũa phép về phía này. Nhân tiện thì cô ấy đeo một cái kính dày cộp màu đen què mùa. Nên tạm thời tôi sẽ gọi cô ấy là ‘Tôi đeo kính’.

“Các người là tôi an toàn? Hay là tôi xấu xa hả?”

‘Tôi đeo kính’ vừa nhìn chằm chằm chúng tôi vừa hỏi vọng tới.

Nhưng, những gì cô ấy nói lại khiến tôi mù mờ.

“Cái gì thế? Cái gì là tôi xấu xa? Tôi là tôi. Và đương nhiên tôi cũng không phải kẻ xấu.”

“Cái kính đó của cô bao nhiêu tiền vậy?”

Chúng tôi đáp lại.

“.....” Có vẻ như cô ấy đã đoán ra được gì đó từ phản ứng của chúng tôi. ‘Tôi đeo kính’ từ từ hạ dũa phép xuống.

“Ra là vậy — Các cô, cho đến giờ đã gặp bao nhiêu tôi rồi? Giả định rằng cái người giống như tiểu ác ma với đôi sừng xoắn trên đầu cùng đôi

cánh trên lưng không phải là tôi, thì tôi là tôi thứ mấy các cô đã gặp?”

“.....”

Trong một câu mà có quá nhiều từ đơn “tôi” như vậy khiến tôi bắt đầu thấy đau đầu.

“Bạn đeo kính chính là người thứ hai. Chúng tôi không có gặp nhiều tôi đến như vậy...” Mà tiện thể, “Xin hỏi, có tất cả là bao nhiêu ‘tôi’ thế?”

“Tất thấy bao nhiêu người tôi cũng không biết. Ở đây thì đã có mười bốn người rồi.”

“Hả?”

“Woa, ghê à nha.”

“Tiếp nữa, nếu tính cả các cô vào thì giờ là mười sáu người.”

“Hả ả?”

“Có nhiều người hóa trang thành tôi tới vậy cơ á? Không xong rồi... Tôi được yêu thích tới vậy sao?”

.....

Trời ạ, mười sáu người.

Nhiều quá, đầu tôi sắp vỡ tới nơi thôi.

Trong căn phòng đặt ngai vàng của tòa lâu đài, giống như những gì mà ‘Tôi đeo kính’ đã nói, có rất nhiều tôi tập trung tại đó.

‘Tôi đeo kính’ đưa chúng tôi tới, và để chúng tôi đứng trước mặt mọi người.

“Mọi người, tôi xin giới thiệu. Đây là tôi thứ mười lăm và tôi thứ mười sáu.”

Cô ấy cao giọng nói. Và từ khắp nơi trong căn phòng vang lên những giọng nói của tôi đáp lại.

“A, xin chào.”

“Các cô là người thứ mười lăm và mười sáu rồi nên đừng có nghĩ mình hơn người nhé.”

“Sao cũng được.”

Vân vân và vân vân.

Quả nhiên, chúng tôi không được chào mừng cho lắm.

“Nào, giờ thì tôi sẽ giới thiệu những tôi mới với mọi người ở đây.”

Sau đó, ‘Tôi đeo kính’ lần lượt chỉ vào từng người và giới thiệu.

“Đằng đó là ‘Tôi bé ngược’.”

“Xin chào tôi số mười lăm và tôi số mười sáu! Tôi chính là ‘tôi’ đáng yêu nhất ở đây đó! E he ~☺”

Đột nhiên xuất hiện đầy hoa hòe hoa sói.

“Người đang có mấy hành động đáng ngờ đây là tôi yêu thích các cô gái.”

“Ừ phư phư... Có tận mười sáu tôi... A a, nhiều tôi quá... A, không lẽ nơi này là thiên đường sao?”

Thay vì nói “yêu thích các cô gái”, không phải nên gọi là “yêu thích bản thân” hơn sao?

“Còn đây là ‘Tôi cu ồng ngực to’.”

“Gì thế? Rõ ràng cả hai cô cũng đều là tôi, vậy tại sao ngực lại bé hơn tôi như vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế? Các cô có uống sữa đầy đủ không đó? Hử?”

Tự nói mình như vậy có ích gì chứ. Mà cô ấy cũng nhét cả cục bông vào ngực còn gì. Thật vô vị.

“Còn đây là ‘Tôi bất c ần’.”

“Hả? Mấy cô đã vào sau thì có thể đừng thôi nhìn chằm chằm vào người ta được không? Cái gì hả con nhóc kia - muốn đánh nhau hả? Ngon thì nhào vô? Nào?”

Có vẻ yếu.

“Còn đây là ‘Tôi kỳ lạ’.”

“Phư phư phư... Nếu lấy tiền của tất cả các ‘tôi’ ở đây thì tôi sẽ giàu to...”

Này giống với tôi mọi khi.

“Còn đây là ‘Tôi nhạy cảm’.”

“Ừ! Con r ồng đen ở trong mắt tôi đang định tấn công mọi người, mau trốn đi!”

Quả nhiên là rất nhạy cảm, theo nhiều nghĩa. Cô ấy lại còn đeo băng bịt mắt nữa chứ.

“Còn đây là ‘Tôi thiếu nữ đang yêu’.” “Ê hê hê... Saya Saya Saya Saya.”

...? Tại sao lại là Saya?

“Người đang trốn ở đằng đó là ‘Tôi tắm tối’.”

“Tôi muốn.....”

Cô ấy đã gặp chuyện gì à?

“Người đằng đó cũng là ‘Tôi tắm tối’ (người thứ hai).”

“Không muốn... Bên ngoài đáng sợ quá...”

Vậy tại sao cô lại đi du hành thế?

“Và ở đằng đó cũng là ‘Tôi tắm tối’ (người thứ ba).”

“Không thể chịu được nữa... Nếu tất cả những người ở đây đều chết thì tốt rồi, vậy mà...”

Rốt cuộc là có bao nhiêu người tất cả vậy, những người được gọi là tắm tối đó.

“Còn đây là ‘Tôi sinh ngoại’.” “Khorosho!” (tiếng Nga: Tuyệt vời!)

Cái gì tuyệt cơ?

“Còn đây là ‘Tôi dạng gel’.”

Đã không còn là người nữa rồi.

“Cái đó và đằng này là các tôi đã thành ghou.”

“A—Ô—”

Đã có chuyện gì xảy ra với họ thế? À không, đại khái là tôi biết đã có chuyện gì.

“Và cuối cùng là ‘Tôi trí tuệ’.”

“Cô đang nói chính mình ha...”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi mà.”

Cô ấy ưỡn ngực đầy tự hào nói. Cái kiểu tự khen đó thật khiến người ta tức giận,

Sau đó, ‘Tôi đeo kính’ hay ‘Tôi trí tuệ’ (tự xưng) giới thiệu tiếp.

“Tôi nghĩ là cô đã nhận ra, để tránh nhầm lẫn ‘tôi’ với các ‘tôi’ khác ở đây, chúng tôi đặt ra những tên gọi đặc biệt. Và mỗi tên gọi đó đều dựa theo cá tính của mỗi người.”

“Ồ ồ”

“Thế nên tôi đang nghĩ nên dùng tên nào để gọi cho ‘tôi’ số mười lăm và ‘tôi’ số mười sáu— Mọi người, nên gọi họ thế nào đây? Mọi người nghĩ tôi số mười lăm có cá tính gì?”

‘Tôi trí tuệ’ vừa đặt tay lên vai tôi vừa đánh tiếng với tất cả tôi khác ở trong phòng.

Rất nhiều tiếng đáp lại từ khắp nơi trong căn phòng.

“Cá tính á? Không có nha.”

“Gọi là ‘không cá tính’.”

“Không có ngực.”

“Không cá tính.”

“Không cá tính đi.”

“Hoàn toàn không có tí cá tính nào. Và cũng không bịt mắt nữa.”

“Saya.”

“Tôi muốn chết.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi muốn chết như thể chỉ đang ngủ.”

“Khorosho!”

“Ừ gừ—”

“A ô—”

“Ra vậy, ra vậy. Cảm ơn tất cả mọi người. Cảm ơn những ý kiến tham khảo.”

“.....”

Sao tôi lại chẳng cảm thấy mấy người đang nói chuyện nghiêm túc vậy?

‘Tôi trí tuệ’ với vẻ mặt vô cùng đắc ý nhìn qua tôi.

“Thế nên là, tôi muốn đặt tên cho ‘tôi’ thứ mười lăm là ‘Tôi nhân vật chính’, cô nghĩ sao?”

“Cô suy luận theo hướng nào để nghĩ ra cái tên không rõ nghĩa đó thế?”

“Đó là do tôi thay vì nghĩ không cá tính là một điểm yếu, thì lại cho nó là một điểm mạnh.”

“Xin lỗi, nhưng bị nói là không cá tính liên tiếp như vậy không vui vẻ gì đâu.”

Nghe tôi nói vậy, ‘Tôi trí tuệ’ đáp.

“Không cá tính có gì không tốt? Không cá tính nên cô có thể trở thành bất cứ ai, làm được bất cứ chuyện gì mà? Vừa khít với nhân vật chính luôn.”

Cách nói nghe thật mỉa mai.

Không phải cô đang coi sự tồn tại của nhân vật chính, vì một lý do nào đó, trở thành ngu ngốc đó chứ?

“Tiếp đó, người thứ mười sáu thì như thế nào đây?”

“Tôi gọi là ‘Tôi nhiệt tình’.” Đúng chuẩn tính cách luôn.

“Ra vậy. Nếu vậy chúng ta đã quyết định xong cách gọi tên.”

‘Tôi trí tuệ’ mặc dù tự xưng là trí tuệ, nhưng có vẻ chỉ là một đứa trẻ ba phải.

“Thế nhưng rốt cuộc vì sao mà các cô lại ở đây trông giữ lâu đài?”

Sau khi kết thúc màn tự giới thiệu, và nghe lại câu chuyện về chuyến du hành của từng người cho đến nay, quả nhiên tất cả họ đều đã từng đi qua những đất nước giống như những nơi tôi từng tới, sau khi xác nhận rằng có những câu chuyện sẽ có chút triển khai khác biệt, tôi hỏi tiếp.

Và trả lời tôi là ‘Tôi trí tuệ’.

“Ban đầu lúc gặp cô tôi cũng có nhắc đến rỗi đó. Có vẻ là ở đất nước này có một ‘tôi’ xấu xa đang lẫn lộn giữa chúng ta. Và khi gặp những ‘tôi’ khác, cô ta sẽ đột nhiên tấn công mọi người. Một tôi rất thô bạo.”

“Ồ.”

“Vì ‘tôi’ đó quá thô bạo nên chúng tôi gọi cô ta là ‘Tôi thô bạo’.”

“Tên y như người nhĩ.”

Theo như cô ấy nói thì trong lúc tôi và ‘Tôi nhiệt tình’ lượn lờ quanh các dãy phố thì ‘Tôi thô bạo’ vừa lúc đang đi tấn công các ‘tôi’ khác. Hai người chúng tôi đã rất may mắn không có đụng mặt ‘Tôi thô bạo’ đó.

“Vậy nên, để trốn tránh ‘Tôi thô bạo’, mọi người mới ở lại đây giữ lâu đài sao?”

Ra thế. Tôi hơi bị sốc.

“Thế nhưng, đối phương cũng là ‘tôi’ đúng không? Nếu đấu trực diện thì ít nhất lấy hai đánh một cũng thắng chứ?”

Nghe tôi nói vậy, ‘Tôi trí tuệ’ nhún vai kinh ngạc.

“Thế nhưng mà, ‘Tôi nhân vật chính’. Cô hãy suy nghĩ thử xem. Bởi vì đối phương cũng chính là ‘tôi’, nên nếu đánh cô ta bị thương thì cũng sẽ làm bị thương chính mình không phải sao? Nếu nhờ cô ta chết thì chuyện gì sẽ xảy ra, cô có thể tưởng tượng được không?”

“.....”

“Ít nhất thì mười bốn ‘tôi’ đã tập trung ở đây ai cũng không tưởng tượng được đi đâu gì đang đợi nếu có kết quả như vậy, và cũng không biết phải làm gì nên mới tập trung cả lại đây để cùng bàn bạc. Liệu chúng ta sẽ cùng chờ cho hết ba ngày giới hạn của đất nước này hay sẽ trực diện chiến đấu với cô ta, hiện giờ chúng tôi đang đứng giữa hai lựa chọn như vậy.”

“Ra thế. Vậy nếu như nơi này bị tấn công thì sao?”

“Lúc đó chúng ta đành phải chiến đấu thôi. Nhưng đó sẽ là phương án sau cùng, Cơ bản chúng ta có hai lựa chọn, một là tiếp tục ở đây trông giữ lâu đài, hai là bắt lấy ‘Tôi thô bạo’. Hay nói cách khác, chúng ta được lựa chọn hành động hay trốn chạy.”

“..... Hừm.”

“Vậy đó, cô nghĩ nên làm thế nào?” “Không, tôi không biết phải lựa chọn thế nào đâu.”

“Cô đang nói gì thế? Cô là ‘Tôi nhân vật chính’ cơ mà? Trong những lúc thế này nhân vật chính mà không đứng lên leo lái mọi người thì chúng tôi biết phải làm sao?”

Nhân tiện, tôi đảm nhận chức vụ tham mưu làm trợ lý cho nhân vật chính - bổ sung thêm một câu như vậy, ‘Tôi trí tuệ’ đưa tay lên đẩy đẩy gọng kính.

... Vậy là ngay từ đầu cô đã muốn lợi dụng tôi nên mới cố ý gọi tôi là ‘nhân vật chính’ gì đó đúng không?

Thật là một kẻ toan tính. Đúng là tôi có khác.

Thế nhưng, nếu như đảng đó đã có ý như vậy thì bên này tôi cũng xin đáp lại.

Tôi ngẩng xuống ngai vàng rồi nhìn xuống những ‘tôi’ khác ở bên dưới.

“Vậy thì những người đang ở đây ngoài tôi, hãy ra phố truy tìm cho tôi. Tôi sẽ ở đây chờ mọi người trở về - kế hoạch tác chiến như vậy thế nào hả?”

Ngay sau đó là những tiếng la ó của các ‘tôi’ khác.

“Cô đang nói gì hả con nhóc kia?”

“Phản đối chính trị độc tài.”

“Đừng có đùa! Nào cô bị bọ cắn hết rồi à?”

“E là tôi không thể phục tùng được.”

“Nói vậy thì nói làm gì!”

“Hãy đổi nhân vật chính đi!”

Rất nhiều, rất nhiều. Chỉ từ một câu nói của tôi mà bùng lên dữ dội. Máy người chính là thích gì nói nấy đúng không?

Gì chứ? Tự tiện gán cho người khác cái mác nhân vật chính, rồi khi người ta thử làm vai trò lẻ loi, chỉ đạo ra dáng nhân vật chính thì lại phản ứng thế này sao? Có coi người ta là đồng gốc thì cũng một vừa hai phải thôi nha.

Tôi cũng có thể trở thành ‘Tôi thô bạo’ đó nhé?

“Nếu vậy thì mọi người, xin hãy nêu ý kiến của mình...”

Vừa ngẩng trên ngai vàng với đầy bụng mơ hồ, tôi cất giọng nói.

Ngay lúc đó.

Uỳnh—

Cánh cửa dẫn vào phòng chứa ngai vàng bị đẩy mạnh ra - Mà không, phải nói là cánh cửa bị đánh bay đi, rồi rớt thẳng xuống, đè bẹp dí hai trong số các ‘tôi’ đang thư thả ngẩng trong phòng lớn.

Phẹp - Một âm thanh ẩm ướt vang lên giữa những tiếng ầm ầm.

“Aa!!! ‘Tôi ghoul’ chết rồi! Bị đè xẹp lép luôn rồi!”

“Kính quá!”

“Ôi trời mùi hôi thối ghê quá!”

“Thế này tuyệt đối là chết ngay tức khắc.”

“A—Ô— ”

“A, cậu ta vẫn còn sống.”

Không sao là tốt rồi.

“Cả ‘Tôi dạng gel’ cũng bị đè thành một đồng gel luôn rồi.”

“Câu ta vốn đã là dạng gel mà?”

“Nói cũng phải.”

“Đúng là thế thật.”

“Xin lỗi, cả hai người đó đều không có chuyện gì.”

Không sao là tốt rồi.

— A, tôi cứ nghĩ sao không thấy bóng dáng mấy người đâu, ra là các người tập trung nhau hết lại ở chỗ này ha.”

Trong bầu không khí khiến người ta thả lỏng, chẳng có chút cảm giác căng thẳng nào, một giọng nói vô cùng lạnh lẽo vang lên từ phía cánh cửa. Đương nhiên, đó là giọng nói của tôi, và người xuất hiện phía sau cánh cửa bị đánh bay đó, không nghi ngờ gì, cũng là ‘tôi’.

“Vừa đúng lúc. Tôi sẽ thu dọn hết tất cả những người ở đây, không để ai thoát cả.”

Vừa nói, ‘tôi’ đó vừa nhếch miệng cười nhạt vừa nhấc chân đi về phía này. Đó là tôi với mái tóc bị cắt ngắn - mái tóc ngắn giống hệt với khi tôi bị búp bê cắt mất mái tóc ở đất nước nọ.

Và bầu không khí không vui cũng giống hệt với khi đó.

Lẽ nào.

“Này, xin lỗi chút. Đó là ‘Tôi thô bạo’ hả?”

“Đúng thế.”

“Tôi trí tuệ gât đầu đờng ý.

“Này, cô đang ngồi trên ngai vàng kia, cô là chỉ huy của tất cả ‘tôi’ chúng tôi hả?”

‘Tôi thô bạo’ nhìn trừng trừng vào tôi.

“Chỉ huy hay không tôi không biết, nhưng tôi được gọi là ‘Tôi nhân vật chính’.”

“Ra vậy, ra vậy. Vậy hả? Nhân vật chính sao? Kẻ đang cười vô duyên vô cớ như cô mà là nhân vật chính sao?”

Nói rồi, cô ta giờ đưa phép về phía tôi.

Ngay sau đó.

Từ đầu đũa phép sinh ra vô số ngọn giáo.
“Thật chóng mắt. Cô hãy đi chết đi!”

Cùng với lời nói lạnh lùng của ‘Tôi thô bạo’, tất cả chúng đều lao đi.

Tất cả những ngọn giáo như bị một lực hút từ phía ngai vàng tác động tới, lao nhanh về phía này, tôi cũng ngay lập tức biến ra vô số ngọn giáo y như vậy, đi đầu khiến chúng sẽ thành những quỹ đạo giống hệt những ngọn giáo đang lao tới, để cho chúng triệt tiêu lẫn nhau.

Sau những tiếng kim loại va chạm nhau vang lên liên tiếp, những ngọn giáo gãy vụn rơi xuống như mưa, rải khắp nơi trong căn phòng.

Tôi nhìn xuống cô ta.

“Tuy tôi không hiểu vì nguyên nhân gì mà cô lại đi tấn công tất cả các ‘tôi’ ngoại trừ chính mình, nhưng - cô cho là một mình cô đối đầu với mười sáu ‘tôi’ mà có thể giành chiến thắng sao?”

“À, vì ‘tôi dạng gel’ và ‘tôi ghou’ đã bị đè bẹp rồi nên chỉ còn có mười bốn ‘tôi’ thôi.”

“...cô cho là một mình cô đối đầu với mười bốn ‘tôi’ mà có thể giành chiến thắng sao?”

Thế nhưng, ‘Tôi thô bạo’ cho dù bị đặt trong tình huống bất lợi hầu như áp đảo như thế thì vẫn cười.

Vô địch, khiến người ta hoàn toàn không cảm giác được sự lo lắng mà ai cũng nên có. Cô ta chỉ cười lạnh.

“Tôi không được sinh ra trong một thế giới đầy lạc quan giống như các cô. Tôi khác với các cô nhiều.”

Gì vậy? Cô ta đang nói cái gì?

“Cô, không lẽ không bao giờ soi gương sao? Cô cũng là tôi cơ mà.”

Và trận chiến bắt đầu.

Tôi và mười ba ‘tôi’ khác hết người này tới người khác thay nhau tiến lên tấn công ‘Tôi thô bạo’. Thế nhưng ‘Tôi thô bạo’ lại rất lãnh tĩnh, xử lý từng người, từng người một.

Kẻ hy sinh đầu tiên chính là ‘Tôi bé ngược’. Cô ấy “Hô biến!” ra một sợi xích sắt từ đầu đũa phép, nhưng tiếng hô lại chẳng có tí sức lực nào,

cuối cùng sợi xích đó bật ngược lại và trói cô ấy lại như một con sâu bướm.

Tiếp theo đó chính là ‘Tôi cu ồng ngực to’. Cô ấy rất dễ dàng tiếp cận ‘Tôi thô bạo’, nhưng ngay sau đó thì mấy miếng đệm bông nhét trong ngực của cô ấy li ền bị kéo ra, và li ền sau đó bị đá bay.

“Aaaaaa, ngực của tôi...”

Cùng lúc đó thì ý chí chiến đấu của cô ấy cũng bay theo mấy miếng đệm luôn.

Tạm biệt.

Kế đó là ba người ‘Tôi tối tăm’. Ba người này đã chiến đấu rất anh dũng. Cả ba người cứ ầm ĩ gào thét “Đáng sợ quá! Đáng sợ quá! Đáng sợ quá! Đáng sợ quá...”

“Á á á á á! Đừng có lại đây!”

“Tôi muốn về nhà!”

Vân vân.

Vừa gào vừa nắm chặt đũa phép trong tay và phóng ra cột nước, cột lửa và cột sấm sét, chúng uốn lượn, l ồng xoắn với nhau và cùng tấn công về phía ‘Tôi thô bạo’.

‘Tôi thô bạo’ vừa phải tránh chúng vừa lùi về sau, và cuối cùng là tránh ra tận bên ngoài lâu đài.

Và tôi chỉ phát hiện ra hành động này chính là một cái bẫy của ‘Tôi thô bạo’ cho tới khi tôi đuổi kịp ba người ‘Tôi tối tăm’. Khi tôi đuổi theo tới nơi thì mặt đất phía bên ngoài lâu đài đã biến thành một bãi bùn lầy lội, và ba tôi đó đang bị lún sâu xuống, chỉ còn mỗi phần cổ trở lên lộ ra ngoài, không có cách nào cử động được nữa.

“Phur phur phur... Giống như đang chờ xử tội vậy.”

“Nằm trong đất thật mát mẻ, tôi bình tĩnh lại rồi.”

“Tôi muốn cứ như vậy biến thành mặt đất luôn...”

Chúng tôi nhìn lướt qua ba người không hiểu vì sao lại dễ dàng bị đóng đinh vào đó mà còn cảm thấy yên tâm, vừa cười lên chỗi bay lên. Thế nhưng, hoàn toàn không thấy bóng dáng của ‘Tôi thô bạo’ đâu hết, chúng tôi vội sốt sắng tìm kiếm xung quanh.

Ngay lúc đó, đột nhiên bốn trong số chín ‘tôi’ còn lại bị những sợi dây thừng vươn ra từ các căn nhà bắt lại, cứ như vậy bị kéo ngã xuống các mái nhà ở khắp nơi.

Còn ‘Tôi thô bạo’ vốn đang trốn tránh lại lần nữa xuất hiện ngay trước mắt chúng tôi, và lúc này thì ‘Tôi sinh ngoại’, ‘Tôi cô gái đang yêu’, ‘Tôi quái dị’ và ‘Tôi yêu thích các cô gái’ đã bị giải quyết gọn.

Nhìn qua thì năm người còn lại chúng tôi, dù thế nào cũng sẽ áp đảo được cô ta, nhưng mặc cho sự sai biệt giữa chúng tôi và cô ta có lớn tới mức nào, dù là một mình đối đầu với cả năm chúng tôi, thì cô ta cũng vẫn vô cùng bình thản.

‘Tôi bất cần’ hét lên một tiếng lấy tinh thần “Con nhóc chết tiệt này!” rồi leo lên chổi và lao tới gần cô ta, thế nhưng cô ta chỉ hơi nghiêng người tránh đi, lại đột nhiên tấn công đánh rớt đũa phép của ‘Tôi bất cần’ khiến cô ấy mất khả năng phản công và ngay sau đó dùng tay cần đũa đập lên gáy khiến cô ấy mất đi ý thức.

Sau khi ‘Tôi bất cần’ ngã xuống mái của một ngôi nhà nào đó, ‘Tôi nhạy cảm’, ‘Tôi trí tuệ’ và cả ‘Tôi nhiệt tình’, ba người vừa bao vây xung quanh ‘Tôi thô bạo’, vừa dùng đũa phép đi đầu khiến phép thuật. Một trận mưa giáo rơi xuống, từng dòng nước như có ý thức uốn lượn tựa một cơn rồng, và những mảng dính phép thuật màu trắng xanh được sinh ra, áp sát cô ta tựa như không có gì ngăn cản được, thế nhưng ‘Tôi thô bạo’ vẫn vô cùng lãnh đạm, bình thản đón đỡ.

Với cơn mưa giáo thì cô ta làm giống như tôi đã thực hiện trước đó bên trong lâu đài, triệt tiêu những ngọn giáo bằng một đòn tương tự chặn ngược lại, dòng nước uốn lượn thì biến nó thành bằng rồi đập vỡ, và sau khi tránh khỏi từng mảng dính phép thuật tiếp cận thì cô ta trốn khỏi tầm nhìn của ba ‘tôi’ đó, rồi biến ra những mảng dính tương tự dần dập về phía họ nhằm cản họ lại.

Ba người đó không thể cử động được nữa, cứ như vậy phần lưng bị dính chặt vào nhau và rớt xuống ngay lối vào tòa lâu đài.

Ba người đó sau khi rơi xuống thì liền gặp lại ba người ‘Tôi tối tăm’ chỉ còn phần cổ trở lên còn trên mặt đất.

“.....”

Và sau đó.

‘Tôi thô bạo’, chỉ trong vòng có vài phút đã giải quyết hết tất cả ‘tôi’ khác ngoại trừ tôi, hạ chõ xuống trên một trong những mái nhà kề sát nhau giống hệt với căn nhà ở một đất nước nọ, nơi mà một lúc nào đó tôi đã từng dạy phép thuật cho cô bé tóc đen ấy.

Bởi vì tôi đang ở ngay đó.

“Cô không chiến đấu nhỉ? Những tôi khác đều bị hạ đo ván mà cô chỉ thông thả ng ỡ nhìn thôi sao?”

Cô ta nhìn chăm chăm tôi với ánh mắt như đang buộc tội.

“Bởi vì nhìn cô đầy tự tin khi đối phó với chúng tôi. Cô có tự tin như vậy là do cô đều đã có cách ứng phó r ồi. Chẳng suy nghĩ gì mà cứ lao đầu đến sẽ chẳng có cửa mà thắng cô.”

“Vậy thì, kết quả sau khi quan sát thế nào r ồi?”

“Tôi cho rằng cô cũng không phải một đối thủ mà hoàn toàn không thắng được.”

Dẫu sao đối thủ đó cũng chính là bản thân tôi cơ mà.

“Cô cũng kiêu ngạo quá ha.”

“Đương nhiên. Bởi tôi giống cô mà.”

“.....”

Không đáp lại gì, ‘Tôi thô bạo’ chỉ đơn giản nhìn tôi chăm chăm.

Tôi đáp trả bằng cách nhìn thẳng vào mắt cô ta và nói.

“Nhân tiện thì tại sao tóc cô lại bị cắt ngắn vậy?”

À không, nên nói thế này thì đúng hơn đi?

“Tại sao tóc cô lại cứ để nguyên ngắn như vậy?”

“...”

Tóc của tôi đã từng bị cắt đi khi tôi tới thăm đất nước với những viên gạch đỏ được lát đầy khắp mọi nơi vài tuần trước. Sau khi mơ mơ hồ hồ bị ma cắt xén đi đâu khiến búp bê đi cắt trộm tóc của các cô cái cắt đi mái tóc của mình, ngay hôm sau rõ ràng tôi đã đi tắm cho bằng được tên tội phạm r ồi.

Tại sao ‘Tôi thô bạo’ lại vẫn giữ nguyên mái tóc như vậy?

“Cô có vẻ biết lý do tóc tôi bị cắt mất thì phải?”

“Đúng thế. Bởi vì tôi cũng từng bị cắt mất mái tóc mà...”

Ngược lại thì trong những câu chuyện của các ‘tôi’ khác, hoàn toàn không có câu chuyện về việc từng bị cắt tóc. Lúc ở trong tòa lâu đài tôi đã hỏi thăm tất cả các câu chuyện cho tới giờ của tất cả mọi người ở đó, nhưng mặc cho có cuộc gặp gỡ với Sylva, thì sau đó các cô ấy đều tự giải quyết vụ việc.

Có vẻ như chúng tôi chỉ giống nhau là đều là ‘tôi’ mà thôi, mà không phải vì thế tất cả những con đường chúng tôi đi qua đều giống nhau.

“Quả thật là ở đất nước đó tôi đã bị cắt trộm mất tóc. Thế nhưng tôi đã không có đủ khả năng để biến chúng trở lại như cũ. Vậy nên đã để nguyên kiểu tóc ngắn này và tiếp tục những chuyến du hành.”

“.....”

Đã không có đủ khả năng... ấy hả? Tại sao chứ?

“Cô đã từng đi tới quê hương của đồng hồ Rostorf đúng không?”

‘Tôi thô bạo’ nhìn chằm chằm tôi với ánh mắt đục ngầu tối tăm như người chết và hỏi.

“Tôi đúng là đã từng tới đó.”

Tôi gật đầu một cách đương nhiên, rồi chỉ về phía tòa tháp nằm phía sau những dãy mái nhà trải rộng như mặt đất.

“Là đất nước có tòa tháp đồng hồ đó đúng không? Một nơi rất tuyệt vời.”

Tôi nói thêm.

“...Một đất nước, rất tuyệt sao? Đất nước đó là một nơi rất tuyệt ấy hả?”

“Đúng vậy.”

Nơi đó có một tháp đồng hồ được dựng lên ngay giữa trung tâm đất nước, những vở kịch phong phú, vô cùng tuyệt vời. Đặc biệt là vở kịch “Ester của khu phố số hai” là một thứ cực phù hợp giúp bạn giết thời gian. Đó là một vở kịch vẽ lên hình tượng nữ phù thủy có tên là Ester ghét cái ác tới tận xương tủy bởi người bạn thân thiết từ thuở nhỏ của cô đã bị một con quỷ giết chết. Với kết thúc mở “Cho tới khi tìm được tên tội phạm đã giết chết người bạn thân của mình, những trận chiến của cô ấy vẫn sẽ chưa kết thúc...”, tuy có chút đáng tiếc, nhưng ít nhất nó tránh được sự nhàm chán cho người xem.

“Chuyện đó thì có sao?”

Tôi không hiểu gì nghiêng đầu nhìn cô ta.

Và đó cũng là lúc tôi nhận ra rằng tình trạng của ‘Tôi thô bạo’ đang ở trước mặt này có chút kỳ lạ.

“Quả nhiên, tôi và cô khác nhau.”

Cô ta nắm thật chặt, thật chặt đưa phép trong tay rồi bình tĩnh kể lại.

“Ở đất nước đó, tôi đã quay ngược thời gian về mười năm trước. Vì cứu người mà tôi đã trở lại quá khứ. Thế nhưng, cái tôi nhìn thấy ở nơi đó là một sự thật không gì có thể tưởng tượng hơn được, kết cục là tôi chẳng thể cứu được ai cả. Cô đã từng nhìn thấy chưa? Ngay trước mắt mình, tất cả những tình cảm yêu quý, thương mến, chỉ trong khoảnh khắc đầu biến thành thù hận xấu xí. Khoảnh khắc mà ta nảy sinh sát ý đối với người ngay trước đó ta còn yêu thương tha thiết...”

“Chưa từng.” Tôi cắt ngang lời cô ta nói. “Tuy tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, chỉ bởi vì hiện thực tưởng tượng đó mà cô đánh mất đi khả năng phục hồi lại mái tóc của mình, rồi cứ như vậy sống trong tuyệt vọng, buông thả chính mình thế sao?”

Chính ngay giây phút đó. Cô ta phát đưa phép về phía tôi, và hằng hà sa số những viên đạn băng lao tới.

Và, hơn thế nữa,

“Tôi không có buông thả chính mình. Tôi chỉ là vô cùng tức giận.”

“Ồ. Cô tức giận vì chuyện gì?”

Tôi vừa tránh những viên đạn băng bắn tới vừa đáp lại.

“Cái này thì cần gì phải hỏi nữa - Đương nhiên là với chính tôi rồi.”

Rồi tôi tức giận nói tiếp, “Tức giận với những ‘tôi’ khác với tôi, có thể vô tư mà tiếp tục những chuyến du hành của mình. Tức giận với những ‘bản thân’ hoàn toàn không nhìn thấy trong mắt những hiện thực tưởng tượng.”

Cái này gọi là giận cá chém thớt nhỉ.

Đúng là tôi có khác.

Sau đó hai chúng tôi bắt đầu trận chiến.

Đầu tiên cô ta biến ra vô số cột băng và phi chúng về phía tôi. Tôi lần lượt tránh đi từng cái một rồi ngay lập tức đáp trả bằng cách nâng những viên ngói đang nằm đây dưới chân mình lên bằng phép thuật, và đi đầu khiến chúng bay tới chỗ cô ta từ bốn phương tám hướng.

Và giống như đã đoán được tôi sẽ làm thế ngay từ đầu, cô ta đánh rớt tất cả các viên ngói bằng những trụ băng của mình, sau đó biến ra một tảng băng cực lớn giữa không trung. Hình như ‘Tôi thô bạo’ đặc biệt thích những đòn tấn công sử dụng băng.

Tảng băng lớn đó được ném thẳng tới chỗ tôi, thế nhưng những đòn tấn công với kích thước quá lớn như vậy tuy nhìn có vẻ rất đáng sợ, nhưng thực tế là chẳng có mấy tác dụng.

Tôi cười lên chồm bay và nhẹ nhàng tránh khỏi nó. Thay vào đó, nguyên một căn nhà đã bị phá sập. Mà thôi, cũng chẳng sao.

Nếu các viên ngói đã vô dụng, vậy thì tôi sẽ thử sử dụng cả căn nhà để tấn công cô ta. Thế nhưng, đối phương vẫn lông tóc vô thương. Ngay khi căn nhà gần như va vào, cô ta đã dựng lên một bức tường băng xung quanh mình.

Quả nhiên là kẻ cực thích băng.

Diễn biến trận chiến tiếp sau đó kể ra thì rất đơn giản.

Cô ta dùng ma thuật tiếp tục tạo ra băng, rồi phi chúng về phía tôi. Còn tôi thì vừa tránh né, vừa dùng ma thuật nâng lên những ngôi nhà xung quanh đó và đập về phía cô ta.

Đối phó với một người thích dùng mấy chiêu tấn công hào nhoáng như cô ta, tôi cũng tương tự lựa chọn những cách tấn công hào nhoáng y hệt.

Cô ta vẫn tiếp tục tạo ra băng như trước và hét lên.

“Kẻ như cô— Kẻ như cô đáng lẽ ra nên biến mất đi!”

Vậy sao.

“Đó, cô rốt cuộc là đang nói ai? Nói tôi sao? Hay đang nói chính bản thân cô?”

“..... Im miệng cho tôi.” Cô ta nói.

“Cô có biết vì sao tôi lại bị dẫn dắt vào đất nước này không? Bởi vì đây là đất nước có thể thực hiện mọi điều ước. Không cách nào tha thứ cho những ‘tôi’ có thể vô tư lựa chọn thực hiện những chuyến du hành mà không hề

có bất kỳ ký ức khổ đau nào, thế nên tôi đã tới đây. Tôi muốn khiến cho những ‘tôi’ khác cũng phải nếm mùi đau khổ giống tôi, nên mới nhất định phải đi tới nơi này - Thế nên, cô cũng phải chịu như vậy.”

“Đó là đi đầu ước của cô, chứ không phải của tôi.” Tôi cố gắng bình tĩnh nói. “Đất nước này vừa thực hiện đi đầu ước của tôi, thì đồng thời nó cũng thực hiện đi đầu ước của chúng ta. Thế nên cô có suy nghĩ như vậy là sai rồi. Vô cùng, vô cùng sai.”

Sau khi tới đất nước này, chạm mặt với rất nhiều tôi khác, tôi đã rút ra được một đi đầu.

‘Tôi tiểu ác ma’ - hay chính là người thành lập nên đất nước này, không phải đã từng nói rồi sao?

Đâu có ai biết rõ ước muốn thật sự của bản thân mình là gì.

Có lẽ trong sâu thẳm trái tim cô ta cũng mong chờ được một lần thăm lại những đất nước này cũng nên.

Nói cách khác, thay vì mong ước “muốn trở thành người giàu có” mà tôi dễ dàng nghĩ tới, sâu thẳm trong tim tôi đang ước mong một đi đầu khác mạnh mẽ hơn nhiều.

“Thế nên...” Giọng cô ta run lên. “Thế nên, rốt cuộc là cô muốn nói gì hả! Cô muốn nói là có một thứ gì đó đã tập trung tất cả chúng ta lại đây à!”

“Cô vẫn không hiểu sao?” Tôi hỏi thẳng. “Hay là cô cố tình giả vờ không hiểu?”

“Đừng có coi tôi là con ngốc!”

Sau đó.

Cô ta lại tiếp tục phi băng về phía tôi.

Và tôi thì lại tiếp tục biến khắp nơi trong đất nước này thành những đồng gạch vụn.

Chúng tôi so đấu với nhau bằng thực lực một cách khốc liệt, cho dù ma thuật có va chạm nhau đến thế nào thì cũng đều không thấy hết được giới hạn. Thực lực của tôi so với cô ta sau khi đã hạ gục tất cả các tôi khác chỉ ngang bằng đồng nghĩa với việc tôi có chút yếu hơn cô ta.

Rồi, nhân tiện, tuy có chút đột ngột.

Bạn có biết cách kết thúc của những trận chiến dai dẳng kéo dài không dứt thế này trong lịch sử từ trước đến nay là thế nào không? Đại khái theo

tôi biết thì có hai cách.

Thứ nhất là một bên sẽ chiến thắng toàn diện. Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, đó là cách kết thúc với những tàn dư t ồ ỉ tệ. Nếu như giữa hai chúng tôi đón nhận cách kết thúc đó thì chẳng phải là đi ầu may mắn gì. Trận chiến của chúng tôi chính là ngang tài ngang sức, hoàn toàn không có cách phân định rạch ròi ai thắng ai thua được. Nói cách khác, cách kết thúc đón chờ chúng tôi chỉ còn có một.

“.....”

“.....”

Từ lúc chúng tôi bắt đầu trận chiến thì đã qua vài tiếng đ ồng h ồ.

Khi chú ý tới thì chúng tôi đã biến hơn nửa đất nước này thành những đồng gạch vụn, chính xác như ý trên mặt chữ, và hiện tại đang cùng nhau ngược nhìn lên b ầu trời.

B ầu trời cao trong tựa như vừa mới trải qua một cơn bão, điểm xuyết bởi những áng mây xám được ánh nắng chiếu rọi rõ giờ đã biến thành một màu g ần như trắng, vô cùng quang đ ăng.

Cả hai chúng tôi đ ều g ần như dùng hết toàn bộ ma lực của mình. Sau khi cùng dùng hết tất cả những gì mình có mà vẫn không thể phân rõ thiện ác, cả hai đ ều sức cùng lực kiệt. Đây chính là cách kết thúc thứ hai, là thứ mà chúng tôi đón nhận.

Và có đôi khi, chờ đợi chúng ta sau kết cục này lại chẳng h ề có một thứ gì cả.

“... Tôi rất cuộc vì sao lại đi tới đất nước này chứ?”

Cô ta lẩm bẩm tự hỏi.

“Trước đó, tôi sẽ nói cho cô biết đi ầu tôi đã ước trong sâu thẳm trái tim mình khi tới nơi này.”

Tôi vừa ngược nhìn lên b ầu trời vừa nói.

“Tôi, vì muốn gặp những ‘tôi’ khác, nên đã tới nơi này.”

Bởi vì ở đất nước này, đi ầu ước của tôi sẽ trở thành hiện thực.

Và tôi đã vô cùng mong muốn được nhìn thấy những khả năng khác sẽ xảy ra.

Du hành là một cuộc hành trình với muôn vàn những cuộc gặp gỡ và những lần chia tay, và đ ồng thời bạn cũng phải liên tục lựa chọn. Quay đ ầu

nhìn lại, có lúc bạn đã lỡ đánh mất một lần gặp gỡ thú vị, và kỳ lạ thay cũng có khi bạn bắt gặp toàn những người quen biết.

Thế nhưng, nếu như tôi đã không lỡ mất cơ hội gặp gỡ thú vị đó, vậy mọi chuyện sẽ thành thế nào? Nếu như tôi đã không bắt gặp những người có quen biết với nhau, vậy sự việc tiếp sau đó sẽ biến thành ra sao? Chắc chắn là tôi đã ước mong tới những khả năng có thể ấy. Chính vì vậy tôi mới tới nơi đây, và gặp mặt những ‘tôi’ khác.

“Thế nhưng đó cũng không thể trở thành lý do để tôi tới nơi này được.”

Không không.

“Có thể chứ. Cô chắc chắn cũng giống với tôi, vẫn luôn mơ ước về những ‘tôi’ khác. Chính niềm ước ao đối với những ‘tôi’ đã không trải qua những sự thực đớn đau ở quê hương đồng hồ Rostorf đã dẫn cô tới nơi này.”

“.....”

“Chắc chắn cô không hề căm hận chúng tôi như cô vẫn nghĩ đâu. Cô ước mong về một khả năng khác của bản thân ngoài chính mình - một bản thân khác không từng trải qua những sự việc đầy đau khổ, nên đã tới đây. Cái cô mong muốn hoàn toàn không phải là gây thương tích cho những ‘tôi’ khác, mà đâu đó trong trái tim, cô cầu mong rằng bản thân mình có một khả năng khác xảy ra.”

“.....”

Cái cô mong muốn không phải là gây thương tích cho chúng tôi.

Mà cô tới đây để chữa lành vết thương của mình.

Chắc chắn, cô cũng giống như những ‘tôi’ khác. Vì muốn biết những khả năng có thể xảy ra của bản thân khác với mình hiện tại nên mới nhất quyết tới nơi này.

“... Bản thân như vậy... Thật ích kỷ.” Cô ta nói như đang phê phán một ai đó khác, chẳng phải mình.

“Việc ước mong về những khả năng khác có thể xảy ra của bản thân không phải là chuyện gì xấu cả.”

Hơn thế nữa.

“Tuy cô nói bản thân mình ích kỷ, nhưng ở đây thì cũng chỉ có chính chúng ta mà thôi.”

Sau đó, tôi bắt lấy tay cô ấy.

Những ngón tay trắng nõn thon gầy khi bị tôi chạm vào, trong khoảnh khắc, hơi rụt lại như đang phản kháng, nhưng sau đó lại mặc cho tôi nắm lấy.

“Cô sẽ nghe tôi nói chứ... Chuyện ở đất nước đó, khi tôi trở lại mười năm về trước.”

Cô ấy rời mắt từ trên bầu trời xuống nhìn sang tôi.

Tôi cũng nhìn lại cô ấy và nói.

“Tôi vì làm đi đâu đó nên mới tới đây mà.”

Và, trận chiến của chúng tôi đã kết thúc như vậy.

Một cách kết thúc không phân định ai thắng ai thua.

Mà giải quyết trong hòa bình.

Còn đây là những chuyện xảy ra sau đó.

Tôi cùng với ‘Tôi thô bạo’ hay cũng có thể gọi là ‘Tôi tóc ngắn’, chúng tôi cùng đi tìm giúp những ‘tôi’ khác.

Bởi vì các con phố đầu tởm, sụp đổ hết cả nên chúng tôi lo rằng liệu các ‘tôi’ khác có ai đó bị mấy tòa nhà hay những tảng băng đè lên không, nhưng đi đâu tuyệt vời là tất cả mọi người đều không việc gì.

“Nhưng đây quả là một trận chiến tuyệt vời.”

“Cô có biết chúng tôi đã cố gắng bao nhiêu để có thể cứu họ ra không hả?”

“Muốn làm ân ỉ thì cũng có giới hạn thôi chứ!”

“Tự bản thân chúng ta đi đánh nhau, quả thật là chuyện ngu ngốc.”

“Đồ ngu.”

Nói tóm lại thì tất cả đã được giải cứu.

Và những ‘tôi’ khác đều đã được những ‘tôi’ khác đưa trở lại hoàng cung.

“.....”

“.....”

Nhân tiện thì, những ‘tôi’ vừa lờ mờ ý kiến này nọ chính là những tôi đã giúp cứu những ‘tôi’ khác.

Rốt cuộc thì họ đã ở đây và làm gì cho tới tận lúc này chứ? Có vẻ như họ vẫn luôn lặng lẽ ẩn mình trong đất nước này và quan sát mọi chuyện xảy ra.

Vì đã có quá nhiều ‘tôi’ rồi, nên chắc chắn các cô ấy chính là những tôi tự cho rằng mình chỉ cần đóng vai trò người qua đường là đủ.

“Thế nhưng lại có nhiều tôi đến thế này cơ à? Cảm giác thật kỳ quái.”

Nghe thấy tôi nói, ‘Tôi nhiệt tình’ đáp lại.

“Lại nữa hả? Sao ở đây ai cũng cải trang thành tôi hết vậy? Tôi chỉ muốn có một bản thân mình thôi không được sao?”

Thậm chí tới giờ, cô ấy vẫn tiếp tục để đầu óc mình trôi dạt trong một thế giới thật an nhàn.

“Vậy, từ giờ cô định làm gì? ‘Tôi siêu ác ma’ - Hay nên nói là tôi rất giống ác ma đó, theo như cô ta nói thì vẫn còn thời gian khoảng một ngày nữa mà.”

‘Tôi trí tuệ’ đẩy đẩy gọng kính và nói, khiến những ‘Tôi người qua đường’ hiện lên vẻ mặt đầy quái dị.

“Cô cứ thế tin ‘Tôi nhìn như ác ma’ được hả?”

“Cô à đầy mùi khả nghi luôn á.”

“Cô ta tuyệt đối là đang che giấu cái gì đó.”

“Chắc chắn là cô à đang che mắt tất cả chúng ta.”

Tôi cũng cho là vậy.

Thế nhưng.

“Đổi cách nói khác thì có nghĩa là trong một ngày tới dù chúng ta có làm gì cũng không vấn đề đúng không? Giới hạn của đất nước này là ba ngày, đồng nghĩa với sau ba ngày sẽ xảy ra chuyện gì đó không tốt mà?”

“Ra vậy.”

“Quả nhiên là người duy nhất có thể tự xưng là nhân vật chính có khác.”

“Vậy là ba ngày này chúng ta cứ ở đây là được đúng không?”

“Không cần trả tiền trọ thật quá tốt luôn.”

Những ‘Tôi người qua đường’ đó dù gì vẫn có tính cách giống hệt tôi, đó là nếu đã không kiếm ra thì không nên phung phí xa xỉ, nên hầu như ai cũng vô cùng thích thú với một đất nước mà bất cứ cái gì cũng miễn phí. Thế cho nên, tất cả chúng tôi ngày hôm đó đều đi dạo chơi khắp nơi trên những con phố. Ăn những thứ mình muốn ăn và uống những thứ mình muốn uống.

Sau khi vui chơi thỏa thích, điên cuồng khắp nơi, tôi vừa một tay cầm một ly rượu nho, vừa đứng trước tất cả ‘tôi’ khác.

“Mọi người, vui chơi như vậy cũng không vấn đề gì. Nhưng có một chuyện, không biết mọi người có thể nghe đề xuất của tôi hay không?”

Nếu chỉ vui chơi thôi thì thật lãng phí.

“Mọi người, trong túi áo choàng của mọi người có sổ nhật ký chứ?”

Vậy nên chúng ta hãy thử cùng nhau tạo nên những hồi ức ngay cả khi đang được bao quanh bởi những hồi ức du hành đi.

Mỗi người chúng tôi đều có cuốn nhật ký của riêng mình.

Quả nhiên, mỗi người chúng tôi đều đã bước lên những câu chuyện khác nhau, ví dụ khi tôi còn đang trải qua một ngày chỉ có sự buồn tẻ và nhàm chán, thì một ‘tôi’ khác lại có một cuộc gặp gỡ định mệnh, rất nhiều câu chuyện khác nhau.

Hoặc như khi tôi trải qua những ngày giản đơn, chỉ là đi tham quan tháp đồng hồ của Rostorf, thì ‘tôi tóc ngắn’ lại phải trải qua những hồi ức đau đớn. Chính như thế, chúng tôi tuy đều là ‘tôi’, nhưng lại được nối kết với những câu chuyện khác nhau.

Nếu có thể tập hợp hết những cuốn nhật ký của mọi người thì sẽ thú vị đến không ngờ, chuyện này ngay từ lúc tôi gặp gỡ với ‘Tôi nhiệt tình’ và cùng đi về phía hoàng cung đã nghĩ tới rồi. Đẳng nào thì chúng tôi vẫn còn tận một ngày, nên hãy biến tưởng tượng đó thành sự thật đi.

Chúng tôi cùng tập trung tại căn phòng lớn trong hoàng cung, và chuy^{ên} tay đọc nhật ký của nhau.

“Ra là vậy. Ở đất nước có vật giá cao thì chỉ cần giả làm thầy bói là được nhỉ...”

“Cô Frann cho dù có gặp ‘tôi’ nào thì cũng vẫn như vậy ha.”

“Vẫn cứ giả bộ làm một người vô dụng chẳng thay đổi gì.”

“A, đất nước của những người thành thật...”

“Saya của đất nước này đáng yêu nhất nhất luôn.”

“Cô đang nói cái gì thế hả?”

“Điên loạn nhất thì có.”

“Rõ ràng là nhận vòng cổ người ta tặng rồi vui như thế mà dám nói...”

“.....”

“A—Ô—”

“Thế rốt cuộc là vì sao ‘Tôi ghoul’ lại trở thành ghoul được vậy?”

“Hình như cô ấy đã không trốn thoát khỏi khu vườn địa đàng của người chết thì phải.”

“Ngốc thật đó.”

“Đúng quá.”

“Nhân tiện thì sao cô lại đeo băng bịt mắt vậy?”

“Đây là vì con rồng đen.”

“Ôi trời, thôi giùm đi.”

“Ơ này sao ngực cô to vậy?”

“Đây là nhét đệm bông vào.”

“Ôi trời, miễn đi.”

Tôi vừa nhìn cảnh tượng chúng tôi ngồi ngay trên đất và ồn ào hỏi chuyện nhau, vừa ngồi xuống trên ngai vàng.

“Đúng như đã hứa, hãy kể tôi nghe đi. Câu chuyện của cô.”

“...”

Ngồi trên tay vịn của ngai vàng và dựa vai vào phía sau ghế, ‘Tôi tóc ngắn’ lấy cuốn nhật ký từ trong áo choàng ra. “Ở đất nước đó, tôi...”

Sau đó, tôi nhận lấy cuốn nhật ký cô ấy đưa cho, và đưa lại nhật ký của mình. Rồi chúng tôi ngay sau đó cùng đọc những câu chuyện của nhau.

Có rất nhiều điểm giống với tất cả các ‘tôi’ khác.

Ở những đất nước chúng tôi từng tới thăm, gặp tất cả những người chúng tôi đã từng gặp. Ví dụ như ở đất nước của phù thủy, tôi gặp gỡ Saya, ở đất nước của những người thành thật lại gặp lại lần nữa. Cứ như vậy, chúng tôi ở những đất nước giống nhau, gặp những người giống nhau.

Và cũng như thế, chia tay những người đó.

Thêm nữa, có lẽ là đương nhiên cũng nên, lý do bắt đầu chuyến du hành của chúng tôi cũng giống nhau, ngay cả thầy dạy phép thuật cũng giống. Trừ những điểm vô cùng nhỏ nhất gần như không thấy được khác biệt, tất cả chúng tôi từ việc hâm mộ nữ phù thủy trong “Những chuyến phiêu lưu của Nike” cho tới sau đó đã theo cô Frann tập sự đầu giống hệt nhau. Sau khi tất cả mọi người đã đọc xong hết những câu chuyện của nhau, ai đó đột nhiên đề xuất.

“Nếu biến những ghi chép này thành sách thì sẽ thú vị lắm đấy? Cảm giác giống như “Những chuyến phiêu lưu của Nike” vậy.”

Không một ai phản đối đề xuất này, mà nói đúng hơn là tất cả mọi người đều mang theo chờ mong và gật đầu đồng ý.

Tiêu đề của cuốn sách được quyết định cuối cùng.

Rất nhiều đề xuất về tiêu đề được đưa ra, nhưng cuối cùng tất cả quyết định lấy ý tưởng của tôi trong rất nhiều lựa chọn đó.

Tuy nếu mô phỏng theo cuốn “Những chuyến phiêu lưu của Nike” rồi để là “Những chuyến phiêu lưu của Elaina” cũng khá hay, nhưng như vậy thì sẽ che giấu những lỗi lầm trong quá khứ đầy xấu hổ mà một ai đó, ở đâu đó muốn xóa đi, và cũng sẽ chẳng có tí sáng tạo nào cả.

Quả nhiên, với một người thích nói đi nói lại như tôi thì một tiêu đề kiểu lặp đi lặp lại là thích hợp nhất.

Thế nên, tiêu đề cuốn sách được chọn là.

“Những chuyến du hành của nữ phù thủy”.

Buổi sáng ngày thứ ba.

Phần lớn trong số ‘tôi’ (đặc biệt là các ‘Tôi người qua đường’) đã phản đối kịch liệt việc rời khỏi đất nước này, thế nhưng từ giờ trở đi sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết cả. Vậy nên, tôi sau khi đã đưa cho mọi người cuốn “Những chuyến du hành của nữ phù thủy” thì đã phải nửa kêu gọi nửa cưỡng ép đuổi họ đi.

Và người phải chịu trách nhiệm cho việc đã khiến nơi này đổ nát như vậy là tôi và ‘Tôi tóc ngắn’ thì ở lại đây, đi xung quanh tìm kiếm xem liệu có còn ‘tôi’ nào khác đang lẫn trốn hay không.

“Đã không còn ai ở đây nữa rồi nhỉ?”

“Chắc là vậy.”

Tôi gật đầu với ‘Tôi tóc ngắn’.

Cô ấy nhìn tôi một chút rồi quay lại nhìn đất nước này. Chúng tôi hiện đang ở trên một con phố còn chưa bị phá hủy hoàn toàn và đợi chờ bình minh lên. Mái tóc vốn màu xám của cô ấy nhuộm màu đỏ tươi. Được bao bọc trong một khung cảnh đẹp như vậy nhưng vẻ mặt cô ấy lại đầy cô liêu.

“Tiếp sau đây có dự định làm gì?” Nghe tôi hỏi, cô ấy sờ lên mái tóc bị cắt ngắn của mình.

“Tôi định sẽ đi lấy lại tóc. Giờ có lẽ nó vẫn đang được gán cho một con búp bê nào đó.”

“Vậy sao?”

“Ừ. Mà dù sao thì tên tôi phạm cũng đã bị bắt rồi, nên giờ tôi chỉ phải tìm con búp bê nữa thôi.”

“Nếu tìm được thì tốt.”

“Ừ.”

Cả hai chúng tôi đều đã không thốt ra với nhau lời từ biệt nào. Vốn dĩ đối phương cũng chính là bản thân tôi, nên chào từ biệt gì đó thật là một chuyện quái lạ. Nói tạm biệt với một người mà chỉ cần nhìn vào trong gương thì bất kỳ lúc nào ta cũng có thể gặp được, chuyện đó quá sức kỳ dị.

.....

Cái đó, nói chung chỉ là về nguyên tắc thôi.

Còn sự thật là do chúng tôi không hề muốn nói lời chia tay.

Thế nên.

“Cám ơn. Elaina.”

Cô ấy nói.

“Không có gì. Elaina.”

Và tôi đáp lại.

Chỉ trao cho nhau những lời như vậy, rồi cô ấy cũng rời khỏi đất nước này.

Tôi còn có một việc cuối cùng cần làm.

“Tôi hiện giờ chỉ còn lại có một mình thôi.”

Tôi cất giọng với một ai đó. Trong cả đất nước đã chìm lại vào trong im lặng, giọng nói của tôi vang thật xa, có lẽ dù tôi không cao giọng nói thì nó vẫn có thể vang vọng ra khắp cả nước. Và sự thật là người mà tôi đang chờ đã nghe thấy tiếng gọi và thật sự đã đến chỗ tôi.

Với hai cái sừng xoắn lại trên đầu cùng đôi cánh như cánh dơi đập phạch phạch sau lưng, cô ta đáp xuống trước mặt tôi.

“Người gọi ta?”

‘Tôi tiểu ác ma’ ở ngay đó.

“Đúng. Bởi vì tôi nhất định muốn nói chuyện này với cô.”

“Nhưng ta lại không có chuyện gì để nói với người cả.”

“.....” Tôi liếc nhìn cô ta khi cô ta vẫn đang cố nói đùa. “Tôi giữa chừng chợt nhận ra thân phận thật của cô.”

“Trước khi bình luận về thân phận thật của ta thì ta muốn người chịu trách nhiệm cho việc đã biến đất nước của ta thành đổ nát tới mức này.”

Đừng có đùa.

“Nơi này là đất nước trong mơ cơ mà? Vậy nên tôi nghĩ đâu có trách nhiệm gì cần phải chịu.”

“...Ồ.”

Sau khi tới đất nước được gọi là “có thể thực hiện các điều ước”, rồi sau đó gặp tất cả các ‘tôi’, hơn thế nữa, quy mô của đất nước này chính là tổng hợp tất cả những đất nước tôi từng đi qua, từ hiện trạng ở đây bị chông chéo rất nhiều những hiện tượng, sự vật không thể nào giải thích được, tôi đã cho ra được một kết luận.

Nơi đây là thế giới trong mơ của tôi, và giấc mơ này cùng tất cả mọi thứ trong đây đều do ‘Tôi tiểu ác ma’ đang ở ngay trước mặt cho tôi thấy.

Tuy nó hơi lạc đề

Nhưng chỉ có như vậy mới giải thích được hết mọi chuyện.

“Từ hiện trạng của đất nước này - hiện trạng giống như tất cả những gì lý tưởng nhất được chất chồng lên nhau, tôi đã nhớ ra chuyện xảy ra ở một đất nước nọ.”

Tất cả người dân đất nước đó đều rơi vào trong giấc mơ của mình, tất cả mọi người đều ngủ say, chỉ duy nhất có một thiếu nữ còn sót lại, một câu chuyện về một đất nước buồn thảm.

Tất cả những người dân yên bình chìm trong trong giấc ngủ đầu mơ thấy một giấc mơ lý tưởng do một ác ma tạo ra, và sau ba ngày họ đầu cứ như vậy chết đi.

Ba ngày.

Vừa đúng với thời hạn mà ‘Tôi tiểu ác ma’ nêu ra.

“Cô can thiệp vào trong giấc mơ của con người, giam giữ họ trong chính thế giới lý tưởng của họ rồi cướp lấy sinh mạng của những người đó. Và tôi cũng là một trong những người bị cô lôi kéo vào - tôi nói có đúng không?”

“Ồ ồ” Cô ta khẽ nhoẻn miệng cười và lắc đầu. “Thế nhưng có một chút khác biệt đó. Người không phải chỉ đơn thuần là một người trong số đó đâu.”

“Đúng thật. Bởi vì ba ngày vẫn chưa hoàn toàn trôi qua mà.”

Vẫn còn vài tiếng nữa mới hết ba ngày.

“Vậy thì người định làm gì nào? Cứ ở lại nơi này và ngoan ngoãn trở thành một phần dinh dưỡng cho ta hả?”

“.....”

Thật ra việc đập phá đất nước này đến đổ vỡ chỉ là ngẫu nhiên, nhưng việc tôi đuổi tất cả những tôi khác đi thì lại có suy xét kỹ cả.

Có lẽ, những ‘tôi’ xuất hiện lần này chính là những ‘tôi’ của một khả năng khác có thể xảy ra được tái hiện từ những ký ức của tôi. Nói cách khác, đó chính là những kết quả của ‘tôi’ khi theo đuổi những khả năng khác.

“Ở đây đã trở thành một thế giới trong mơ mà không còn bất kỳ một ‘tôi’ nào, đồng nghĩa rằng nơi đây đã không thể thực hiện được mong ước của tôi. Nên tôi cũng không còn lý do gì để lưu lại trong giấc mơ này nữa.”

“Người đã chuẩn bị xong hết cả rồi à... Thật đáng tiếc. Ta đã mong chờ được thưởng thức sinh mệnh của nữ phù thủy để xem nó ngon đến thế nào.”

“Nếu cô chỉ dùng cái thủ đoạn tạm bợ thế này mà muốn biến nữ phù thủy thành chất dinh dưỡng cho mình thì chỉ mang hiệu quả ngược lại thôi.” Nói rồi tôi nắm lấy đũa phép.

“Nào, mau đưa tôi rời khỏi đất nước này! Nếu không...”

“Nếu không thì người sẽ tấn công ta hả? Ha ha ha, người ngốc thật đấy.”

Cô ta cười khanh khách rồi nói.

“Người chỉ cần đi ra khỏi cánh cổng một cách bình thường là có thể trở về thế giới ban đầu đó.

“Vốn dĩ ta không có ngăn cản những ai tới đây, và cũng không hề níu giữ những người muốn rời đi. Nếu họ muốn trốn khỏi đây thì cứ trốn đi là được.”

Cô ta phát phát tay.

“...Cô vẫn luôn dùng cách này để ăn sinh mệnh của nhiều người sao?”

Sau khi kết thúc thời hạn ba ngày, cô ta sẽ ăn sinh mạng của tất cả những người còn ý định lưu lại.

“Đúng là vậy đấy. Đó là cách ta chuẩn bị bữa ăn của mình.”

“Lấy sinh mạng con người là thức ăn sao? Phá hủy sinh mệnh của cả những người vô tội, cô như vậy không phải là ác ma tội ác sao?”

“Đối với ta mà nói, sinh mạng con người đơn giản chỉ là một loại thực phẩm. Người có thấy có lỗi khi ăn thịt các loại gia súc gia cầm không?”

“...”

“Về mặt đó đang nói rằng không hiểu được đi đâu ta nói đúng không. Ta cũng nghĩ chẳng cần người hiểu được. Một sinh vật như ta từ những đi đâu cơ bản nhất thì đã khác với con người các người rồi. Ngay từ đầu ta đã không hề nghĩ chúng ta có thể hiểu nhau.”

“... Thật đáng tiếc. Nếu cô sử dụng sức mạnh đó một cách hiệu quả hơn thì có lẽ sẽ có ích với con người cũng nên...”

“Ha ha ha. Quả nhiên người đúng là đồng tộc.”

Cô ta thắng thừng.

“Tại sao ta lại phải phục vụ cho những thứ súc vật chứ?”

— Từ những đi đâu cơ bản nhất thì đã khác nhau.

Quả nhiên là vậy, có lẽ ác ma đúng là như vậy thật.

“À, phải rồi phải rồi. Tuy người không lưu lại đây nhưng có một chuyện tốt ta muốn nói cho người nghe.”

“Là chuyện gì...?”

Đây là chuyện chỉ ngay trước khi tôi rời khỏi đó.

Cô ta vẫn với thái độ thong thả như không, thản nhiên nói.

“Người đã tới nơi này, không chỉ có một mình người đâu.”

Mà là tất cả các ‘người’ thật sự đó, cô ta nói.

Bầu trời cao trong tựa như vừa mới trải qua một cơn bão, điểm xuyết bởi những áng mây xám được ánh nắng chiếu rọi rõ biến thành một màu gần như trắng, vô cùng quang đãng.

Những cơn gió gào thét chạy lướt qua trên những đống cỏ, tạo thành từng làn sóng màu xanh nhàn nhạt. Phất qua mũi là hơi thở của ngày đầu xuân với những tia nắng ấm áp vẫn còn lẫn đâu đó chút hương vị của mùa đông. Màu xanh da trời và xanh lá cây, lại thêm chút màu trắng, tất cả phản chiếu lại trong mắt tôi.

“Nơi này là...”

Tôi đang nằm ngủ say giữa một cánh đồng cỏ. Rốt cuộc tôi đã ngủ quên từ lúc nào? Ký ức trước khi ngủ quên thật mơ hồ, tôi không tài nào nhớ ra được. Tại sao, vì nguyên nhân gì mà tôi lại nằm ngủ giữa cánh đồng có thể này?

Tuy thế, những gì xảy ra khi đang ngủ tôi lại nhớ rõ mồn một.

“.....”

Đến đây, tôi chợt nghĩ ra.

Bởi vì không thể nhớ ra những ký ức trước khi ngủ, tôi mở cuốn nhật ký của mình ra. Một đồ dùng vô cùng tiện lợi những khi ký ức không rõ ràng. Và quả nhiên nó có ở trong áo choàng.

“Cái này...”

Khi lần mò vào trong túi áo choàng, tôi lấy ra được cuốn nhật ký của mình cùng với một quyển sách. Trang bìa chỉ đơn giản được gắn vào, và trên đó có ghi một tiêu đề cùng với tên của tôi. Chữ viết tay.

“.....”

Không nghi ngờ gì, đây chính là quyển sách mà chúng tôi đã làm ra trong giấc mơ. À, nhắc mới nhớ thì tất cả những người xuất hiện trong giấc mơ đều có cần theo một thứ gì đó thì phải...

Ra vậy, trường hợp của tôi là cần theo quyển sách này sao. Sau đó, tôi nhìn qua nhìn lại cả hai cuốn rồi quyết định cất lại một cuốn vào trong túi áo choàng.

“Nhật ký cứ để sau cũng được đi...”

Đọc xong cuốn sách này rồi tôi sẽ lại tiếp tục chuyến du hành của mình. Chỉ một chút thời gian vậy thôi nên cũng không có vấn đề gì đâu.

Hơn nữa, hiện giờ tôi thật sự có đôi chút muốn hoài niệm lại những hồi ức trước kia.

Thế nên tôi ngẩng bật giữa đường cỏ. Nhanh chóng lật trang bìa của cuốn sách như thể nó bị cơn gió mát mẻ nào đó thổi qua. Và ở đó, quả nhiên câu chuyện của tôi cũng được kết nối.

Table of Contents

- Chương 1 Nỗi phiên muộn của cô gái qua đường
- Chương 2 Giấc ngủ bình yên
- Chương 3 Bài báo nợ
- Chương 4 Cô gái làm rượu vang
- Chương 5 Chuyện Xưa: Thầy khôn lỏi, trò thông minh
- Chương 6 Bánh kẹo và lũ khách “lính mới”
- Chương 7 Chuyện xưa: Học trò thông minh và những sinh vật sống
- Chương 8 Mười năm, cuộc chiến kết thúc
- Chương 9 Chuyện cũ: Đồ nát lan tràn
- Chương 10 Anh chàng người sói, hay là một câu chuyện chẳng hề liên quan
- Chương 11 Nỗi đau khi ngược dòng thời gian
- Chương 12 Bức tường do lũ khách khắc lên
- Chương 13 Ma cất xén
- Chương 14 Câu chuyện của tất cả các Phù thủy Tro Tàn